

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy
pdf\Donaldson_Stephen_Reeder-Dimenze_konfliktu_01-Skutečný_příběh.pdb

PDB Name: Donaldson DK1 Skutečný příběh
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 8.10.2007
Modification Date: 8.10.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Stephen R. Donaldson - Skutečný Příběh

1) Skutečný příběh

- 2) Zapomenuté znalosti
- 3) Temný a hladový bůh

KAPITOLA I

Většina osazenstva v Malloryho baru, nahoře v Delta Sektoru, zatím ještě netušila, co se tu ve skutečnosti děje. Jediné, co jim zatím bylo při pohledu na muže a ženu okamžitě jasné, byl živočišný vztah mezi nimi - běžná věc, kterou všichni znají, a nebo o ní alespoň sní. Snad jediná rušivá nesrovnatelnost mohla být, že v tomto případě se jejich vášeň řídila převážně zdravým rozumem. Pouze pár lidí tušilo, že v tom všem bude možná něco víc. Zvědavě sledovali, jestli někdo kolem neodolá a nenechá se unést neškodnou spekulací - 'Co kdyby se mi podařilo ho od ní odlákat?'- nebo - 'Co kdyby byla na chvíli jen moje?'

Ale příběh teprve začíná.

Nikoho v tu chvíli zřejmě vůbec nepřekvapilo obrovské vášnivé zajiskření, když Morn poprvé zahlédla Nicka Succorsa. O Nicku Succorsovi se dalo říci, že byl nepřitažlivější muž v Delta Sektoru. Měl svou vlastní vesmírnou loď, staronovou fregatu, upravenou na cesty hlubokým vesmírem, a v ní zkušenou posádku: Měl sice také pověst piráta, ale spíš obávaného než krvežíznivého. Jeho osobní šarm okouzloval všechny natolik, že muži rádi udělali vše, co řekl, a ženy zase, co si přál. Snad jen jediná vada na jeho dokonalosti byly jizvy pod očima, zářezy, které podtrhovaly vše, co viděl, a ihned zčernaly, když zahlédl něco, co chtěl moc mít. Zlí jazykové tvrdili, že si je způsobil sám jen tak pro větší efekt, ale je zcela zřejmé, že šlo jen o pomluvy ze závidy a zášti. Nikdo nemohl být tak přitažlivý jako Nick, navzdory všem jedovatým poznámkám z okolí.

Ve skutečnosti ke svým jizvám přišel dávno před lety, v době, kdy byl poprvé a naposledy vězněný. Žena, která mu je udělala, ho chtěla zničit, vyjádřit tak své pohrdání k jeho aroganci a také mu dát najevo, že jí nestojí ani za to, aby ho zabila. Tato zkušenost ho velmi poučila. Naučila ho jak být neporazitelný, a také jak všechny své souboje zvrátit vždy jen ve svůj prospěch. Také ho naučila raději vyčkávat, dokud vše dění nemá zcela pod kontrolou. Prostě používat zdravý rozum.

Členové jeho posádky později museli uznat, že jeho jizvy snad ještě nikdy nebyly tak černé, jako když uviděl Morn Hylandovou. Její bledá krása na něj doléhala jako změt' touhy a zoufalství. V porovnání s jejím tupým pohledem, kterým se dívala ve společnosti Anguse Thermopyla, se teď její oči rozzářily radostí. Jediné překvapení však pro přítomné diváky bylo, že nikdo z nich dvou neudělal vůbec nic. Jiskření mezi nimi bylo tak silné, že i otrlí barová štamgasti by se vůbec nedivili, kdyby Morn a Nick ze sebe strhali šaty a skočili na sebe přímo v baru.

Většina z nich se jen divila, co jim v tom vlastně překáželo. Ona byla samozřejmě záhada, ale on jistě neplatil za umírněného.

Nicméně asi za dva týdny se vyplnilo to, co každý očekával. Když jednou bezpečnostní oddíl Com-Mine z nenadání vtrhl k Mallorymu a zatkl na místě Anguse Thermopyla za nějaký trestný čin, zřejmě natolik závažný, že neprošel ani v Delta Sektoru, Morn Hylandová se konečně připojila k Nickovi. Smyslnost vedle zdravého rozumu.

A stejně tak znenadání byli oba pryč. Jejich nekonečné jiskření je spojilo dohromady a Morn mohla být jen ráda, že se v pravý čas dostala od Anguse pryč. Zmizeli, aby se stali jedním z těch mnoha příběhů, které si po ránu vyprávějí opilci a snílci na stanici, anebo když je u Malloryho klid a zvětralé slitinové stěny se zdají být bezpečné proti nelitostnému vzduchoprázdnu hlubokého vesmíru a vábívému šílenství dimenzní propasti.

Potom se ještě vyprávělo, že Angus skutečně sedí, jak mu všichni předpovídali, až k zčernání. Dostal prý doživotní trest ve vězení na stanici.

Samozřejmě, že takhle jednoduché to v našem příběhu ve skutečnosti vůbec nebylo.

KAPITOLA 2

Někteří z místních, kteří se skrývali v šerém světle baru, tušili o celém příběhu více. Většinou sedávali v koutech baru a

pili o mnoho méně než ostatní, kouřili méně a také méně žvanili. Vždy věděli, jak správně naslouchat, položit otázku anebo popsat, co viděli. A hlavně také moc dobře věděli, kdy a ke komu si zajít pro správnou informaci. Seděli tu u svých sklenic orosených neustálou kondenzací, která zde prosakovala z plastických stěn. V Delta Sektoru většinou nikdy výměna vzduchu nefungovala, jak měla, a proto si nikdo u Malloryho nemohl posedět, aniž by se řádně nezpotil. Mnozí z těchto tajných pozorovatelů byli už trochu starší, trochu samolibější, možná i trochu víc důkladní ve svém přirozeném cynismu. Jestliže byli piloti, byli tu, protože tento druh života si mohli dovolit a rozuměli mu. Nebyli tu jen kvůli drogám a alkoholu, ale snad i kvůli nespolehlivosti a podceňování, které je bohužel stály jejich kariéru.

Jestliže šlo o horníky, kteří už nemohli nebo jen nechtěli pracovat, seděli tu proto, aby byli blízko svým snům o blahobytu. Víze stávky pro ně byla stále tak ohromná a čistá, že se tu cítili o moc lépe, než kdyby všichni vyčerpáný blahobyt měli doma.

Jestliže tu seděli původně narození obyvatelé nebo první osadníci stanice, byli tu jen proto, aby si udrželi klientelu pro své špinavé obchody. Nebo spíš aby udrželi své omanné tablety a jiné drogy na trhu pro své překupníky a spojky, které zásobují.

Tito lidé se na všechno kolem snaží dívat vnímavěji a bystřeji očima.

Když Morn Hylandová a Angus Thermopyle vešli k Mallorymu, muži sedící v koutech si neopominuli povšimnout, jak se její tělo při chůzi vábivě houpe a vlní. Byla velmi přitažlivá, dokonce i když už se usadila ke stolu vedle Anguse. Slyšeli také, když promluvila, jak je její hlas neuvěřitelně tupý a bez života. Vůbec se nehodil k někomu jako ona, kdo pravděpodobně strávil týdny nebo měsíce bez lidí a alkoholu. Také jim bylo hned od začátku velmi divné, proč má Angus stále ruku v kapse své umaštěné kombinézy.

Jen co s Angusem odešli, někteří z těchto místních se také okamžitě zvedli, ne však, aby se vydali je sledovat, ale aby si pro sebe, jen tak mezi řečí, vyzvěděli potřebné informace. Obraceli se většinou na dobré zdroje, které měly přístup k veškerým vstupním kódům od identifikačních počítačových souborů na stanici.

V tomto příběhu, jak se jim zdálo, však šlo skutečně o něco víc, než jen o vášeň ovládanou zdravým rozumem.

Pomaloučku ze všech svých zdrojů sondažovali, čím to je, že Morn Hylandovou v Delta Sektoru nikdo vůbec nezná. Pocházela ze Země. Zřejmě z jedné z těch bohatých a nezávislých rodin, možná majitelů dolů. Z majetné rodiny, kde veškeré obchodní tahy bývají natolik úspěšné, že si veškeré příbuzenstvo může dovolit dělat všechno, co se jim zamane. Začalo to tak, že Hylandovi překročili dimenzní propast a přistáli na stanici Com-Mine. Ne však proto, aby zde vyzvedli rudu pro tavírny na oběžných základnách kolem Země, ale aby si jen doplnili zásoby a vydali se dál. Měli zřejmě v plánu něco úplně jiného. Co však, když neměli valné zkušenosti s dolováním a navíc nikdy neopustili soustavu? Pro jejich cestu bylo jen jediné rozumné zdůvodnění. Pravděpodobně někde koupili, nebo snad i ukradli, vzdálený asteroid tolik bohatý na suroviny, že neváhali opustit vše, co doposud měli na Zemi. Chytili se svého snu a vydali se za ním, aby vyzkoušeli, zda odolá tvrdé realitě.

Doposud se zdá, že je to běžný příběh, kterých je spousta.

Co se týká planety Země, civilizace i veškerá politická moc je plně závislá na nerostném bohatství. Bez zdrojů rudných surovin, jaké produkovaly těžební stanice a jakou byla i Com-Mine, by si žádná politická strana nemohla otevřít ani kancelář. Podle těchto současných měřítek se stala organizace Spojených Těžebních Společností (STS) jedinou efektivní politickou vládou v celé soustavě a v okolí Země.

Jako přirozený následek tohoto surovinového hladu se pak začaly v téměř každém větším městě podezřele rojit celé houfy rádoby spolehlivých prodáváčů map okolních soustav a tajných mapek vesmírných pokladů. Muži a ženy náruživě kupovali všechny tyto zaručené tajemné návody a pak bezhlavě riskovali, aby se dostali přes dimenzní propast a poté lehce zbohatli.

Bohužel však nečekalo všechny takové štěstí jako rodinu Hylandů.

Jestliže Hylandovi za sebou nechali výhodné podnikání v rudném transportu a vyměnili ho za těžbu, tak dvě věci byly naprosto jasné. Měli dobrou mapu, a ta byla navíc pravdivá.

Celý Alfa Sektor takovým příběhem musel doslova žít. Na druhou stranu, v Delta Sektoru o tom nikdo nikdy nic neslyšel. Jmenovitě Angus Thermopyle o tom nikdy nic neslyšel. Stejně by pravděpodobně všichni ti namyšlení snobi, zazobaní baroni, vládní úředníci, pochybní intelektuálové a rebelové vyšší společnosti z Alfa Sektoru ani neměli zájem podílet se o takovou ohromující zprávu s podřadnými obyvateli Delta Sektoru. Angus Thermopyle nikdy v životě v Alfa Sektoru nebyl a zřejmě se tam ani podívat nikdy nechtěl.

Díky takové zprávě by totiž všechny tamní piráty a bandity z Delta Sektoru posedly veškeré typicky lidské vlastnosti, jako je chamtivost a předstíraná lhostejnost, a vydali by se sledovat Hylandovic loď Pán vesmíru, hned jakmile by opustila základnu.

Velmi často se tu odehrávaly divoké bitvy mezi posádkami lodí, když některá z nich zjistila, že má za sebou pronásledovatele. Tyto přestřelky natolik poničily bezpečnostní systém na stanici Com-Mine, že to Bezpečnost vyřešila vskutku jednoduše. Začala okamžitě střílet na všechny vesmírné lodě, které z jakéhokoliv důvodu odstartovaly vzápětí za jinými. Přes všechny okolnosti a dohady se však Pán vesmíru dostal ze stanice bezpečně.

Je ale nepochybně podezřelý, jak Hylandům všechny okolnosti přály. Je tu však i možnost, že je někdo vzápětí přechytralil. Vždyť neměli vůbec žádné zkušenosti s lety v soustavě, ani s dolováním, ani s vesmírnými piráty a bandity. A je také, divné, jak Angus Thermopyle najednou tolik zbohatl bez toho, aby kdy dělal pořádnou práci a aby se kdy musel s někým dělit. A Hylandovic loď se navíc už nikdy nevrátila zpátky.

Zato se však vrátila Morn Hylandová a k tomu všemu s Angusem. Zbyl jí jen její tupý hlas bez života a hospodské ovzduší plné oplzlých pomluv, které vznikly z Angusovy prosté přítomnosti.

A Angus navíc stále podezřele skrývá ruku hluboko v kapse své kombinézy.

Všichni, kteří se při svém pozorování a spekulování dostali až sem, nemuseli už pátrat po detailech, aby jim vše dávalo

smysl. Stačilo jim to, aby si dali dohromady příběh, který odpovídal Angusově pověsti a jejich cynismu. Bez jakýchkoli viditelných vnějších důkazů začali věřit, že jim nechal voperovat zónový implant a kontrolní ovladač k němu má v kapse své obnošené kombinézy.

Zónové implanty byly samozřejmě nezákonná záležitost. Dá se říct, že byly natolik nelegální, že za jejich neoprávněné užívání hrozil trest smrti. Jistě však otázka legálnosti či nelegálnosti nezastavila některé, aby ho pro jistotu měli u sebe. V podstatě byl zónový implant radiová elektroda, která mohla být umístěna mezi jednu z lebečních kostí a instalována do mozku tam, kde její záření bylo třeba. Vynalezl ho lékař, který se pokoušel dostat pod kontrolu původce epileptických záchvatů. Lidé si většinou mysleli, že název "zónový" vznikl z toho, že aktivní implant dával epileptikům vzhled, jako by se opravdu nacházeli v jiných světech, v jiné zóně. Ve skutečnosti lékařský výzkum přišel na to, že střídáním záření implantů a jejich umístěním do různých zón mozku se dá získat větší různorodost užití. Lehce se tak dali zkrátit šílenosti s násilnickými sklony, maniakální chování se mohlo různě upravovat, katatonie léčit, ale i uměle vyvolat. Nepoddajnost a odpor se tak okamžitě změnil na spolupráci a bolest se stávala příjemným pocitem blaha. Vůle mohla být snadno potlačena, a to bez porušení vědomí a koordinace. Voperováním širocespektrálního zónového implantu, který se skládal z několika elektrod, mohl bezohledný kontrolní operátor zformovat z nezávislého člověka užitečného, vysoce inteligentního a na vše kývajícího otroka. Používání běžnějších úzkospektrálních zónových implantů dosahovalo podobné srovnatelné výsledky hlavně při vytváření fyzických loutek ze zcela normálních lidí anebo při vykonávání nervových trestů a náprav.

Za nezákonné použití zónových implantu byl automaticky trest smrti, ať šlo o jakýkoli účel. Přes všechny zákony a možnosti zneužití však dokonce i ti nejčestnější horníci, piloti, prodejci a přepravci rud považovali zónové implanty za nutné lékařské vybavení.

Důvod byl jednoduchý. Lékařská věda sice přišla na to, jak si i ti největší idioti zvládnou sami určit diagnózu a začít léčbu komplexních nemocí. I na to, jak si ztracení piloti nebo piloti na dálkových letech mohou ošetřit různé neduhy a zranění způsobené poškozením nebo nedostatečným vybavením. Dokonce i na to, jak uzdravit zlomeniny či obnovit poškozené orgány. Bohužel však žádný z výzkumů nepřišel na způsob, jak léčit di-menzní nemoc. Šlo o jakési záhadné selhání vědomí, které postihovalo jednoho ze sta lidí při překročení di-menzní propasti a ze své oběti vytvořilo psychotického zabijáka nebo nemyslníka trosku, nezkontrolovatelného bulimika nebo rozdváděného sebevraha, pedofila anebo nenasyceného fetišáka. Zřejmě právě ten jeden ze sta má ve své mozkové tkáni jakýsi nezjistitelný druh zranitelnosti, se kterým se při překročení tolika světelných let a nezměřitelné veličiny dimenzní propasti stane něco nepochopitelného. Tímto způsobem zdravá individua ztratila v okamžiku ráz svého života a změnila se v groteskní a většinou vražedné trosky.

Není lék na dimenzní nemoc, ale naštěstí je tu řešení, které umožňuje s ní žít. Tím je zónový implant.

V nejisté době, kdy veškeré řízení, důlní a těžební operace jsou natolik propojené, že život každého člověka závisí na někom jiném, si všichni mentálně zdraví a zákony dodržující lidé nedovolí tolik riskovat a překračovat dimenzní propast nebo letět hlubokým vesmírem bez přístupu k zónovým implantům. Co kdyby postava táhle najednou popadla hadici a začala stříkat minerální kyselinu do všech stran.

"Povolné užití" zónového implantu bylo pouze v případě, kdy celá posádka vesmírné lodi nebo celá vnitřní populace těžebního tábora přísahala, že by určitě zemřeli, kdyby nepoužili implant proti dimenzní nemoc. Museli také dosvědčit, že zatímco měli implant v hlavě, nedošlo k žádnému poškození nebo zneužití jejich osoby.

STS policie tak prosadila tento princip "povolného užití" skoro radostně a nezáujatě. Částečně proto, že jasné a dokázané případy zneužití se vyskytovaly skutečně zřídka.

Ale neustále mezi lidmi kolovaly příběhy. Jako třeba ten o jedné lodi, která se dostala do bouře cestou na asteroid tak vzdálený, že snad ani není zakreslený v mapách. Posádka však neměla dostatečné množství zásob, aby se vrátila, nebo letěla dál. Velitel celý problém vyřešil po svém. Všem dal voperovat do hlavy zónový implant a pak je donutil pracovat bez jídla, vody a spánku, dokud nezemřeli. Anebo jiné. Třeba jeden chlápek hledal nová ložiska a při nakládání nákladu si rozdrtil nohu. V nesnesitelné bolesti a napůl v transu si místo normálních léků raději dal zónový implant, aby tak změnil bolest v radost. Bohužel s neblahým výsledkem, že byl natolik šťastný, až se z toho zbláznil a zemřel.

Přesto nejvděčnější téma ze všech, o kterém si muži v barech a ubytovnách Delta Sektoru dokázali neúnavně vykládat, byly ženy. Žen se na těžebních stanicích vyskytovalo málo a svobodných ještě méně. I prodejních žen bylo tak málo, že pak byly neuvěřitelně drahé. To také způsobilo, že většina jich raději žila v bohatém Alfa Sektoru. A ubozí muži, kteří neměli nic lepšího na práci, většinou nemysleli na nic jiného než na nádherné ženy. Na úžasné ženy. Na ženy se zónovými implanty, které udělají, cokoli si opilý nebo cynický mozek vymyslí. A protože by tak byly bez jakékoli vůle či volby, je jedno, jak moc by nenáviděly to, co se s nimi děje. Snili o podobné ženě, jako byla Morn Hylandová.

Ve skutečnosti se muselo stát, že Angus Thermopy-le našel způsob, jak sledovat Hylandovic rodinu, když opouštěla Com-Mine stanici.

Nakonec kdo ví, jakou vyspělou techniku a vybavení ukrývá jeho odřená loď? Co všechny ty doly, o kterých se vyprávělo, že vyloupil? A co ruda, kterou pirátsky převážel? A co všechny ty vesmírné lodě, které zničil? Jeho finanční zdroje musely být neuvěřitelné. Mohl si dozajista dovolit zařízení, o kterých si i tak úspěšný, chvástavý dobrodruh, jako byl Nick Succorso, mohl nechat jenom zdát. Angus zjevně vůbec neutrácel peníze za sebe. Každý, kdo kdy vedle něj u Malloryho seděl, mohl odpřisáhnout, že nosil stále stejnou kombinézu snad od té doby, co se začalo létat přes dimenzní propast. Nikdy si nekupoval drahé drinky nebo aspoň víc těch lacinějších. A zásadně si nikdy nekupoval drahé ženy. Co se týkalo jeho vesmírné lodi, které hrdě říkal Zářivá kráska, nikdo nikdy ji ještě neměl tu čest vidět zevnitř. Ovšem veškerý exteriér jako jednotlivé paluby, signální antény, motorové trysky a různé měřiče vypadaly, jako by s nimi proletěl sprškou meteoritů a nechal je bez povšimnutí zrezivět. Jediná viditelná péče, kterou svou loď obdaroval, jediné znamení, že o ni má vůbec nějaký zájem, bylo, že vždy udržoval její jméno jasné a čerstvě natřené,

napsané velkými černými písmeny na straně velitelského modulu.

Co ale pak dělá se všemi těmi penězi?

Co jiného? Určitě musel investovat do všech svých kšeftů. Taky koupit vakuové detektory a části rozlišovacích a Dopplerových senzorů. Veškeré nadstandardní vybavení, o kterém piloti létající na stanici Com-Mine věděli jen z vyprávění. Prostě musel mít na palubě nějaký druh výstroje, která mu umožnila sledovat Hylandových loď, aniž by na sebe upozornil staniční Bezpečnost.

Navíc tu byla ještě spousta nezodpovězených otázek. Každý věděl, že loď toho typu, jakou byla Zářivá kráska, potřebuje k obsluze nejméně dva lidi. Ideálně však k veškerému řízení posádku alespoň o šesti lidech. Je možné, že Morn Hylandová pro něj při návratu na stanici pracovala, ale Angus přesto musel mít nějakou posádku nebo něco podobného, když se vydal sledovat Hylandových Pána vesmíru. Koho asi? Pravděpodobně to musel být někdo, komu se podařilo dostat se na stanici bez identifikační kontroly, protože Zářivá kráska neměla nikdy žádný záznam o nějaké přítomné posádce na palubě. Co se s ním pak ale stalo? Anebo snad s nimi?

A co se ve skutečnosti stalo s lodí Hylandových a jejich lidmi?

To nikdo bohužel - nevěděl. Angus Thermopyle je zřejmě musel sledovat až k jejich cíli, přepadnout je, zničit jejich loď a zabít nebo neznámo kde vysadit celou rodinu a posádku. A pak si ponechal jen Morn, protože pod nátlakem zónového implantu byla ještě poddajnější a přitažlivější než jakýkoli krásný sen. Zřejmě to tak udělal - uvažovali všichni - protože ji tolik nenáviděl.

Jistě v tom nebylo nic osobního. Nenáviděl totiž každého. Lidé, kteří si tyhle věci kolem citů hlídali, to z něj mohli ihned vycítit. Jeho život byla jenom nená- visi, ničící a nepředvídatelná. Nyní se jeho nenávisť fixovala pouze na ni, a tak vlastně toužil po někom, koho ve skutečnosti i hrozně nenáviděl. Pouze zónový im-plant ji však mohl donutit udělat to, co Angus chtěl.

Nádherná, a přitom vzpurná Morn. Schopná splnit veškeré jeho obscénní choutky a zároveň z toho všeho být zoufale, zdrcená.

Několik málo mužů u Malloryho bylo touto pravdou o nešťastné Morn doslova zhnuseno. Ale protože byli všichni jiného morálního charakteru, jedni to považovali za nespravedlivou špatnost a ostatní zase za špatnou nespravedlivost, že se kontrolní ovladač od jejího implantu nacházel zrovna v kapse Anguse Thermopyla.

Svůj názor na celou situaci si nechal Nick Succor-so pouze pro sebe. Je však možné, že ho Morn přitahovala stejně tolik jaká ostatní a že nemyslel na nic jiného než oni.

Bohužel, přes veškerou svou přitažlivost a pověst vítězného svůdce zůstal úplně ztuhlý a neschopný nějaké okamžité akce. Snad kdyby ho Angus sám vyzval, Kvůli Morn, samozřejmě. Ale i kdyby ho vyzval kdokoli kvůli čemukoli. Měl totiž pověst, že svých nepřátel se nejraději zbavoval. Ale namísto pokusů o její okamžitou záchranu Nick raději vyčkával a kul pikle. Možná, že byl kriminálník nebo tulácký hrdina, pracovitý nebo žoldácký, ale jisté bylo, že určitě nebyl hloupý. Třeba neměl zrovna chuť se bit.

Jediné, co chtěl - jak si z jeho chování dali dohromady místní cynici - bylo dostat Anguse do vězení místní Bezpečnosti, právě s kontrolním ovladačem od Mornina implantu v kapse. Angus by zcela určitě dostal trest smrti. Morn by pak odstranili implant a ona by za to Nickovi mohla dát tu nejlepší odměnu, kterou čeká - sebe. Nejtěžší část ho však teprv čekala. Musel úspěšně naaranžovat vše, aby byl Angus zatčen. Nebylo vůbec jednoduché udělat z Anguse oběť. Vždyť pirátství, pastí a vraždy byly to, co sám dělával nejraději.

Nicméně přes to všechno se Nickovi podařilo nějakou past nastražit.

Nikdo neví jakou a také všechna možná vysvětlení jsou jen čistě spekulativní. Ve staničním vězení potom Angus s nikým nepromluvil. A Nick Succorso a jeho posádka byli pryč a Morn vzali s sebou. Spekulace však přece jen v něčem měly tak trochu pevný základ. Všichni totiž Nicka moc dobře -znali a věděli, co od něj mohou očekávat.

Jeho jednání bylo vždy nejasné. Jeho identifikační kontroly vypadaly pokaždé úplně věrohodně, a přitom zcela falešně, a tak nikdy neodhalovaly vůbec nic.

Většina lidí tentokrát věděla jen to, že najednou přistál se svou pěknou fregatou na Com-Mine, hladce prošel identifikační kontrolou, zavedl posádku do Delta Sektoru a vybral si Malloryho bar, kde rychle zapadl mezi ostatní osazenstvo. A snad jen ostražití muži sedící tiše v koutech, snad jen ti, co ve dne dřeli pod povrchem, zaslechli tajné vyprávění o tom, jak se mu podařilo projít kontrolou.

Protože staniční bezpečnostní inspektoři nebyli ani slepí a ani zrovna nespali, hned si všimli, že Nickova loď Kapitánova radost má na straně obrovskou díru.

'Máte na boku zásah,' řekli. 'Vypadá to jako části-cová střela,'

'Taky že to je,' odpověděl,

'Proč na vás stříleli?'

'Nikdo na mě nestřílel,'

'Ne?' Inspektoři se tvářili skepticky.

'Ne. Jen jsem se pokoušel dostat do jednoho z těch malinkých asteroidů. Znáte to, moc malý na těžkou výzbroj a moc velký jít na to s ručním nářadím. A tak jsem se rozhodl pomoci si s výbušninou a snadněji se tam dostat. Ale ten výbuch se nějak rozptýlil. Když se střetl s lesklým povrchem, vrátil se zpátky k mé lodi,' Nick se přátelsky šklebil, 'No, a tak jsem vlastně zasáhl sám sebe,'

'Nezní to moc věrohodně, kapitáne Succorso. Ukažte nám vaši lodní databanku, ať můžeme potvrdit vaše vyprávění,'

'Ne,' zaprotestoval znovu a už se tak přátelsky netvářil, 'Nejsem povinen vám předvádět svoji databanku, jestliže jsem nespáchal trestný čin. To je zákon. Anebo je tu něco v nepořádku? Máte snad důkazy o zločinu?'

Nakonec Nick přece jen prošel. Loď, která ho zasáhla, musela zřejmě asi při návratu shořet ve vesmíru, takže nikdy nemohla podat důkaz, že byl skutečně spáchán zločin.

Nick se smál tak nádherně a bezstarostně, že srdce nejedné ženy v Delta Sektoru radostí poskočilo. Vznášel se v bezmezném obdivu své posádky a nezřízeně utrácel, jako by měl u STS kreditní konto. Usadil se u Malloryho a vesele se bavil, zatímco Kapitánova radost byla v opravě. Měl obrovský talent na užívání si života a jeho humor a veselost byly velmi nakažlivé. Pouze ti, kteří se opravdu pozorně dívali na jizvy pod jeho očima, mohli s jistotou říci, že mu jde o "něco" mnohem závažnějšího, než jen o nekonečné hýření. U Malloryho "něco" znamenalo jen jedno. Nick ostrážitě poslouchal, vyzvídal, třídil, konfrontoval a kontaktoval se s různými zdroji informací.

Vždycky, když opustil stanici Com-Mine, odletěl nečekaně. A když se pak vrátil, většinou oslavoval.

I ten největší idiot si mohl hned domyslet, že všechno, co se teď v Nickovi odehrává, se neomylně točí kolem Morn Hylandové. I když byl pirát, byl to jeden z těch, kteří si prosekávají a prostřih' cestu k pravdě podobně jako hrdinové romantických filmů. A ona byla přece krásná a dojemná dívka v tísní, zneužitá a bezmocná. A není ani třeba připomínat fakt, že patřila někomu jinému, nejhoršímu pirátovi, o kterém se často říkalo, že je mnohem úspěšnější než Nick Succorso.

Z toho, že seji Nick nepokusil ihned zachránit, byli zřejmě překvapeni pouze ti, kteří ho moc neznali. Ale ostrážiti pozorovatelé v koutech baru věděli už předem, co dozajista udělá.

Nikdy by se nepokoušel ukrást ji ihned. Na to byl příliš chytrý. Navíc také příliš respektoval Angusovu možnou obranu. Angus si udržoval svoje možné slabosti, ale i svoje tajnosti přísně v soukromí, bezpečně uschované na palubě Zářivé krásy.

Staniční Bezpečnost by mu navíc jistě přispěchala na pomoc, kdyby se Nick pokoušel násilně dostat na palubu jeho lodi.

Naopak. Nick tu jen seděl, poslouchal a zíral na Morn, dokud mu jizvy pod očima nadobro nezčernaly. Čekal trpělivě na svoji šanci. Čekal, co udělá Angus Thermopyle jako první.

Čtěl viděl, jak zareaguje a co se bude dít. Plánoval udělat něco, čeho se nikdy staniční Bezpečnost neodvážila, a to proniknout nesmlouvavě do Angusova soukromí. Když uvidí, co Angus udělá, půjde po tom a plně toho využije ve svůj prospěch. Moment, kdy by byl Angus zatčen, by byla Nickova příležitost, aby si odvedl Morn.

Tolik ji chtěl.

A také si chtěl dokázat, že je lepší než Angus Thermopyle. A jestli snad měl ještě nějaké jiné důvody, nikdy je nedal najevo, takže o nich nikdo nemohl vědět.

A jak se obvykle stává, jeho příležitost přišla ještě dříve, než očekával.

Možná, že se Angus vedle Morn cítil hloupě a chtěl se jen předvést. Anebo se stal ještě chamtivějším, i když ve skutečnosti už snad nemohl být horší, než byl teď. Nebo se mu prostě naskytla příležitost, která byla natolik lákavá, aby ji nenechal být. Ať byl jeho důvod jakýkoliv, dal Nickovi příležitost hned po dvou týdnech, co přivedl Morn do Malloryho baru.

Zásobní loď ze Země, která letěla z nějakého nejasného důvodu o několik týdnů dříve než obvykle, se dostala do problémů. Téměř každý na stanici a v jejím okolí zachytil na svém přijímači nouzový signál ještě dříve, než loď nadobro selhala. Zřejmě někdo z posádky dostal dimenzní nemoc. Než se pak loď opět dostala na normální vesmírnou dráhu, toto nešťastné individuum posedla myšlenka, že musí zlikvidovat paměť navigačního computeru. A tak, než ho ostatní posádka dostala pod kontrolu, loď úplně ztratila směr a skončila kdesi na nějakém neznámém místě ve vesmíru.

Přerušení nouzového volání svědčilo o tom, že ničení dat, pravděpodobně požárem, se rozšířilo do celého komunikačního systému.

Kompletní zásoby potravin, léků a nejnútějšího vybavení se teď vznášely ve vzduchoprázdnu vesmíru mezi nekonečnými hvězdami a loď marně čekala na záchranu, pomoc nebo jiný kontakt s civilizací.

Samozřejmě, ihned jak se o tom dozvěděla Bezpečnost stanice, vydala přísný zákaz všem korvícím lodím opustit bez povolení základnu. To mohly udělat jen v případě, že by byly součástí záchranného týmu a že pověřený úředník smí sledovat veškerou činnost posádky. Toto byl obvyklý postup v krizových případech a byl všeobecně uznávaný dokonce i piráty a zloději. Lodě, které se podílely na záchranné akci, se také dělily o odměnu, bez ohledu na to, v jaké části byly nasazeny. Naopak ty lodě, které bez povolení opustily základnu a na vlastní pěst se vydaly zachraňovat nebo při akci odmítly spolupracovat, mohly být podle zákona beztrestně sestřelené.

Tentokrát se o odlet pokusily pouze dvě lodě, a to Zářivá kráska a Kapitánova radost. Nějak se jim, jak Angusovi tak Nickovi, podařilo odlepit z kotviště ještě pár minut před vyhlášením zákazu odlétání. Alespoň to tvořilo trochu dojem, že měli ještě povolený odlet.

Ale tento dojem v Centrále Bezpečnosti stanice moc nepochodil. Ihned vydali příkaz k návratu a okamžitému přistání a také vypálili i několik výstražných střel.

Kapitánova radost zamávala s pohrdavou lehkostí se všemi měřiči na stanici a zmizela speciálním manévrem, kterému Nick říká "zmizení během mrknutí oka". Nikdo v Malloryho baru nepochyboval, že to dokáže. V podstatě nastavil loď na dimenzní rychlost, a pak hned přehodil o zlomek sekundy zpět, takže jeho loď skutečně zmizela v okamžiku a posunula se o padesát nebo sto tisíc kilometrů dál. Celý manév'r byl neuvěřitelně riskantní. Vždy se mohlo stát, že dimenzní tlak roztrhne loď napůl, anebo že se loď dostane nechtěně mimo ái-menzi a síla gravitace ji bude táhnout tak, že nebude moci uniknout ven. Jemu se však celý manév'r skvěle podařil a stačil včas uniknout.

V porovnání s tím by Zářivá kráska nikdy takový tlak nevydržela. Navíc ani zřejmě neměla zařízení pro dimenzní rychlost. Angus Thermopyle to ale vzal z úplně jiného konce. Jakmile spustily první varovné výstřely, začal sám vysílat nouzový signál. Každý vysílač na stanici a v bezprostředním okolí mohl zachytit jeho zprávu: Jsem v tísní.

Kouř. Kontroly a řízení nefungují. Nemohu řídit. Nestřílejte. Snažím se přistát.

Nikdo mu samozřejmě nevěřil. Ale Centrála Bezpečnosti si bohužel nemohla dovolit ignorovat nouzový signál a navíc fakt, že by to také mohla být pravda. Během několika sekund jejich zaváhání Angus zapnul na maximum zesilovače

výkonu. Nikdo ani nevěděl, že je vůbec má, protože se zdálo nemožné, že by Zářivá 'kráska' vydržela takové zrychlení. Stejně jako Nickovi se i jemu podařilo závčas zmizet.

Poté se už neozvaly žádné signály. Ti, co tak vytrvale sledovali náš příběh a přemýšleli, co se asi mohlo doopravdy stát, teď na dva dny přišli o zdroje svých spekulací.

Zářivá kráska se objevila první. Na bocích byla celá zjizvená od různých střel a její veškeré řídicí zařízení fungovalo mizerně. Přes všechno se jí podařilo projít všemi kontrolními inspekcemi. Veškeré vyšetřování u Anguse Thermopyla selhalo, a tak za několik hodin přišel s Morn Hylandovou zpátky do Malloryho baru. Ani jeden z nich se o posledních událostech nezmínil ani slovem.

O trochu později, ve stejný den, přistála i Nickova loď Kapitánova radost. Byla také pěkně poničená, ale Nick vypadal, že je mu to jedno. Vyhádal se zase z veškerých kontrol a vysmíval se veškerému podezřívání. On a jeho posádka se zanedlouho také objevili u Malloryho. Volní, nedočkaví a hlavně připraveni se nevázaně bavit.

Úřední prohlídky a pátrání však stále pokračovaly. Navíc se ještě nikde nenašla ztracená zásobní loď.

V tu osudnou noc vrazila hlídka Bezpečnosti k Mallorymu a zatkla Anguse Thermopyla.

Měli konečně důkaz o zločinu, jak sami tvrdili. A tak mohli provést prohlídku lodi i bez speciálního povolení, a mohli si projít Angusovu lodní databanku. Ta jistě odhalila mnohá tajemství. Mezi ty hlavní patřily i všechny zásoby, vybavení a léky, které mohly pocházet pouze ze ztracené zásobní lodi.

Zatýkáni v Delta Sektoru bylo zřídka. Lidé, kteří chodili do Malloryho baru, většinou velmi nelibě nesli veškeré vníkaní veřejného práva a pořádku do jejich života. I když bezpečnostní hlídky obcházely ve skupinách, vždy musely speciálně v Delta Sektoru zasahovat proti nějakým výtržnostem.

Ale teď se jednalo o vyloupení a možná i zničení zásobovací lodi. Stanice Com-Mine potřebovala tyto zásoby nutně k svému životu. Veškeré obyvatelstvo stanice tímto zločinem utrpělo a každý teď za to Anguse Thermopyla upřímně nenáviděl.

Jeho zatčení neprobíhalo vůbec snadno. Ještě než ho chytili, začal se společně s Morn bránit. Spíš se ji pokoušel nějak udržet u sebe, nicméně přes všechno se jí podařilo zmizet hned poté, co se na něj vrhla Bezpečnost. Všichni v tu chvíli stáli při Morn a snažili se jí alespoň nějak pomoci. A najednou byla i s Nickem pryč. Oba zmizeli tak rychle, jak to dokázal jen Nickův speciální manévry.

Kapitánova radost dostala bez řečí povolení ke startu, a nebylo těžké uhodnout proč. Nick musel být s Bezpečností domluvený ještě předtím, než vyrukoval se svými důkazy proti Angusovi. Zřejmě i povolení ke startu bylo součástí jejich dohody. Takže ubohá krásná dívka byla zachráněna a chvá-stavý pirát si ji odvezl s celou její krásou.

Celé týdny si opilci a podobné trosky v baru dokázali povídat jen a jen o tom, co spolu kráska a pirát dělají. Někteří, co byli alespoň trochu přístupní romantickým citům, rozjímali, co se asi dělo, když na sebe poprvé promluvili. A dokonce i cynikové v koutech baru byli nadmíru spokojeni se vším, co se stalo. Nick Succorso se zachoval přesně tak, jak to od něj čekali.

Na celém příběhu však byly přece jen dvě nejasnosti.

První, že zásobovací loď dorazila na stanici podle obvyklého letového řádu. A cestou neměla žádné problémy, a navíc ani nepotkala žádnou jinou loď.

Druhá, že u Morn Hylandové se nikdy nenašel zónový implant a Angus Thermopyle neměl při zatčení u sebe nic, co by s ním bylo spojené. A to byl také možná důvod, proč tvrdnul ve vězení na doživotí místo obvyklé popravy.

Obě nejasnosti se daly vysvětlit pouze jedním způsobem.

Za prvé, Nick Succorso na něj celou věc s ukradenými zásobami do detailů nastražil. Předstíral nouzové volání, sám ukradl staniční zásoby a dostal je na palubu Angusovy Zářivé krásky. Takhle to jediné mohl udělat, a to vzbudilo u osazenstva Malloryho baru ještě větší respekt.

Druhá nejasnost byla už trochu matoucí. Vůbec vlastně nedávala smysl. Angus se nemohl tak rychle zbavit kontrolního ovladače od zónového implantu. Kdyby se ho zbavil už dříve, Morn by mu mohla už dávno uprchnout, anebo, což je pravděpodobnější, ho pěkně zmasakrovat za všechno, co jí udělal. Ale přesto se ho musel nějak včas zbavit, jinak by ho přece u něj našli.

Nové vysvětlení už nebylo tak dobrodružné a uspokojující. Zónový implant a jeho ovladač byly pouze hypotetickým tvrzením a pravděpodobně vůbec nikdy neexistovaly. Ale pak se tedy v tomto případě sled událostí vyvinul trochu nepochopitelně. Proč s ním Morn zůstávala, když nad ní neměl žádnou moc? A jestliže nad ní měl nějakou nevisvětlitelnou moc, tak proč ji nechal jít? Co jej vlastně varovalo, že je v nebezpečí?

Nikdo neznal odpověď. I lidé, co se tak rádi vyptávají, se o vše zajímali bez hlubší zvědavosti. Důležité pro ně bylo, že základ příběhu je jasný a nějaké další matoucí detaily mohou klidně opomenout.

Tento příběh se skutečně stal, ale trochu jinak. Holou pravdu by zvědavé osazenstvo baru přece jen těžko strávilo.

KAPITOLA 3 S

tále tu ale byly nevysvětlené části příběhu a bylo nutné, aby je Angus Thermopyle nějak objasnil. On však bohužel odmítl.

Na konci soudního procesu už jeho loď Zářivá kráska neskrývala žádné tajemství. Na to, že byla všemi považována za obyčejnou těžební loď, byla vskutku vybavená všemi možnými nadstandardními přístroji. Moderní sondy a dokonce i Dopplerovy senzory, což je výstroj, kterou by obyčejný průzkumník nikdy nemohl ani potřebovat. Loď měla navíc neuvěřitelně silné obranné štíty a byla těžce vyzbrojená. Při zvýšeném výkonu by její chod mohl lehce posunout i oběžnou dráhu malé planety. Měla nákladové prostory důmyslně uložené tam, kde to staniční inspektori vůbec nečekali. Také v ní navíc našli různé technicky vyspělé druhy relé a servomotorů, kompenzační techniku a do-rovnávací zařízení, a tak bylo klidně možné, aby loď řídil jen jeden člověk. Techničtí experti, kteří loď prohlíželi, však svědomitě prohlásili, že je to pro jednotlivce nadmíru sebevražedné snažit se udržet pod kontrolou celý složitý komplex

řízení víc jak jen pár hodin.

Dodatečně pak databanka zkoumané lodi odhalila i rozsah Angusova bohatství.

K překvapení všech byly jeho finanční zdroje triviální, vlastně skoro žádné. Vůbec to nesedělo s jeho pověstí. V poslední době měl jen pár bezvýznamných akcí, které taktak pokryly jeho výdaje. Samozřejmě mu ale tento neočekávaný detail v ničem nepomohl. Nebyl přece ve vězení kvůli svému majetku. V ostatních případech byly jeho odhalené tajnosti dostatečným důvodem k odsouzení. Našlo se totiž plno důkazů, které ho jasně usvědčovaly z pirátství. Všichni se však shodli, že důkazů není zas takový dostatek, aby za ně dostal trest smrti. Také důkazy, které by nějak objasňovaly Mornin příběh, nebyly k nalezení, spíš téměř žádné nenašli.

Přes nedostačující důkazy, které navíc Angusovi dávaly příležitost ukázat své trestné činy v trochu lepším světle, překvapil najednou všechny tím, že se odmítl obhajovat a svědčit ve svůj prospěch. Celkově se raději snažil ze všech otázek vykroutit. Samozřejmě mohli použít zónový implant, který by ho určitě rozmluvil, ale zákon a STS nepovolovaly toto násilné použití.

Bezpečnost na Com-Mine se tak nikdy nedozvěděla, kde a proč byla loď Zářivá kráska tak skvěle vybavená a také proč se vrátila tak poničená. Nedostali z něj bohužel žádné vysvětlení ani objasnění. Zdálo se, že jeho pověst mezi lidmi je zdaleka obsáhlejší než všechny pravdivé důkazy proti němu.

Byl také velmi neochotný vysvětlit nebo nějak obhájit přítomnost kradených staničních zásob, vybavení a léků na palubě své lodi. Neřekl vůbec nic, co by alespoň trochu osvětlovalo jeho zvláštní vztah s Morn Hylandovou.

V prvních týdnech svého věznění otevřel pusu, jen když si chtěl stěžovat na jídlo anebo na zacházení ve věznici. Pak také vyváděl, když mu řekli, že Zářivou krásku poslali do staničního vrakoviště lodí, aby ji rozebrali na součástky a sešrotovali.

Mlátil vztekle do zdí svojí cely a vriskal tak zuřivě, že mu museli dát nějaká sedativa, aby se uklidnil.

Nikdo se nikdy nedozvěděl, co ho tehdy varovalo, že Hylandových loď přiletěla na stanici Com-Mine, ani proč se před ní snažil tak rychle zmizet. Pravděpodobně by sám těžko vysvětloval, co ho to vlastně varovalo. Zřejmě jakýsi instinkt. Měl skvělé a spolehlivé instinkty. A ty ho najednou začaly urgentně alarmovat, jakmile Angus v doku zahlédl tu výstavní těžební loď.

Vypadala jako snadná kořist, jako obrovská létající pokladnice, kterou by Zářivá kráska dokázala oškubat šroubek po šroubku. Vystavovala se a podbízela k uloupení nebo zničení věcí, o kterých si mnozí mysleli, že jsou nejdůležitější v životě: peníze, majetek, bohatství. Takových lodí v minulosti už vyřídil hodně, a dělal to rád a dost často. Sledoval je do jejich cíle, cestou se učil jejich tajemství, a pak je nakonec rozpáral, vybilil a nechal v troskách navždy ztracené uprostřed prázdné tmy. Zpustošil je většinou dokonale a pak byl rozrušený sám na sebe. Zničil totiž vždy také beze zbytku všechno, co by jiný měl za bohatství. Jeho potřeba peněz byla omezená, zatímco jeho touha vidět, co dokáže částicová střela, byla nesmírná.

Angus byl odjakživa samotář. Sám ve své lodi, sám se potloukal po Delta Sektoru a sám vysedával v Malloryho baru. I když se mu někdy podařilo sehnat do své posádky nějakého zoufalce nebo nejhoršího vyvrhela společnosti, stejně se zase brzo vrátil do své obvyklé samoty. Všechno a všechny kolem prostě raději nenáviděl.

Ale tentokrát ho instinkty nevysvětlitelně zradily. A to jim předtím tolik věřil.

Neměl nikdy žádný důvod k obavám, protože všechny zločiny, které měl za sebou, nenechaly téměř žádné důkazy. Není místo, které by lépe ukrylo všechny zbytky jeho řádění, než nekonečný tajemný vesmír. Pouze databanka v jeho lodi by ho mohla zničit, ale nedávno si nainstaloval zařízení k zmírnění podobného nebezpečí. Navíc možnost dostat se do jeho lodi k tajným datům byla téměř nerealná.

I přesto, že byl hlavně lovec, byl také často loven. Měl vždy správnou intuici dravce.

A teď udělal něco, co by se nikdo jiný na stanici nebo v jejím okolí nikdy neodvážil. Otočil proti lodi

Hylandových své důlní sondy, aby získal základní údaje o složení a struktuře obří lodi.

4

Jedna ze sond, sestavená k měření jaderné váhy drobných částic tvrdých nerostů, mu ukázala, že trup lodi je vyroben z materiálu, o kterém pouze slyšel a který ani nikdy v životě neviděl. Byl to tvrdý kov, který od sebe odrazí částicovou střelu tak lehce, jako když se proud vody odrazí od kamene. Byl to kov tak drahý, že by si ho nikdo z majitelů těžebních lodí, žádný přepravce a ani bohatý obchodník v celém vesmíru nemohl dovolit.

Když Angus Thermopyle uviděl výsledky svého měření, urychleně se sbalil a odstartoval. Ani neměl čas nakoupit nejnnutnější zásoby. To snad vůbec nechtěl vědět, kam ta hora plechu míří? Nebo má snad v plánu něco jiného?

Spěchal tolik, že dokonce ani nepřetřel jméno své milované lodi. Něco tak důležitého, co nikdy v životě nezapomněl udělat, než odstartoval vstříc zákeřné hloubce vesmíru.

Tak bohatá loď jako Pán vesmíru musela mít určitě nějaký doprovod. Přátele? Ozbrojenou eskortu? Najaté bojovníky starající se o veškeré problémy? Vzal to v úvahu, ale to ho nezastavilo. Zavřel za sebou veškeré vstupy do své lodi, ohlásil se staniční Centrále, vyplnil potřebné fiktivní údaje o cíli své cesty a získal si formální povolení k odletu. Pak bezhlavě, protože jeho instinkty hořely jak papír, následoval trajektorii odletové dráhy, kterou mu určili. Celou cestu klel jako pohan a opustil Com-Mine tak nenápadně a bleskově, že si ho ani nikdo nevšiml. Nechtěl snížit výkon a odklonit se od kursu ven ze soustavy, až dokud si nebyl absolutně jistý, že je aspoň 50 tisíc kilometrů z dosahu všech zaměřovačů v blízkosti stanice.

Doufal, že už je dostatečně daleko v jádru soustavy, aby se mohl nerušeně ukrýt. Stanice byla vybudována v bezpečné vzdálenosti, aby se vyhnula bouřím meteoritů, zbytkům planet, které čas a gravitace proměnily v trosky, a jiným podobným překážkám, které většinou doprovázely dalekým vesmírem jednotlivé soustavy asteroidů.

Po chvíli změnil kurs svého letu. Nepředstavitelná námaha, kterou vynakládal, aby zvládl úplně sám řízení celé lodi, mu roztřásla ruce. Oči se mu naplnily lepkavým potem. Musel kontrolovat příliš mnoho přístrojů, monitorovat příliš mnoho

systémů a vstřebat příliš mnoho dat najednou. V tom mu řídicí palubní počítač nemohl pomoci. Šlo o zvláštní propojení systémů v bezpečnostním okruhu, takže zapnutí potřebného mechanismu, který by dokázal sám řídit loď, by na druhé straně vyřadilo potřebné výstražné alarmy. Nedočkavě pokračoval v cestě. Instinkty ho zuřivě varovaly, ale snažil se je ignorovat.

Angus Thermopyle byl pirát a nelítostný přepadá-vač lodí. Každého nenáviděl a na jeho rukou bylo tolik krve, že by svými zločiny dokázal zaplnit celou věznici. Teď byl na své lodi zase sám, protože sešlý opilec, kterého si naposledy najal do posádky, udělal velikou chybu. Začal se ptát na nesprávné otázky v nesprávnou dobu. Tak musel zvědavého chlápka přetáhnout francouzským klíčem po hlavě a nechal jeho tělo v motorové trysce s pomocnými raketami. To se spálilo při nejbližším odstartování.

Možná snad Angus nebyl tolik bohatý, ale jinak měl všechny ostatní hrozné vlastnosti, které mu přisuzovali lidi od Malloryho.

Byl také velký zbabělec.

Proto se asi tak rychle spakoval, když viděl Hylan-dových loď. Proto se hnál pryč pod takovou gravitací, že to jeho tělo mohlo stěží vydržet a zůstat při vědomí. Svaly na ramenou mu teď začaly škubat vyčerpáním v křeči "a navíc nevěděl, jak dostat ten zatracený pot z očí. Ale přesto letěl nedočkavě dál, I když věděl, že možná zachází příliš daleko, nezastavil se. Aby vydržel tu příšernou námahu, začal do žil pumpovat koňské dávky drog a léků. Stim, aby se udržel vzru, a ještě kat, aby zůstal sedět trochu vzpřímený.

Bál se, ale přesto letěl horečnatě dál. Než opustil soustavu, letěl celý den pod těžkou g. Následkem silných drog mu teď začaly pravidelné psychotické halucinace, a tak brzy nevěděl, co se ve skutečnosti kolem děje a co je jen sen. I přesto, že předem dobře znal použití a účinky těchto drog a předem si uvědomoval, co způsobují. Vydal raději pro případ podpůrná opatření v řízení a v nastavení kursu letu Zářivě krásy. Předání kontroly počítači nad řízením lodi, nastavení kursu a bezpečnostní opatření mu způsobily značné zpomalení. Nakonec však bezpečně doletěl do části soustavy, o které každý věděl, že byla už dávno před lety vytěžena, a navíc zde všechny odrazovaly přehánky létajícího kamení.

Tam si vybral jeden z pustých asteroidů a zaparkoval Zářivou krásku v bývalém těžebním kráteru. Potom vypnul všechny přístroje kromě zařízení k udržení života na lodi a uložil se ke spánku na svém g-sedadle zfetovaný do nemoty. Kdyby ho tu Hylandových loď našla, byl by nadobro ztracen. Vlastně by ani neměl šanci někam uniknout. Stále však pevně věřil, že posádka na té lodi zatím nemá ani zdání, že vůbec nějaký Angus Thermopy-le existuje.

O pár hodin později ho vzbudil vlastní řev. Všude kolem sebe i na sobě viděl podkožní červy, jak odporně lezou, rozežirají ho a zavrtávají se mu do kůže.

Byl to strašný pocit. Ale bohužel normální předvídatelný důsledek působení silných drog. Dobře tyto hnusné pocity znal a okamžitě věděl, jak se zachovat a co dalšího udělat. Bylo velmi těžké spolknout takové sousto hnusu, které se mu pořád drželo v krku, a navíc k němu přibýlo i nesnesitelné pálení kolem srdce. Přesto jeho ruce už byly úplně pod kontrolou, když si dával další dávku. Analgetika, aby se zbavil otravného působení stimulantů a kataléptik, a k tomu antihistami-ny a steroidy, aby se zmírnily reakce jeho těla. Ještě než nové drogy začaly působit, zase tvrdě usnul. Když se znovu probudil, měl vážné problémy s dýcháním, protože vzduch uvnitř lodi se začínal kazit. Odletěl ze stanice tak rychle, že vůbec nestačil doplnit nutné zásoby. To pro něj teď znamenalo, že má jen trochu vody, ještě méně jídla a žádné nové filtry do čističek, které udržovaly vzduch v lodi dýchatelný. Zkontroloval podpůrné systémy a ke své smůle zjistil, že současné filtry už dlouhou dobu presluhují a měly by se co nejdříve vyměnit.

Zjištění ho tolik navztevalo, že byl skoro na pokraji zhroutení. Zoufalství ale bylo pro něj také normální a stále zatím přesně věděl, co musí udělat. Riskoval sice anoxii, ale neměl sílu obléci si skafandr. Zastavil cirkulaci vzduchu v lodi a vyndal filtry z čističů. Zatímco mu hlava hučela přemírou kyslíčnicku uhličitého a před očima se mu všechno rozmazávalo, použil polovinu své pitné vody k namíchání speciální chemické lázně pro vyčištění filtrů. Nechal je pak ležet v lázni tak dlouho, dokud z nedostatku kyslíku neupadl skoro do bezvědomí. Pak napuštěné filtry zase nacípal do čističek a zapnul cirkulaci.

Bohužel však jeho problémy teprve začínaly.

Pravděpodobně pro něj bylo nejbezpečnější místo tam, kde zrovna byl, ale nemohl tam zůstat věčně. Jídlo měl už jenom na dva nebo tři dny. Mohl by znovu použít veškerou spotřebovanou vodu, ale neměl k tomu bohužel potřebné čisticí chemikálie. A jeho skvěle vyčištěné filtry nemohly také vydržet napořád. Měl pouze dvě možnosti.

Vrátit se zpátky na stanici Com-Mine. Anebo si najít jiný zdroj k doplnění zásob.

Nikdy ani kradmo neuvažoval, že by letěl zpátky na stanici. Věděl, že by se tím nadmíru ztrapnil před ostatními. Jakmile by totiž zjistili, že zpanikařil a utekl jen proto, že neměl dostatek vody, jídla a vzduchu, uškli-bali by se mu všichni do jednoho v celém Delta Sektoru. Ale určitě by to ponížení nějak přežil. Svět se mu vždycky posmíval už od samého začátku, a proto se mu také Angus mstil při každé příležitosti.

Ale byla tu ještě Hylandových loď...

Všechnu vinu teď samozřejmě svaloval na tu pitomou loď. Bál se jí a on tolik nenáviděl všechno, co mu nahánělo hrůzu. Zvedl Zářivou krásku z kráteru, uvolnil se z přitažlivosti jeho prstence a spustil zaměřovači zařízení. Pak začal pomalu splétat způsoby, jak to udělat, aby Pán vesmíru zaplatil za všechno, co zlého se mu teď děje.

Jak ale najít způsob k zničení lodi s takovou obrovskou konstrukcí? Holý útok byl nesmysl a Angus k nesmyslům neměl nikdy sklony. Ale alespoň ho pomyšlení na zkázu té gigantické lodi nutilo řídit loď správně, jak se má. Ve stavu mrazivého vzteku strávil další dva dny, když lačně pátral ne po rudě, ale po hornících.

Ke konci svého hledání už zase málem zpanikařil. Filtry už začaly nebezpečně odcházet a mozek se mu stlačoval nedostatkem čerstvého vzduchu. Jazyk měl opuchlý pitím závadné vody a k tomu měl zoufalý hlad. Ale jeho mrazivý, černý vztek ho poháněl dál a rozumné dávkování drog ho zatím udržovalo při síle.

Nakonec přece jen našel, co potřeboval. Důl na rozpraskaném a rozbrázděném asteroidu, který vypadal již vytěžené a

bez jakéhokoli nerostného bohatství. Ale lidé tam byli a také tu měli těžební loď. Stála na svých ocelových vzpěrách poblíž jejich tábora, který byl v blízkosti pracovních těžebních šachet, zavrtaných hluboko do srdce asteroidu. Loď byla v klidu už delší dobu. Zřejmě od chvíle, kdy se tu horníci usadili a začali se nesmyslně šťourat v téhle hoře kamení. Angus plně ignoroval horníky. Mohl klidně vyprávět celý jejich nudný zoufalý příběh hned při prvním pohledu na jejich loď, tábor a jejich těžební sondy. Asteroid kdysi určitě býval velmi bohatý, ale teď už byl vytěžený, prostě venku ze hry. Lidé na něm, pravděpodobně celá rodina, museli často trávit dlouhou dobu v lodi nebo v dolech. Ti, co často podnikali věci v celých rodinách, byli vlastně už jen dojížděči po bohatých dobách slavné těžby. Snad byli příliš bojácní, zlomení nebo chudí, aby se vydali sami začít někde na novém. Raději si tedy vypotili prosté bytí z nepoddajné skály a paběrkovali to, co tu zapomněli horníci v minulých dobách. Piráti ani přepadávací nákladů na těchto zoufalcích nikdy neplýtvali časem.

Na druhé straně ale měli jídlo a čerstvou vodu a určitě i čisté filtry vzduchu. Angus už měl značné problémy udržet svoji zlost a vydržet šilené vyčerpání, a proto neváhal. Šel ihned na věc.

Horníci ho viděli přilétat. Vypálili na něj varovné střely jako protest a zároveň rozhořčení. Ignoroval je. Vystřelil na ně torpédo, které svým výbuchem zasypalo vchod do dolu. Poté posadil Zářivou krásku přímo doprostřed jejich tábora, takže žár brzdících motorů spálil na popel veškeré obytné domy a také všechno v nich.

Výkřiky utichly a ozývalo se jen nesmyslné drmo-lení rádia.

Dostal jsem vás, bastardi.

Tábor byl natolik velký, že pokryl potřebu zhruba dvaceti lidí. S trochou štěstí je snad zabil všechny. Nestál o žádné svědky.

Rychle pro jistotu zaměřil přístroje na snímání životních signálů a nouzového volání. Žádné. Skvělé. To mu otevřelo klidnou cestu k druhé lodi. Teď si už jen rychle oblékne skafandr a dojde si vedle do lodi pro všechno, co potřebuje. Než ale stačil dokonat pomstu za svůj zbabělý strach, než vůbec stačil dojít ke skřini se skafandry, výstražné alarmy na Zářivé krásce začaly zoufale ječet jako v nesnesitelné bolesti.

Minimální gravitace asteroidu ho nedržela tolik pevně, a tak se jako jedním mocným kopnutím ocitl zpátky v řídicím modulu. Jednou rukou se chytil g- sedadla a druhou zuřivě bouchal instrukce do počítače, aby dostal vysvětlení náhlého poplachu. Už se i vyškřábal do sedadla, připoutal se a programoval záběr nutný pro odlet, když mu počítač konečně oznámil příčinu alarmu.

Jeho senzory a citlivé zaměřovače zjistily přítomnost jiné lodi. A ne jen tak ledajaké. Lodi stejné velikosti a konfigurace jako Pán vesmíru.

Popravdě řečeno to Pán vesmíru neomylně byl. Sondy se nikdy nemohly zmýlit v identifikaci takového ojedinělého kovu. Ještě že na stanici pro jistotu naprogramoval, aby takový druh kovu sledovaly a udělaly náležitý poplach, kdykoli ho zaměří v blízkosti.

Loď se velmi rychle blížila.

Jak se k čertu dostala sem? Jak mě ta mrcha mohla najít? Není čas. Blíží se rychle. Ale doufejme, že ne tak rychle, aby ho stačila chytit.

Zářivá kráska byla naštěstí konstruovaná tak, aby byla obratnější než ostatní těžební lodě. Je mu jedno, kolik ta plechová hrůza za ním stojí. Tohle byla soustava, kde rychlost platí víc než částicové střely. Byl zděšený, ale také věděl, co musí ihned nutně udělat. Co hlavně jeho loď musí ihned udělat. Nechá se teď tou obrovskou hromadou peněz honit a uvidí, co se bude dít.

Jediný problém byl, že neměl dostatečné množství jídla. A taky ani vody a vzduchu.

Ale ani na jedno teď nebyl čas myslet. Okamžité přežití byla nejvyšší priorita, kterou uznával, a měla přednost před vším. I navzdory svému hladu nafouklému břichu a zpoceným dehydratovaným čelistem si byl zcela jistý, že právě Hylandových loď by ho žít nenechala. Jakmile se trochu uklidnil, zapnul nejvyšší výkon a začal se zvedat. Ve stejnou chvíli zapojil na plný výkon bojové rakety a nastavil zvýšené napětí pro jejich aktivaci. Pak se ujistil, že jeho komunikační panel nebyl zaměřen, a nastavil ho, aby nevysílal nic, ale naopak všechno zachytil.

Pán vesmíru byl zatím stále v bezpečné vzdálenosti, ale jeho první vysílání ho zastihlo ještě dřív, než se stačil pohnout o pár metrů pryč z asteroidu.

"Přistaňte." Hlas byl nakrápělý a komandoval odněkud z vnitřku gigantické lodi. "Posádko Zářivé krásky, poručím vám, přistaňte."

Místo toho, aby se raději více soustředil na řízení, se zmohl jen na pár sprostých nadávek.

"Angusi Thermopyle, poručím vám, okamžitě přistaňte." Hlas si byl sám sebou příliš jistý. "Tady je kapitán Davies Hyland, vedoucí důstojník policie Spojených Těžebních Společností a torpédoborce Pán vesmíru. Spáchal jste právě zločin. Jestli nepřistanete, začneme na vás střílet."

Policie STS. To ho zaujalo. Na okamžik dokonce přestal nadávat a spustil ruce z ovládacího panelu. Poldové. Dávalo to smysl. Bylo to najednou natolik jasné, že si to mohl domyslet už dříve. Kdo jinej si mohl dovolit pokrýt trup vesmírné lodi tak drahým kovem? Kdo jinej si o sobě myslel, že mu patří celej zsranej vesmír?

Nikdo jiný než Spojené Těžební Společnosti a jejich soukromá policie. Orgán, který prosadil a přišel se zákony, které udržovaly veškeré zlořády na uzdě.

A ze stejného důvodu tu také byli pro něj. Jejich cílem bylo uštvat piráty a přepadávače nákladů, ty podlé zloděje, kteří ničili veškeré těžební operace v celém vesmíru.

A za malou chvíli budou dostatečně blízko, aby ho rozstříleli a spálili na popel,

"Opakuji výzvu," oznamovalo poroučivé rádio, směšně beze strachu. "Angusi Thermopyla, poručím vám, přistaňte."

Tady je kapitán Davies Hyland, vedoucí důstojník policie Spojených Těžebních..."

"Ne," vyštěkl Angus zoufale. Jedním ztěžklým prstem, který ještě dokázal udržet na ovládacím panelu, přerušil příjem.

Najednou se i zvuk motorů jeho lodi zdál nesnesitelně hlasitý a šílený. "Je mi jedno, jestli jste přišli od samotného podělaného boha, ale mojí loď nikdy nedostanete."

Zadržoval dech proti nesnesitelnému tlaku. Jen taktak se mu podařilo stočit Zářivou krásku dvě stě metrů pryč od asteroidu a pak vyrazil plnou rychlostí. Tím se najednou nahromadilo tolik gravitace, že to stěží snesl. Všechno směřovalo k tomu, aby dostal asteroid mezi sebe a Pána vesmíru. Pak zamířil do srdce soustavy.

Nesnížil výkon ani neomezil zrychlení, dokud ho pod nesnesitelným tlakem gravitace samotná váha jeho těla nepřivedla na pokraj zhroutení. Alarmy zoufale vrískaly a řídicí přístroje se škvařily přetížením. Vedený světlem z raket si oddechl, až když nápor g opadl. Nechtě se lodí dotkl malého meteoritu. Nakonec pak zaklínil Zářivou krásku mezi dvě malé skály.

Nic se však bohužel nezměnilo na jeho zoufalé hrůze.

Ve stejnou chvíli připravil loď k boji.

V normálních podmínkách jeho loď potřebovala k řízení a obsluze alespoň dva lidi. V bojových podmínkách by využila šest. Ale Angus Thermopyle zvládal všechno sám.

Nemělo cenu otáčet střely proti obrněné policejní lodi STS. Raději, než si připravil k aktivaci systém ochranných štítů, začal pálit na každý meteor nebo malý asteroid v dosahu jeho střel. Vyplňoval tak prostor mezi oběma lodmi kusy kamení všech velikostí, které létaly na všechny strany a s rachotem se mu usazovaly na zádi. Nesnažil se přilákat Pána vesmíru k střetnutí, ještě ne. Byl stále ještě moc daleko. Trocha kamení by tak velkou loď stěží zastrašila. Ale blížila se stále rychleji. Torpédoborec tohoto druhu měl zřejmě i těžká děla, vedle kterých vypadaly Angusovy rakety jako prskavky. Dělal, co mohl, aby se mu povedlo zmařit střely vypálené z blížící se lodi.

Chvilí to fungovalo. Nekonečná tma přecházela v záblesky světla, ozářená částicovými střelami, které drtily jednotlivé skály. Kamení bylo rozžhavené do běla a rozprskávalo se na malinké části. Vždy to jenom kolem jeho lodi zasyčelo a světlo se zase ztratilo v neproniknutelné tmě. Angus vystřelil proud mezonů hlouběji do soustavy a obratně přitom proplétal svou loď mezi překážkami, které by do ní mohly narazit a lehčeji zapálit.

Ale torpédoborec se rychle přizpůsobil jeho manévřům a bohužel otočil celou taktiku proti němu. Zničehonic najednou střelba utichla. Patnáct sekund, dvacet. Snad i dvacet pět sekund, během kterých se neozval žádný výstřel a neobjevil jiný pokus o zasažení jeho lodi. Vztekla rozstřílil kus kamene nebo jiný vesmírný objekt. Bohužel však tak surově, že se rozžhavené kousky rozstříkly velmi divoce a zasáhly ho jako žhavá sprcha.

Jeho alarmy se okamžitě nanovo zbláznily a pak zase rychle zmlkly, když se jejich obvody přetížily.

Po náhlém tichu a nečekaném zásahu se Angus pokusil uhýbat, kroužit a jinak kličkovat. Skoro se mu to podařilo.

Zářivá, kráska byla nadmíru hbitá, a on byl navíc nadmíru zoufalý. Najednou však do ní, jako do mrtvého vraku bloudícího po vesmíru, opět nečekaně narazily sutiny kamení.

Další náraz už byl jemnější. Jako letný polibek. Už to ani necítil. Nesnesitelná g a anoxie ho stlačily na možné maximum.

Upadl do bezvědomí. Jediné, co si pamatoval, byl jeho šílený křik. KAPITOLA 4 Z

a okamžik přišel k sobě. A právě včas. Zářivá kráska se

bezhlavě řítila do srážky, která by ji pomačkala jako prázdnou plechovku. Ještě nebyl zcela při sobě, aby si uvědomil, co vlastně dělá. Reagoval povětšinou svými instinkty a jen díky nepopsatelnému strachu. Vrhł se na řídicí pult, bojoval se zákeřnými víry a donutil motory, aby ihned s řevem brzdily. Jen pár stovek metrů od asteroidu, skoro vhodného k osídlení, konečně dostal řízení plně pod kontrolu.

Zapnul automatického pilota a začal kontrolovat vzniklé škody. Sípál nedostatkem vzduchu a snažil se zaostřit otupělý zrak na výsledky své kontroly, zobrazené na monitoru palubního počítače. Zářivá kráska měla sice velkou díru v boku, ale její štíty naštěstí stále držely pohromadě. Stejně tak stěny i v lodním prostoru. Dá se říci, že skutečně jako zázrakem drželo všechno u sebe. Část přídě vypadala jako rozdrcená od buchaní a většina měřičů a sond nefungovala. Ale naštěstí tu nebylo žádné strukturální poškození. Také řízení stále fungovalo. Loď mohla doletět, kamkoli potřebovala, a sehnat si pomoc. V tu chvíli ale najednou nevěděl, kam by letěla, protože jeho mozek byl příliš otupělý z nedostatku kyslíku. Zkrátka někam by určitě doletěla. Nějak by to zvládla. Najednou zcela náhodou jedna z kamer snímající trup Zářivé krásky zobrazila polohu policejní lodi STS. Letěla si pro něj, a letěla zatraceně rychle.

Měla ho teď rovnou na dosřel. Kdyby na něj vy-, pálila jedinou ze svých mocných střel, jeho celý ubohý život by se zredukoval jen do proužku světla a spršky elektronů. Uvědomil si, že proti zničení své lodi a osoby už nemůže nic udělat. Nemohl si už ani hrát na mrtvého brouka, protože to by loď za ním zřejmě neošálilo. Určitě ho viděla, jak brzdí proti asteroidu. Tak s jistotou věděla, že stále ještě žije.

Z té představy se mu obracel žaludek. Nechtěl zemřít. Téměř podvědomě zapnul svůj nouzový signál.

Nestřítejte, vy pitomí idioti. Nezapíjejte mě. Vždyť se vzdávám.

Pán vesmíru se natočil výhružně čelem, jako by si ta zatracená loď chtěla ještě víc vychutnat jeho bezmocnost v nekrytém prostranství. Jako by kapitán Davies Hyland chtěl na vlastní oči vidět umírat Anguse Thermopyla.

Ohromná nespravedlnost nutila Anguse vypálit první, i když věděl, že částicová střela nemůže takové lodi vůbec ublížit. Ale nevystřelil. Strach byl najednou silnější než nenávist. Zuřivý jako maniak zesílil svůj vysílač na maximum a poslal svoje nouzové volání do temnoty jako strašlivé skučení.

Kamery mu dávaly skvělý výhled. Najednou Pán vesmíru změnil kurs, natočil se ve směru asteroidu, vystřelil a... explodoval.

Explodoval!!!

Obrovský výbuch. To musela vyletět do vzduchu velká část řízení. Oheň a kusy kovu se rozlétávaly beze zvuku do prostoru. Zbytek lodi se zakymácel a padal bezvládně na povrch asteroidu. Angus se díval v nepopsatelném úžasu, jak loď bezmocně narazila a pomalu odumírala v tiché bolesti.

Místo toho, aby šel Pána vesmíru okamžitě vyraboval, začal nesmyslně střilet. Byl už nesmírně otupělý a neschopný

hned si uvědomil, co se tu vlastně stalo. Najednou se vzpamatoval a automaticky začal šmátrat po ovládacím panelu. Zaktivoval tak krátko-rozsahové snímače a veškeré kamery. Snažil se usilovně přemýšlet. Co se stalo? Měl už přece dávno být mrtvý a uškvařený na svém g-sedadle. Vždyť STS policie na něj vystřelila přímý zásah. Ale jak to, že ještě žije. A místo něj explodoval Pán vesmíru. Vždyť výbuch byl až po jejich výstřelu. To by ale znamenalo... , Kyslík.

Smrtící střela se nezaktivovala, protože neměla dostatek kyslíku. Zato jejich loď byla plná kyslíku. Angus ale moc dobře znal výbuchy ve vesmíru a věděl, že by Pán vesmíru měl po zásahu vlastní střely hořet déle. Nezdálo se mu to. Zřejmě ale některé z přepážek požár izolovaly a udržovaly strukturální celistvost.

Situace na jeho lodi se vyostřovala. Hrozná podmínka, které mu sice pomohly před výbuchem, se stupňovaly. Špatný vzduch a začínající šok mu zatemňovaly hlavu. Myšlenky, které by jindy byly tak jasné, se neposlušně rozplývaly. Musí myslet.

A najednou ho napadlo další zjištění.

Jestliže části policejní lodi stále držely vcelku, tak někteří z posádky museli být speciálně chráněni pod nějakými ochrannými štíty.

Museli tedy přežít!!!

A také že přežili. Když konečně odtrhl oči od kamer a otočil se k displejům a kontrolním výsledkům, zjistil, že jeho senzory zaznamenaly známky života. Tři nebo Čtyři signály. Byli stále naživu.

Ne, tři ne. Určitě čtyři.

Stále se nemohl vzpamatovat z toho, co se stalo. Zbytky vzduchu v jeho lodi se však během jeho posledních pokusů o přemýšlení neskutečně zhoršily.

Vůbec neuvažoval, že by snad mohl zachránit ztroskotance z policejní lodi. I přes všechny úvahy, na které se teď snažil soustředit, na to ani nepomyslel. Ty lidi tam jsou policajti, jeho hlavní nepřátelé. A tak se přece nebude obtěžovat zjišťováním, co se s nimi stalo a proč jejich loď ztroskotala! Stejně by se to ani nechtěl dozvědět. Stejně ho to ani vůbec nezajímalo. Jeho myšlenky teď byly konkrétní a zaměřené na tři zásadní věci. Vzduch. Voda. Jídlo.

Bastardi. Jestli teď půjde dolů, některý ze zachráněných ho může lehce zastřelit. Měl by asi počkat, než všichni zemřou. Jenže nevěděl, do jaké míry jsou zraněni. Jestli vůbec jsou nějak zraněni! Můžou ho klidně přežít. Bez vzduchu, vody a jídla může zemřít ještě dřív než oni.

Dilema mezi jeho potřebami a zbabělostí. Nervózně sál pot usazený na jeho rtech, zíral upřeně na vrak Pána vesmíru a bojoval se svým zbabělým strachem.

Pak si začal představovat, co vše mu kdy policajti provedli. Srdce se mu zase začalo třást starou nenávistí, tolik známou a zákeřnou, nutící ho k činům.

Vždy ho udržovala přes všechny nesnáze při životě.

Chrlil zuřivě nadávky, pokud mu to jen minimum kyslíku dovolovalo. Vzteky bez sebe se dal do pohybu a nastavil svou loď k přistávacím manévřům.

Zatímco se potýkal s přistáním, jeho přístroje ho informovaly, že jeden z životních signálů přestal.

Skvělé. Jsou už jen tři.

Jemně posadil svou loď mezi trosky policejní lodi STS.

Vyskočil ze svého g-sedadla a v malé gravitaci asteroidu se jako balón vznášel z řídicího modulu ke skřínce se skafandry.

Když se nasoukal do skafandru a nasadil si helmu, chvíli nehnutě stál a lačně dýchal nasládlý kyslík z bomb umístěných na zadní části vesmírného obleku. Nemohl si však dovolit nijak dlouho otálet. Zachránění by si ho mohli každou chvíli všimnout. A pak by proti němu mohli otočit zbylé zbraně z jejich ztroskotané lodi.

Vzal si těžkou nárazovou pušku, jinak tak potřebnou zbraň horníků, která mohla lehce smést zbytky skalín nebo nadrtit kamení na prášek. Také však mohla lehce prorazit kovový plát v boku lodi. Už ani neklel. Byl tak vyděšený, že zapomněl i nadávat. Tolik se té zatracené lodi bál. Vždyť se bál i těch ubohých chudáků, co přežili. Vždycky se bál i toho nepřijemného pobytu v skafandru. Ale touha sehnat vzduch a pomstít- se ho poháněla dál.

Chvíli se motal ve vakuových východech lodi, než se konečně dostal na povrch asteroidu.

Celé prostranství ozařovalo jen jediné světlo. Nesmělá záře hvězd. Bez pomocného ostření, které mu poskytovaly lodní kamery, viděl teď Pána vesmíru jen jako tmavou siluetu, černější než okolní vesmír. Loď vypadala obrovská a zádrná, plná hádanek a tajemství. Natočil světlo ručního reflektoru do stran, aby se lépe orientoval. Syčení dýchaného vzduchu z jeho skafandru mu v tom neproniknutelném tichu hučelo v uších tak hlasitě, že si připadal pro své nepřátele jako jasný terč. Nenáviděl skafandry, protože se v nich cítil příliš malinký a zranitelný. Strach ho nelitostně šířil.

Najednou mu připadalo, že už ani vzduch, ani voda a jídlo vůbec nechce. Určitě by se bez nich obešel. Zbyl mu však ještě vztek a nenávist, které ho nutily pokračovat.

Zářivá kráska byla velmi poničená. Už nikdy nebude to, co bývala. A všichni ti zbylí na lodi, co náhodou přežili, teď za to draze zaplatí.

Zpocený nenávistí vztekle kopnul do trosek policejní lodi.

Bez problémů našel otvírání v neporušené části lodi. Jakmile otevřel poničený zámek a vlezl dovnitř, začal se cítit mnohem lépe. Vzduch unikající z lodi prostorem dveří umlčoval syčení jeho skafandru. Ztroskotanci už mohli klidně lživě čekat za vstupními dveřmi. Naštěstí už však nebyl tolik na mušce. Uvnitř lodi i jeho puška byla hrůzná smrtící zbraň.

Když se otáčivě otvíral poslední vakuový zámek, uskočil v instinktivní opatrnosti na stranu a přitiskl se ke zdi.

Jeho instinkty byly výborné. Stál tam opravdu muž, který už na něj čekal. Na první pohled vypadal úplně v pořádku a velmi nebezpečně. Měl sice zčuchané šedivé vlasy, ale ty jenom podtrhovaly jeho dravci autoritu. Jeho oblečení

zdobily odznaky kapitána a v ruce držel laserovou pušku. Angus polekaně vykřikl: "Nestřílejte!", i když věděl, že ve svém skafandru vypnul hlasový vysílač a nikdo ho nemohl slyšet.

"Jsem kapitán Davies Hyland," řekl muž. "Angusi Thermopyle, zatykám vás." Přes skafandrový přijímač jeho hlas zněl namyšleně a drze, jakoby odtrhnutý z reality. "Přebíráme velení vaší lodi."

Jeho oči však nezareagovaly na Angusův rychlý pohyb. Nedíval se na něj. I jeho puška mířila kamsi mimo. Propálená kůže kolem jeho očí najednou prozrazovala, co se mu stalo. Při havárii ho zřejmě oslepil výbuch.

Ale přesto se snažil Anguse oblafnout.

Cože? Sebrat mi moji loď? Ty?

Angus vztekle vystřelil a zajíkal se zlostí. Nárazová puška rozstříkla krev aspoň třicet metrů dolů do chodby.

Pak rychle zaskuhral ironickou omluvu. "Je mi líto, kapitáne Daviesi Hylande," řekl rozdváděně. "Nikdy bohužel moji loď nedostanete."

Na podlaze zůstaly zbytky kapitánova těla. Angus je odkopl z cesty a vydal se hledat další dva trosečníky. Už se cítil mnohem lépe.

Kapitánský můstek byl zřejmě v této části lodi. Zamířil tam první. Opatrně kontroloval puškou každý roh a průchod, než si riskl tam jít. Neznal jinou možnost, jak ty dva najít, než na ně udělat po svém způsobu hon. I když nikoho cestou nepotkal, jeho výstražná střelba plenila nelítostně cestu až ke kapitánskému můstku. U řídicího panelu objevil utřením zkroutěného muže, který však byl v tak ubohém stavu, že Anguse nemohl nijak ohrozit. Umíral na vnitřní krvácení tam, kde právě seděl, Angus usoudil, že se z jeho strany nemá čeho bát.

Surově shodil muže z g-sedadla. Ten v návalu nové bolesti vykřikl a zadíval se v obavě a v naději na záchranu směrem k pomocnému můstku. Angus čekal, kam se zadívá, a tak mu poradil, kde může být ten poslední. Pro sebe se ve skafandru zlostně chechtal a zuřivě rozstřílel nebožeká na zemi na kousky. Potoky a kaluže krve. Zbyla z něj jen kaše. . Tak už jen jeden. A pak rychle sebrat filtry na vzduch. Vybrat zásobníky s jídlem. A pak rovnou na tanky s vodou.

Nakonec všechno ostatní, co se vyplatí sebrat.

Třeba lodní databanku by stálo za to odnést. Ale jediný pohled na hlavní počítač mu napovídal, že data v počítači už byla dávno zničena. Spolehlivý kapitán Davies Hyland se zřejmě o ně automaticky postaral. Pravděpodobně už jak se jeho loď řítila na povrch asteroidu. Jen aby všechny ty cenné kódy, kontakty, příkazy a jiné policejní speciality nebyly zneužity proti jeho nadřazeným.

Zasranej kapitán Davies Hyland, myslel si Angus. Ať se jde vysrat se svojí spolehlivostí. Má na to teď přece díky Angusovi v sobě dost děr. Bavil se svými nechutnými vtipy. Odstrčil zbytky zničeného těla a sám se posadil na řídicí místo k přístrojům. Sekundární systém, který řídil uzávěry kabin, byl stále funkční. To znamenalo, že části lodi byly stále v provozu. Tahle část byla zcela jistě jedna z nich. Zaměřil krátkodosa-hový snímáček dovnitř lodi, aby už konečně objevil posledního z ubožáků, co přežili.

Tady je. V prostorech pomocného můstku počítač identifikoval pohyb.

Vztekle zavrčel, protože z pomocné paluby se stále dalo ještě střílet na Zářivou krásku.

Bleskově vyskočil a spěchal směrem k pomocnému můstku. S hrůznou jistotou už věděl, kde je jeho kořist. Ani se už nepotřeboval krýt, protože šel oddělat posledního parchanta z téhle posádky.

Jeho loď pro něj teď zřejmě byla ještě důležitější, než jeho úchylná radost ze způsobování bolesti a týrání druhých.

Vběhl na pomocný můstek s připravenou zbraní, odhodlaný zabít a až pak myslet.

Mom Hylandová ho zastavila, aniž by hnula prstem nebo nějak držela v šachu jeho loď. Její nepřítomná reakce na jeho příchod ho na místě zmrazila. Seděla tam nehnutě s neuvěřitelnou a nepopsatelnou hrůzou v obličeji. Oči dokořán, jako by se upřeně dívala na něco strašného, co ji oslepovalo a celkově znehybňovalo. Vůbec si nevšímal, že je tam i on. ^ V první chvíli se nemohl vzpamatovat z překvapení, když namísto muže objevil ženu.

I když věděl, že na palubě už není nikdo jiný živý, její upřený pohled kamsi do dálky ho nutil obrátit se také na to, co ji tak děsilo.

Nic tam nebylo. Samozřejmě, že tam ani nebyl nikdo. Dokonce ani žádná mrtvá těla. Zřejmě měla štěstí a prošla explozí bez toho, aby se musela dívat, jak její kolegové z posádky umírají.

Něco jako červík podezření začal najednou Angusovi vrtat hlavou. Pevněji stiskl svoji zbraň.

Stále ho ještě neviděla. Její oči se topily v jakési neskonale hrůze a ignorovaly veškeré pohyby, které dělal, aby si ho už všimla. Byla ale stále v šoku. Jestliže by nic neudělal, mohla by v tomto stavu zůstat celé hodiny. Dokud by se něco uvnitř jí samé nezačalo pokoušet o záchranu. Anebo dokud by úplně nepropadla tupému šílenství.

Neměl žádný důvod jí pomoci.

Najednou však promluvila. Bolestné zašeptání, jako by její hlas neměl dost síly a byl zcela vyčerpaný předešlým křikem. "Nechtě mě zemřít."

Angus se začal potit. V jeho skafandru bylo najednou vedro jako v peci.

"Nechci žádnou pomoc. Nechtě mě zemřít. Odejděte."

Upřeně na ni zíral a prohlížel si ji. Snad o tom ani nevěděl, ale jeho šílený výraz se teď podobal jejímu. Když si odmyslel její zoufalé zděšení, její tvář mu v některých rysech připomínala kapitána Daviese Hylan-da. Přečetl si hodnosti na její uniformě. "Důstojník M. Hylandová". Že by kapitánova dcera?

To bylo dost dobře možné. Posádky velkých lodí často tvořily celé rodiny. A hlavně v tak soudržné organizaci, jakou byla policie STS. Loajalita mezi sebou pro ně byla jediná věc důležitější než síla pořádku, ochrana stability a civilizace, a navíc také ochrana peněz STS.

Vypadala moc mladá na to, aby už měla odslouže-no. Že by její první akce?

"Odejděte."

Co asi viděla, že teď chtěla zemřít?

Rychle si nastavil mikrofon ve svém skafandru. "Proč?" Přes mikrofon byl jeho hlas dutý a kovový, něco jako zoufalý skřípot ztroskotávající lodi. "Co jsi jim udělala? Co jsi jim provedla, že chceš umřít?"

Bez varování se chytila za hlavu a začala plakat. Táhlé slabé kvílení.

"Nech toho," vyštěkl, "Rychle mi řekni, cos jim udělala. A jestli ne, tak si to z tebe s radostí vymlátím."

Její pláč se zlomil v táhlé vytí, rozdíral jí krk a o něco zvýšil na intenzitě.

"Buď už zticha," zamával hrozivě puškou. "Všichni jsou mrtví. Nikdo tě už nemůže slyšet. Sám jsem odstřelil tvého fotra. Tak už konečně drž hubu."

Polekaně a udiveně se na něj podívala. Jakési odhalení jí začalo rozežírat jako kyselina. Na tváři se jí objevilo čisté utrpení.

"Cože, on to přežil? Byl naživu?"

Angus samolibě přikývl, "Než jsem ho rozstřílel na cucky."

Na chvíli vypadala, že divoce vybuchne jako přetížený reaktor. Pak vyskočila ze svého gravitačního sedadla. Vrhla se na něj pěstmi, zběsile škrábala a vši silou bušila do helmy jeho skafandru.

Holýma rukama ho tloukla a trhala, aby se na něj dostala přes skafandr. Její pláč už byl jen zuřivé vytí slabomyslného šilence.

V tu chvíli najednou podvědomě a neúmyslně couvl o krok dozadu. Snad to byl jeho první krok, který ho dovedl k záhubě.

Nebylo mu jí vůbec líto. Nikdy mu nikoho nebylo líto. Nikdo pro něj nikdy nebyl dostatečně ubohý, aby ho nemohl ještě nějak zneužít. Ani se nestyděl, zeji zabil otce. Vždyť skvělý kapitán Davies Hyland přece zničil Zářivou krásku a zasloužil si podle Anguse ještě horší trest, než se mu dostalo. Angus Thermopyle neměl vůbec žádný důvod, proč by měl zachránit jeho dceru. Jaký by mohl mít užitek z pološilené ženské, která je navíc fízl od STS. Z té špinavé organizace STS, kterou vždy tolik opovrhoval. A ona je nejen zatracený fízl, ale ještě navíc nebezpečný svědek. Určitě musela vidět, jak zničil tu základnu horníků. Prostě dokud žije, je pro něj největší ohrožení.

Proč ji stále ještě neodstřelil?

Možná, že snad už měl dost věčné samoty. Možná byl prostě jen příliš unavený. Možná, že přes její nepřičetnou zuřivost v ní přece jen začal vidět ženu. Anebo snad jeho zvědavost zjistit, co se skutečně stalo na policejní lodi Pán vesmíru, byla v tu chvíli silnější než on? Snad pro něj představovala jen nový druh pomsty, kterou ještě neměl čas nikdy vyzkoušet.

Cokoli to bylo za důvod, místo toho, aby ji zastřelil, pustil svoji pušku na zem.

Chvilí se s ní pral. Snažil se jí odtrhnout ruce ze svého skafandru a stočit ji je za záda. Byla ale tak nepřičetná a zuřivá, že ji musel vrazit jednu pěstí a omráčit ji. Svíjela se, kroutila a snažila se zmírnit bolest jeho silné rány. Pak už ale ležela tiše a těžce dýchala, jako by měla podobný dýchací přístroj, jako byl v Anguse ve skafandru.

Rána, kterou jí uštědřil, byla najednou tak svůdná, že ji měl chuť mlátit víc. Chtěl jí alespoň nakopat do břicha, když už tam tak ležela. Ale najednou si vzpomněl, že má ještě plno práce, a tak ji nechal. Musí přece ještě obstarat filtry.

Zásoby. Kořist. A navíc je tu ještě ona.

Hrozila také možnost, že se tu znenadání objeví nějaká loď, která zareagovala na jeho nouzové volání, které vyslal v naději, že se zachrání před Pánem vesmíru.

Stejně tak i loď Pán vesmíru mohla vyslat nouzový signál. Jak by to pak vysvětloval, když by ho tu objevili se zničenou policejní lodí a mrtvými horníky nedaleko?

Raději ji tu nechám. A taky kašlu na nějaký rabování. Vezmu si jen filtry a rychle vypadnu.

Ale najednou byl neskutečně unavený. Jeho skafandr měl sice ještě spousty čerstvého vzduchu, ale hladověl a žíznil několik dní a Pán vesmíru ho skoro zničil. Cedil mezi zuby vulgární nadávky na adresu Morn Hylandové, kterou najednou z duše nenáviděl. Veškerá vina se teď přenesla na ni, protože byla jediná, která přežila, a protože způsobila veškerou jeho paniku a zbabělost. Přehodil si ji přes rameno a vydal se hledat nějaký skafandr.

Neohrabaný a pomalý. Těžkopádný jako kus kamene jí oblékl skafandr, zkontroloval zásobníky vzduchu na zádech a nesl ji v řídce gravitaci asteroidu do své lodi. Tam ji nechal v krychlovém hybernátoru na zdravotnickém lehátku.

Nešetrně ji přivázal, že se nemohla ani hnout, a nechal ji bezvládně ležet ve skafandru. Vzduch na jeho lodi byl už nedýchatelný. Na chvilku přišla k vědomí a tápavě se rozhlížela, kde to vlastně je, plná hrůzy a zděšení. Zasloužila si to. Letmo překontroloval řídicí přístroje a vydal se zpátky do vraku policejní lodi.

Snažil se silou vůle překonat strašnou únavu, aby se nezhroutil vyčerpáním. Odhodil pušku a začal vynášet všechno, co mělo v policejní lodi nějakou cenu. Nakradl si spousty filtrů, které mu vydrží i pár let. Pak spoustu kvalitního jídla, za které nikdy nebyl ochotný na stanici tolik zaplatit. Nejdražší likéry. Oblečení. Náhradní díly. Léky. Zbraně. A také nářadí. Konečně objevil vodu a napumpoval si celou loď kvalitní pitnou vodou. Když skončil. Zářivá kráska byla zásobená ještě líp, než když ji kdysi ukradl.

Padal únavou, ale nezastavil se. Morn Hylandová se už docela probrala. Svlékl si svůj skafandr, posadil se do svého g-sedadla a nastavil na svůj přijímač zvukový vysílač z jejího skafandru, aby si mohl lépe vychutnat její strach. Ten ho držel při vědomí, když zvedl svoji nově vybavenou loď z asteroidu. Pak se vydal s únavou skelnýma očima a roztřesenýma rukama na cestu, aby si sehnal dobré místo k úkrytu.

Přistál na prvním vhodném místě, které objevil, Morn začala zběsile blábolit a její hlas byl třaslavý a skoro neslyšitelný. Zněl, jako by opravdu zešílela. Pro jistotu se přesvědčil, že pásy na lůžku, kterými ji přivázal, drží bezpečně pevně, a napumpoval ji žíly plné drog, aby ho už nemohla otravovat. Pak se vyšplhal na svoji postel a vmžiku usnul.

KAPITOLA 5 K

dyž se vzbudil, vzduch v lodi byl už natolik čistý, že ucítil, jak sám páchne. V posledních hodinách měl moc práce. A proto tolik potu. Moc dní také strávil jen v jednom oblečení. Angus Thermopyla nebyl příliš posedlý osobní čistotou,

ale občas měl chuť se pořádně umýt. Ta chvíle nastala právě teď. Cítil uvolnění a očekávání.

Snědl něco z uloupených zásob a zkontroloval přístroje a hlavní počítač, aby se ujistil, že nablízku jeho skrýše nejsou cizí lodě.

Pak se šel podívat do zdravotního boxu na Morn Hylandovou.

Byla také vzhůru. Drogy už z ní vyprchaly. Když jí sundal helmu skafandru, tiše zaskučela. "Prosím." Těžce nutila svůj hlas, aby ji konečně poslouchal, "Proč to děláš? Co se mnou chceš udělat?"

Zasmál se, lhostejně mávl vitamínovou tyčinkou, kterou zrovna jedl, a odešel.

Při svlékání si spokojeně pobroukával. Zalezl svěže do sprchového koutu a smyl ze sebe všechnu špínu. Pak se vrátil do zdravotního boxu. Potom, co se umyl a čistě oblékl, musel přiznat, že také Morn už pěkně smrdí. Nenáviděla ten odporný skafandr. Tak strašně jí vadil. Měla sice tmavé oči plné strachu, ale z tváře bylo možné vyčíst, že je stále schopná nenávidět a vztekat se.

"Smrdíš," zavolal na ni škodolibě. Jeho tón ji překvapil. Touha zemřít z ní už zřejmě dávno vyprchala.

Pozorně si ji prohlížel. Aby zjistil, co udělá, začal jí po tváři šmátrat konečky prstů. Zavřela oči, jako by přemáhala nutkání zvracet.

Zašklebil se a nechal toho. "Máš hlad?"

Otevřela oči a zděšeně se na něj podívala.

"Chceš vstát a trochu se protáhnout?"

Bez odpovědi. Zase jen němé zděšení.

"Chceš se umýt?"

To ji dostalo. Malinká naděje jí přelétla po obličeji a oči se jí nalily slzami.

"Dobře." Sepnul ruce a složil si je spokojeně na břicho. Zjevně se bavil. "Tak mi teď řekni, cos provedla s vaší lodí."

Překvapila ho. Mezi jejími zoufalými slzami jí v očích zahlédl záblesk zloby a vzteku. Svaly na tváři jí začaly vztekle škubat. Hlasem nakřápým a sotva slyšitelným vyštěkla: "Ty hajzle. Jestli mě chceš zabít, tak to udělej hned, ale nenechávej mě tu takhle ležet."

Měl chuť jí jednu vrazit. To by bylo nadmíru uspokojující. Ale ještě nechtěl zajít tak daleko. Pořád ještě měla na sobě ten odporný skafandr a to prozatím k jejímu mučení stačilo.

Znovu se zašklebil, naklonil se k ní co nejbliž a za-skuhral: "Máš pravdu. Jsem hajzl. Největší hajzl, se kterým ses kdy potkala. A nechám tě tu ležet v smradu, dokud mi neřekneš, co se stalo na ty vaší zatracené lodi. Měli jste torpéda namířené přímo na mě. Mohli jste mě klidně rozstřílet na cucky. Ale vy jste najednou havarovali. Chci vědět proč. Co jsi udělala?"

-Vzpomínky ji viditelně zraňovaly. Dělal mu radost se na to dívat! Otočila hlavu co nejdál od něj a slzy se jí koulely po nose a po tvářích.

Angus si chvíli netrpělivě olizoval ret a pak se zeptal: "Jak se jmenuješ?" o

Neřekla ani slovo. Asi se snažila být tvrdá. Anebo ji napadlo, že on už odpověď stejně ví. Musel si přece všimnout odznaků na její uniformě. Hrubě ji jednou rukou chytil pod krkem a druhou vyškubl identifikační odznak z její uniformy. Jeho počítač mu byl schopný podle něj zjistit veškeré údaje o její osobě. Ale on chtěl jen jméno.

"Morn Hylandová. Ten parchant kapitán Hyland byl tvůj fotr. Že jo?"

Nyní už zase plakala nahlas.

"Odpráskl jsem ho. Ale stejně by brzo chcipl." An-gus se k ní znovu naklonil a prskal jí škodolibě do ucha. "Jeho loď ztroskotala. Ale já jsem to nezavinil. To tys to všechno udělala. Řekni, co se tam stalo, co jsi udělala? Dělej."

Stále mlčela. Zase měl tu neovladatelnou chuť ji seřezat. To ale může počkat. Najednou zase nečekaně udělal něco, co se přičilo jeho krivému charakteru. Zase udělal ten malý krůček ke své záhubě. Zase trochu ustoupil. Nedokázal si vysvětlit proč.

Náhle změněně, mírně řekl: "Ty víš, kdo jsem, že jo. Nemám co ztratit. Nemůžu si ale dovolit tě rozvázat, dokud nebudu vědět, proti čemu stojím. Nemůžu pro tebe nic udělat, dokud nebudu vědět, jaké nebezpečí pro mě znamená."

Skoro jemu jí vrátil její odznak. Chytil ji za bradu a otočil si její tvář k sobě.

Nekonečná hrůza se jí vrátila zpátky do očí.

Její šepot byl vzdálený, špatně slyšitelný, zcela ztracený v temnotě její hrůzy. "Nastavila jsem do řízení lodi program sebezničení. Z pomocného můstku."

Jeho prsty jí mačkaly surově tvář, jako by ji tím chtěl přinutit, aby mluvila pravdu. Přitáhl si její obličej blíž ke svému. "Cože jsi udělala?"

"Honili jsme tě." Její pohled nereagoval na jeho blízkost. Děsivé vzpomínky, které se jí teď vracely, byly natolik jasné, že nevnímala nic jiného. "Vyhýbali jsme se kamení z asteroidů, Gravitace byla strašně silná. Myslela jsem, že se loď rozlomí na kousky. Byla jsem na svém místě. Na pomocném můstku. Myslela jsem, že bezpečnostní pásy na mém sedadle se musí každou chvíli potřhat. Anebo že se pod nesnesitelným tlakem rozpadnu na části. A pak to všechno přestalo. Jasně jsem tě viděla na monitorech. Ale najednou mi na tom nezáleželo. Zničil jsi tábor horníků. A pak jsi zabil i je. Ale bylo mi to jedno. Všechno v mé hlavě se točilo kolem něčeho úplně jiného. Všechno jsem najednou cítila jinak. Vznášela jsem se a všechno bylo tak jasné, jako ve snu. Bylo to, jako by ke mně promlouval celý vesmír. A sděloval mi důležitou zprávu. Jedinou pravdu." Její pohled zůstal upřený, ale opět se potýkala s pláčem. "Pravdu. Věděla jsem přesně, co udělám. Co musím udělat. Neptala jsem se proč. Nastavila jsem do hlavního počítače program sebezničení. To mělo vyhodit do vzduchu obě řízení lodi. Rozmetalo by nás to na prach."

"Nejseš ale velicí důstojník," namítal Angus, "jak jsi mohla znát kódy k programu sebezničení lodi?"

"Všichni jsme ty kódy znali. Kdokoli z nás to mohl udělat. Tak se Pán vesmíru nemohl nikdy dostat do zajetí. To byla naše hlavní zásada. Nikdy nepadnout do zajetí. Za jakýchkoli podmínek. Všem se dalo věřit, všichni jsme spolehliví."

Většina naší rodiny. Nikdy bychom nikoho nespolehlivého nepustili na palubu mezi sebe." Odmělčela se.

"Ale otec, teda kapitán Hyland, mě chytil při nastavování programu. Explodovaly jen motory. Slyšela jsem, jak na mě zoufale křičí lodní komunikační vysílačkou. Na mě, protože jsem jeho dcera a protože jsem zničila jeho loď. Zničila jsem tím i jeho. Jeho sestry a bratry. Moje bratrance a sestřenice. Zničila jsem je všechny." Zadržovala vzlykot.

"A najednou už nebylo nic jasné. Nebyl tu už ani sen. Vůbec jsme nebyli v nebezpečí. Všechno to byla lež. Zabila jsem celou svou milovanou rodinu bezdůvodně."

Bojující se zármutkem nakonec zoufale vykřikla: "Nech už mě konečně vyliží z toho zatraceného skafandru!"

Ignoroval její požadavek. "Přestaň ječet a nech mě přemýšlet." Najednou si byl jistý svým podezřením. Vzal si na palubu maniaka, lidskou časovanou bombu. Ale stále tu něco nehrálo.

"Kolikrát jsi prolétávala dimenzní propast?"

"Dvakrát," řekla otupělá ne jeho výsledkem, ale svým vlastním zoufalstvím.

"Dvakrát," opakoval jako ozvěna. "No jasně. Policajti jako ty musí být speciálně vyzkoušeni. To dělají už na Akademii, ne? Aby oddělili zrna od plev. Oddělili šílence s dimenzní nemocí od ostatních. Až pak se můžou vydat na stanici Com-Mine. Ty jsi byla v dimenzní propasti jen dvakrát, protože to je tvůj první let hlubokým vesmírem. To ale pořád nedává smysl."

Zatímco mluvil, začal si uvědomovat, jak to vlastně je-

Dimenzní nemoc se vyskytovala ve všech různých podobách a zrudnostech. Slyšel o lidech, kteří překročili dimenzní propast jednou i několikrát, a pak žili úplně normální život. Než se však vyskytla jakási kombinace událostí, která roztrhla jejich osobní zranitelnost nemilosrdným ostrým drápem.

Boj? Napětí při gravitaci?

"Kolikrát," přitáhl si zase její obličej k sobě a nutil ji podívat se na něj, Jsi letěla pod těžkou g od ty doby, co jsi poprvé překročila dimenzní propast?"

Podívala se na něj a úzkost v jejích očích se změnila v chápání.

"Odpověz! Museli jste přece dělat v Akademii plno věcí pod gravitačním tlakem. Trénovali tě na všechno, co je jen mohlo napadnout, ne? Bylo to předtím, nebo potom, co jsi překračovala propast? Tak kdy jsi naposledy byla pod těžkým g?"

"Předtím," zašeptala slabě. Její hlas jako by uvízl někde mezi zuby. "Dimenzní propast přijde až potom. A to ještě jen pro ty, co se chystají vstoupit do posádky letící na cestu do hlubokého vesmíru. Nemůžou si dovolit riskovat lidi, kteří chtějí pracovat pro systém na Zemi. Nemůžou plýtvat vším tím tréninkem a výdaji na ty, kteří nikdy nebudou v podobném nebezpečí." Začínala zřejmě také chápat, na co se Angus pokouší přijít, protože potlačila svou hrůzu a smutek a začala trochu spolupracovat.

"Když jsme tě honili, tak to bylo poprvé, co jsem letěla pod těžkou g od doby, co jsem poprvé překročila propast."

"Skvělý. No to je nádhera." Angus přidal ještě pár sprostých slov, ale i ta se zdála nedostatečná. "Ty děvko. Nikdy jsem tě neměl zachraňovat. Musel jsem asi zešlehet. Nestačí, že ses zraněj polda, a navíc svědek. Nestačí, že mi můžeš kdykoli při první příležitosti zdrhnout. Na vrchol toho začneš šlehet a pokusíš se mě zabít, jakmile se dostaneme pod těžkou gravitaci." Zaryl jí vztekle prsty do obličejů a pak ji pustil. "Měl jsem tě tam nechat chcípnout."

Najednou ho zase překvapila. Její pohled se upřel a hlas byl najednou naléhavě silný a plný sarkasmu. "Ještě přece není tak pozdě. Můžeš mě stále ještě zabít. Nikdo se to nikdy nedozví."

Najednou se mu ale obličej roztáhl do úsměvu, takže vypadal jako zákeřná zlomyslná žába. Nebyl zvyklý cítit se tak spokojený a rozrušený. Mohl si ji přece vždycky utvořit k obrazu svému.

"Kdybych tě oddělal," zaskřehotal, "ztratil bych posádku."

"Posádku?" Ta myšlenka ji donutila soustředit její vztek a nepoddajnost. "Nikdy nebudu tvoje posádka. Nikdy..."

Při vzpomínce na události posledních dnů se jí zlomil hlas.

Vůbec si nevšímal jejích protestů. Záměrně, aby se na to musela dívat, začal programovat počítač v zdravotnickém boxu, aby připravil dávku anestetik, a na-pumpoval to do ní. Ještě než jí jehla probodla žílu, vychutnal si její strach.

Když upadala do bezvědomí, společně s jejím dechem stále slyšel její slabé protesty: "Pusť mě z tohotohle..."

"To víš, že jo," sliboval, "To víš." Škodolibě se pochichtával.

Díky vyspělé medicíně dokonce i malinký zdravotní box Zářivé krásy měl vybavení k voperování zónového implantu. Musel ji svléknout a odhalit jí hlavu a ramena. To bylo docela těžké vzhledem k její bezvládné váze a k minimálním rozměrům boxu. Zbytek už byl jednoduchý. Jediné, co musel udělat, bylo naprogramovat počítač na operaci, kterou po něm chtěl, a pak rychle vypadnout. O výsledek se už postaral složitý kybernetický systém. Už dávno odpojit pro jistotu počítač v zdravotním boxu od hlavní databanky na palubě..

Všechny lodě měly tuto výsadu, aby chránily soukromí svých pasažérů nebo posádky. Odpojením od databanky hlavního řídicího počítače nemohl vzniknout žádný záznam o tom, kdo jaké léky bral a proč. Tak se posádky nemusely bát, že záznamy někdo použije proti nim. Ale závažné informace, jako dimenzní nemoc, se musely zaznamenávat na identifikační znak každého pasažéra. Každý kapitán měl povinnost ke komukoli přidat závažná potřebná data.

Angusovo konání však nemělo co dělat s dodržováním zákona. Chtěl pouze umlčet počítač v zdravotním boxu, aby jeho záznamy nemohly být použity jako důkaz proti němu. Ve skutečnosti přidal jen další opatření. Naprogramoval počítač k samozničení dat, takže ten v okamžiku zapomněl léky, které vydal, nebo operaci, kterou udělal. Podle dat z jeho počítače v zdravotním boxu byl vždy jediným pasažérem své lodi a nikdy zdravotní pomoc nepotřeboval.

Byl velmi pyšný na svůj důmyslný kybernetický systém. Teď ho nechal o samotě pracovat na Morn Hylandové, a tak ji připravovat pro své další použití.

Namísto pozorování celé operace si raději sednul k řízení a zvedl svou loď z jejího dosavadního úkrytu. Pak se vydal

hledat něco lepšího. Sháněl nové místo, kde by se cítil zcela bezpečně při trénování své nové posádky. Zanedlouho uviděl menší asteroid, který se mu pro tento záměr velmi zalíbil. Vytěžený a opuštěný, plný tajemných tunelů a odpadů, o které už nikdo nestál. Svoji loď zaparkoval hluboko v jedné z bývalých šachet, daleko z dosahu všech možných zaměřovačů. Pro případ, že by se nepovedlo to, co měl v plánu, zastavil všechny chod a přeprogramoval pod novými tajnými kódy veškerá data a řízení do velitelského modulu. Pak šel zkontrolovat svoji pacientku. Operace už byla hotová. Dokonce i anesthetika už jí pomalu vyprchávala z těla a Morn se začala pozvolna probouzet. Ještě předtím, než se začala celá hýbat a otvírat oči, stačil jen popadnout ovladač implantu. Chtěl se přesvědčit, zda správně funguje.

"Strašně smrdíš," řekl ještě předtím, než ho byla schopná vůbec vnímat. "Měla by ses umejt."

Konečně se jí podařilo trochu se soustředit a zároveň zjistila, že pásy, které ji připoutávaly, jsou pryč a je volná. Automaticky si natáhla nohy a ruce.

"Co to děláš?" Její hlas byl chraplavý, jako by ho už velmi dlouho nepoužívala. "Proč jsi mě uspal?"

Podíval se na ni zblízka a zahučel: "Řekl jsem ti, že smrdíš. Tak sejdi umejt."

"Ano, pane," řekla poslušně. Byla čerstvě venku z Akademie, zvyklá na autoritu, a teď jí přišlo možná samozřejmé ho tak oslovovat. Její pohled se rozmazával: Nakrčila nos, když ucítila zápach ze svého skafandru. Opatrně přehodila nohy přes okraj zdravotního lehátka a posadila se. Na chvíli si myslel, že mu snad i poděkuje.

Ale pohyb jí trochu vyčistil hlavu. Zamračila se a podívala se na něj ostřeji. Aby udržela rovnováhu, přidržovala se lehátka. Znovu se na něj podívala: "Proč jsi mě rozbízel? Proč jsi mě uspal?"

Zazubil se. "Říká! jsem ti to už. Jseš odteď moje posádka. Jseš jen moje. Byla jsi tím přece tak 'nadšená'," To slovo zdůraznil, "Když ti něco řeknu, očekávám, že to hned splníš."

Viděl, jak se jí pomalu v tváři hromadí panika. "Ty hajzle," řekla. "Nejsem žádná tvoje posádka. Patřím k policii STS. Nechám tě zčernat ve vězení, i kdyby to bylo to poslední, co mám v životě udělat. Co jsi se mnou provedl?"

Angus hned neodpověděl. Docela dobře se totiž bavil. Namísto odpovědi jí ukázal ovladač od zónového implantu.

Šok, který se jí objevil na tváři, když tu malou krabičku poznala, byl nad jeho očekávání. Bylo to něco podobného, jako když si uvědomila, že zabila celou svou rodinu. Stejná bezmocnost, a obrovská hrůza. Zděšení a hnus jí zkřivil obličej. Rukama si zakryla ústa, jako by zadržovala výkřik.

A najednou se na něj vrhla.

Nadnášená slabou gravitací asteroidu na něj skočila jako bez smyslů. Plná zběsilé zuřivosti, vzteku a šílenství byla zjevně odhodlaná roztrhat ho na cucky.

Ale on měl dobré reflexy. Často mu zachránily život. A tak díky svému instinktu byl už předem připravený. Uskočil na stranu skoro stejně rychle, jako se ona vrhla na něj.

Ve stejný okamžik stačil ještě zapnout jednu z hlavních funkcí zónového implantu.

Ta byla na ovladači pro případ pohotovosti. Sloužila k tomu, aby chránila okolí před jejími záchvaty di-menzní nemoci vždy, když se zhroutila. Když funkci zapnul, Morn upadla do katatonie. Poddajná a bezvládná jako prázdný skafandr spadla pozadu na zem.

Slabá přitažlivost asteroidu způsobila, že padala k zemi. Uragicky pomalu jako veliké komické pečičko.

"Řekl jsem ti, že smrdíš!" štkl na ni Angus a vítězoslavně máčkal ovladač implantu.

"Běž se umejt. A pamatuj si, že když ti řeknu, že máš něco udělat, tak čekám, že to hned uděláš, rozumíš?"

Musela ho slyšet. Věděl, že ho určitě slyší. Oči jí prozradily, že je zcela při vědomí. Díky zónovému implantu zůstala při smyslech. Došlo jenom k jakémusi zkratu mezi jejím vědomím a tělem. Určitě ho slyšela. Stále ležela nehybně na zemi. I kdyby se jí rozhodl zvednout ze země několika kopanci do břicha, její tělo by se ani nepohnulo. Chvilí ji nechal bezmocně ležet a pak vypnul ovladač od jejího implantu. Tělem jí proběhla bolestivá křeč a začala se svíjet jako v epileptickém záchvatu. Bezmocná udělat cokoli jiné, zoufale se rozplakala.

A najednou udělal opět něco, co se vůbec neshodovalo s jeho tyranským charakterem. Nechal ji chvíli poplakat, aby už konečně pochopila, jakou má nad ní neomezenou moc, a pak řekl skoro soucitně: "Tak stačilo ti to? Teď se jdi umejt. Je to támhle dole." A ukázal dolů do chodby, kde byl umývací box.

Třásla se odporem, jako by se jí pokoušel dotknout. Chouliila se ke zdi a pak se na něj vyděšeně podívala a téměř neslyšitelně řekla: "Co ode mě chceš? Za tohle dostaneš trest smrti. Mohls vyklouznout jen s doživotím, za to, cos udělal těm horníkům. Anebo jsi to mohl uhrát na nepříčetnost. Ale z tohohle se nikdy nevy-kroutiš. Nikomu nikdy neprojde nezákonné používání zónového implantu. Proč jsi to udělal?"

Najednou se vedle ní cítil zranitelný a ubohý. Pak ho ale hned vzápětí zase popadla zlost a nepříčetný sklon k násilí. Přesto ji však ještě neuhodil. Zase se v něm ozvalo cosi nepochopitelného jeho povaze. Řekl mírně: "Potřeboval jsem posádku. Jak jinak mám donutit policajta s dimenzní nemocí, aby mi dělal posádku?"

Přikývla, jako by to, co jí teď řekl, byla pravda a dávalo to jasný smysl. S bezmocným utrpením v očích stále bojovala s hrozným strachem. Najednou se však postavila a beze slova šla dolů chodbou udělat, co jí přikázal. Ještě než vstoupila do sprchového boxu, podal jí čistou kombinézu. Proč to udělal?

Než byla hotová, přemýšlel o svém nevysvětlitelném chování a popadl ho opět jeho starý vztek. Byl přece jen hrozný zbabělec. Když dělal takové věci, kterým nerozuměl a které by jinak nikdy nedělal, bál se sám sebe. A když se bál, musel s tím něco udělat.

Proč jen byl takový slaboch? Měl ji nechal v tom odporném špinavém skafandru, aby ji pořádně ponížil a ukázal jí, jakou má nad ní neomezenou moc. Proč to jen neudělal? To mu jí bylo tak líto? Najednou měl chuť přelámat jí ruce. Musí ji zabít, musí ji zcela zlomit, než ho donutí dělat další podobné slabošské věci.

Než vyšla ze sprchy, ještě se ovládal. Bublál a prskal zlostí, ale stále čekal a hromadil v sobě zlost. Pak se konečně otevřely dveře sprchového boxu.

Najednou se cítil úplně ztracený. Už byl nasupený po okraj, ale pohled na ni ho zcela vyvedl z míry. Zíral na ni jako na zjevení. Čistota a svěžest vyzvedly její neskonalou krásu. Byla zřejmě nejkrásnější žena, kterou mohl vidět tak zblízka. A navíc mu předvedla svou odvalu už jen tím, že hrdě vyšla ze sprchy. Plná síly čelit svému zoufalému osudu. Oči jí zářily srdceryvným zděšením, ale zároveň odhodlaností. Plné strachu z toho, co všechno jí může díky své neomezené moci nad ní udělat, ale zároveň plné hrdosti. Věděla, že si s ní teď může dělat, co chce. Byla jen jeho hračka. To on svíral ve svých upocených rukách ovladač od jejího zónového implantu.

Také si to uvědomoval a rychle zmáčkl knoflík, který ji znemožňoval jakýkoli pohyb. Potom odložil vztekle ovladač a zmlátil ji zuřivě do krve holýma rukama. Musel nějak zničit její krásu, aby ho už nikdy nemohla podobně uhranout nebo jinak oslabovat. KAPITOLA 6 U

běhlo pár hodin, když se probral a zjistil, že při svém výbuchu zlosti poranil i sebe;.

Věděl, že se zónovým implantem může její bolest způsobenou zraněními nesnesitelně natáhnout. Jakmile přijde trochu k sobě, může ji přinutit sloužit mu všemi možnými způsoby. Samozřejmě by přitom mohl vystupňovat přecitlivělost jejích poranění. Ale bohužel mu to nepomůže použít ji jako posádku. Ještě se totiž vůbec nic nenaučila o chodu jeho lodi.

Musí ji nechat trochu odpočinout a uzdravit se, než začne s učením a vysvětlováním.

Také si uvědomoval, že jejím uzdravováním ze zranění se prodlužuje doba jeho skrývání a vzdaluje se chvíle, kdy bude schopen vydat se konečně na cestu s Morn v posádce. Je jedno, jak dobře je skrytý. Faktem však je, že stojící teď je vždy snadněji sestřelitelný než teď pohyblivý. Tím, že ji ztloukl a ona teď potřebovala čas na uzdravení, si sám zavinil toto zvýšené riziko.

A navíc se přitom sám zranil, i když jen trochu. Proč to udělal? Vždyť ona patřila už jen jemu, ne? Stejně jako jeho loď byla zcela pod jeho velením. Se zónovým implantem ji může donutit udělat, co si jen zamane. Může kontrolovat každý její pohyb a stupňovat nervový nátlak. Tolik bolesti a zároveň potěšení ji donutí bez odporu spolupracovat. Byla stále v bezvědomí a pohled na ni začal škádlit jeho představivost. Může ji donutit dělat i jiné věci. Může s ní dělat i to. Proč se jen bojí jejích ustrašených pohledů? Vždyť její krása to všechno ještě vylepšuje. Zvyšuje její ponížení, představuje jeho neomezenou moc nad ní. Vždyť tím, že ji zmlátil, ublížil jen sám-sobě. Neměl to dělat.

Překvapilo ho, že se najednou celý roztřásl. Bezmyšlenkovitě zvedl její bezvládné tělo a odnesl je do zdravotního boxu. Tam nastavil počítač, aby se postaral o její zranění. Další jeho slabost, měl ji tam přece jen nechat ležet.

Brzy se mu začaly od přemýšlení svírat všechny vnitřnosti. Nové myšlenky a nápady na něm tvrdě pracovaly.

Nemyslel už na pomstu. Teď mu bylo jedno, jestli má v posádce fizla od STS. Nemyslel už ani na to, jaké jí připravit utrpení za všechny škody, které Pán vesmíru udělal jeho Zářivé krásce. Jeho myšlenky najednou byly víc a víc živočišné. Nikdy se s ženami moc nestýkal. V důsledku jeho pirátského života se mu sice někdy podařilo nějakou zajmout nebo unést, ale většinou se s nimi jen pobavil a rychle se jich zbavil. Žádná z nich ho však nikdy neroztřásla a neohromila jako Morn Hylandová. Žádná ho nikdy nedonutila dělat věci, které se přičily jeho povaze. Žádná také nikdy nebyla tolik v jeho moci a navíc tolik přitažlivá.

Byla stále v bezvědomí. Možná následkem jeho bití, ale taky možná následkem léků a drog, které jí naordinoval počítač jako léčbu. Nevěděla o ničem. Ani o tom, že ji Angus roztřeseně rozepíná kombinézu a pokouší se ji svléknout.

Třásl se jako osika. Nakonec to bylo přece jen dobře, že ji zmlátil. Množství černých modřin po jejím těle mu situaci trochu zlehčovalo. Kdyby její hrdá krása zůstala neporušená, musel by ji už jen bezmocností zabít. Snažil se nevšímat si jejího zvládnutého hrudníku a sametové křivky jejích boků. Zaměřil se jen na možnou bolest z pohmožděnin, kterých měla na těle požehnaně. Hladově se sápal po jejím bílém těle. Jeho sexuální vyvrcholení bylo tak intenzivní, že si v tu chvíli pomyslel, že jí snad něco zlomil. Ještě než z ní slezl, vychutnal si potěšení z pohledu na to, že se už probouzí a začíná si uvědomovat, co jí udělal. Vyvolal v ní opět pocit bezmocného strachu, a to ho velmi uspokojovalo.

Přesto *se stále třásl. Nemohl říct, jestli ještě vzrušením anebo strachem.

"Tak až po tomhle se cítíš jako opravdovej chlap?" zašeptala hořce a zmučeně. Následky jeho bití alespoň trochu zakryly její hrozný strach. "Musíš mě zničit úplně, abys byl spokojený, že? To jsi opravdu takový chudák?"

"Sklapni," zaskuhral téměř přátelsky. "Zvykneš si nato. Budeš muset." Sebejistě se šklebil, ale stále cítil, jak se strašně třese. Dal si ruce v bok, aby zmínil chvění.

Jako by neslyšela, co řekl, držela se stále svého tématu. "Kvůli takovým zrůdám, jako jsi ty, jsem se dala k policii."

Možná, že tímhle, co jí dělá, ji může konečně dokonale psychicky zlomit. Možná, že už s tím začal. Tato myšlenka ho zjevně potěšila.

"Nepovídej?" zachechtal se. "Myslel jsem, žeš měla slabost pro bouchačky. A pro disciplínu. Mezi fizlami se teprve cejtíš jako opravdovej chlap, ne?"

Možná byla stále otupělá jeho surovým bitím, strašným znásilněním a omamnými léky. Možná ho ale opravdu neslyšela. Možná se ho přece jen stále pokoušela zastrašit. Pokračovala ve svém monologu: "Hluboký vesmír je sám o sobě nebezpečný. Nepotřebujeme jiné větší hrozby a nebezpečí. Ale taková jako ty jsou nejhorší hrozba. Zrazujete vlastní rod. Naháníte živé bytosti, které se snaží jen o holé přežití, a obohacujete se na jejich utrpení." Stále se na něj ani nepodívala. Možná kdyby to udělala, ztratila by veškerou svou kuráž a neřekla mu, co zrovna chce. "Udělám cokoli, abych tě zničila za každou cenu," řekla procítěně jako přísahu. "Žádná cena není tak vysoká, aby mě zastavila."

Angus musel zareagovat. Neochotně si vzpomněl na nekonečnou odvalu, se kterou se mu postavil slepý kapitán Davies Hyland. Nesmí teď ukázat ani jeho dceři, že si něco dělá z jejích planých hrozeb.

"Cože?" odseknul, zadržuje zlost. "Já že jsem hrozba pro lidstvo? Podívej se na sebe. Já jsem nezničil vaši loď. Já jsem ti nezpůsobil dimenzní nemoc. Já jsem vaši loď nepronásledoval. Dokonce jsem na ni ani nestřílel. To tys zabila všechny ty policajty. TY." Začínal se zase dobře bavit na jejím utrpení. A teď se konečně chystal dát jí za vyučenou a ukázat jí, jak málo pro něj její hrozby znamenají. "Já jsem jen kapitán nákladní těžební lodi. To ty jsi zrádce. TY."

Viděl, jak se jí jeho slova dotkla. Křečovitě sebou cukla a otočila se dál od něj. Jako by hledala nějaké skryté místo, kde

by mohla ještě trochu v sebe věřit. Zdálo se, že už zase padá do bezvědomí.

Tam, kam se teď propadala, ji nemohl nikdo sledovat. Ani on. Pro něj byl jeho šílený strach jen zdroj inspirace, která oslabovala jeho instinkty. Také v něm vyvolával chvilkové nepochopitelné návaly soucitu s její dimenzní nemocí. Ale ta samá inspirace ho i osle-povala a vyvolávala v něm i zcela jiné pocity.

Misto, kam se Morn teď propadala, by mu stejně nic neřikalo. Pro něj by to byla zase další cynická lež. Morn se totiž propadala do svých nejzazších vzpomínek. Do míst, kde se stala sama sebou, kde byla její milovaná rodina a její laskavý domov.

Podvědomě se snažila obrátit o pomoc ke svým rodičům, jako by byla malé děvčátko. Touha po jejich pomoci nebo po radě, stejně tak jako kdysi její touha nějak spolu s nimi utvářet její život, plynula zřejmě i z toho, že si jich nikdy moc neužila. Byli oba policejní důstojníci a v té době policie STS zrušila možnost vytvořit posádky lodí z jednotlivých rodin. A tak Morn musela zůstat u svých prarodičů, kteří .byli oba také policisté ve výslužbě. Mezitím její rodiče Davies a Bryony Hylandovi sloužili spravedlnosti, riskovali své životy pro blaho a ochranu lidstva a účastnili se tajných misí v hlubokém vesmíru. Morn si nechávala své pocity opuštěnosti pro sebe. Vždy trpěla, když odjížděli, a vždy skákala radostí, když se vraceli. Ale hlubší dopad, který jí tak drásl srdce, skrývala pro sebe. Možná, že ani sama nevěděla o nějakém hlubším dopadu na její dětskou psychiku. Přes všechno vyrůstala v domově, kde ji všichni milovali a kam zcela patřila. V domově, kde vládlo hrdé vlastenectví a dodržování zákonů vedle tepla domova a lásky. Pro její prarodiče i rodiče byly děti budoucnost, pro ně také pracovali a chránili je.

Všichni kolem Morn byli nebo bývali policisté. Věřili ve spravedlnost a vážili si své práce, stejně jako si vážili jeden druhého. Mluvili o jejich rodičích vždy s respektem a nepochybnou úctou, což ji také naučilo, že práce, kterou rodiče dělají, je to nejnuttnější a nejcennější v životě. Život důstojníků policie STS byl plný nebezpečí a rizika, kterému však Davies a Bryony Hy-landovi odvážně čelili. Práce ve vesmíru byla smrtelně nebezpečná a vyžadovala nejen odvahu, ale i odevzdání a nadšení.

Jak si ale v té době dítě v jejím věku mohlo odpovědět na složité otázky pocitů? Komu se mohla svěřit, že je tolik opuštěná? Když pak už byla ve věku, kdy konečně našla ta správná slova, dávno už její zoufalé pocity neplatily. Opuštěná? Vůbec ne. Naučila se dívat na otce jako na dravého orla, který hlídá oblohu od škodných útočníků, a na matku jako na pantera, který je jemný a hodný na svá mláďata, ale připravený bojovat do posledního dechu proti všem jejich nepřátelům.

Nakonec byla Morn plně přesvědčená, že to byli všechny ty její tetičky a strýčkové, rodiče a prarodiče, kteří v ní dohromady utvářeli odhodlání stát se také policejním důstojníkem. Navíc byla chytrá, milá a oblíbená a nic jí nebránilo jít ve stopách jejich hrdinných rodičů.

Morn na všechno slavnostně přistoupila, jako by to byla úplná samozřejmost. Přesto v skrytu tušila, že to možná bylo trochu jinak. Možná by nikdy nebyla poli-cistka, kdyby bolest z její opuštěnosti nezmizela kdesi na dně jí samotné a nestala se jí odporná. Vždyť pro takové hrozné pocity nebylo v jejím životě místo. A tak musely zůstat někde na dně skryté. Místo toho, aby se snažila být skvělá jako její rodiče, naučila se své ošklivé pocity skrývat. Dokonce i zákeřnou zlost dokázala skrývat a žít v sobě i delší dobu a zároveň nedat na sobě nic znát.

Najednou se ale všechno změnilo. Její skrývaná zlost se jí najednou zdála trapná a celá maska radosti se zcela zhroutila. Stalo se to, když jí řekli o smrti její matky.

První jí zprávu, že její matka byla zabita, oznámili její prarodiče. V skrytu duše tomu nemohla uvěřit, dokud jí to nepotvrdil její otec. Stále matku viděla před sebou nepřemožitelnou a nadlidskou. Vrátil se tehdy z mise v soustavě Orionu, kde sloužil jako první důstojník na lodi Nesmířitelný, která se vrátila s poruchou zpátky. Zatímco byla jeho loď v opravě a probíhalo nutné vyšetřování z vedení policie STS, sedl si doma s Morn a vyprávěl jí celý příběh o matčině smrti.

"Všem nám zachránila život," řekl, "Dostane za to zvláštní vyznamenání za odvahu." Zřejmě si myslel, že Morn chce slyšet zrovna tohle. "Kdyby se pro nás neobětovala, byli bychom dneska všichni mrtví."

Posadil si svoji malou dcerušku na klín, obejmul ji a začal vyprávět. Byl si jistý, že už je na toto vyprávění dost velká a pochopí ho. Jeho hlas byl jasný a pevný. Hlas muže, který si přespříliš cení toho, co jeho žena udělala pro dobro ostatních, bohužel však na úkor dobra vlastního. Slzy se mu koulely z očí a zachycovaly se na jeho pevné bradě a padaly dál na malá ramínka Morn.

"Zachytili jsme nouzové volání z překladiště rud poblíž soustavy Orionu. Bylo jasné, že jde o přepadení. Někáký darebák se do nich tvrdě pustil, zabil většinu obyvatel a zničil kontrolní centra. Pak ukradl všechnu rudu, která byla připravená k odeslání. Možná, že kdyby ten darebák věděl, že jsme poblíž, nechal by je na pokoji. Ale bohužel to nikdo nevěděl. Byli jsme totiž na zvláštní tajné misi a neoznamovali jsme nikomu naše souřadnice."

V překladišti jsme nechali pár lidí a nutné zdravotní vybavení a vydali se pronásledovat toho zločince. Jeho loď se jmenovala Neohrožený. Byla pomalá a zřejmě neměla ani vybavení na průlety dimenzí propastí. Byla ale těžce vyzbrojená, skoro jako válečný tank. Nikdy jsme se s tím nesetkali. Netušili jsme, že loď zločinců mohou být tak skvěle vybavené těžkými zbraněmi. Asi jeden den jsme ho pronásledovali-pod silnou g ven z Orionu. Mezitím naše loď byla tolik poničená, že by nám návrat k překladišti trval víc jak týden.

Samozřejmě, že jsme jeho lodi přikázali, aby se vzdala. Že ji zatýkáme. Zatím jsme jen nečinně přihlíželi. Podle zjištěných výpočtů jsme museli uznat, že s něčím takovým, s takovým naskupením těžkých zbraní, jsme se ještě nesetkali. A proto jsme museli být náležitě obezřetní. Ale pirátská loď ani nezpomalila, dál nás ignorovala a letěla si nerušeně po svém kursu. Nakonec jsme museli zaútočit.

Byli jsme opatrní, ale zřejmě to nestačilo. Možná jsme si byli sami sebou příliš jistí. Nebo možná příliš rozzlobení z toho, co zločincův Neohrožený provedl těm lidem v překladišti. Ale jsme policie, Morn. Jsme spravedlnost. Jednoduše nemůžeme rozstřít zločince, aniž bychom mu nedali šanci se bránit. Kdybychom to udělali, nebyli bychom o nic lepší

než ti, proti kterým bojujeme.

A tak, protože jsme nebyli dostatečně opatrní, a protože jsme mu dali zřejmě moc velkou šanci k obraně, vypálil na nás střelu, která vytrhla celou jednu stranu naší lodi. Tím jsme zcela ztratili ochranné štíry a na nějaké úhybné manévry jsme mohli zapomenout. Byl to superčistý protonový paprsek. Není divu, že jeho loď byla tak pomalá. Každou částičku energie, kterou vyprodukovala, musela nutně vynaložit k aktivaci děl." Kapitán Davies Hyland chvilku bojoval se vztekem. "Naše policie takové zbraně nepoužívá, protože potřebujeme být pohybliví a rychlí. Nemůžeme si dovolit vyplýtvat všechnu energii na takových těžkých a na energii náročných zbraních.

Byl jsem na kapitánském můstku. Ten sice nebyl zasažen, ale výbuch způsobil, že všechny dráty byly přetrhané a my jsme zcela ztratili spojení. Měli jsme sice ještě dostatečně energie, ale nemohli jsme se dostat k našim zbraním. Druhý zásah podobný jako tento by byl jistě náš konec. Jediné naše štěstí bylo, že zločincův Neohrožený potřeboval nutně další čas k doplnění energie do svých děl. Tvoje matka byla zrovna u kontroly zaměřovačů zbraní v části lodi, která byla plně zasažena. Všechna kontrolní centrální zařízení byla sice méně poničená, ale tato celá část byla po výbuchu vystavena vzduchoprázdnu. I stanoviště, kde byla tvoje matka, pomalu ztrácelo svoji soudržnost. Příčky a stěny hrozivě praskaly a stanoviště pomalu ztrácelo atmosféru. Mohla se ale ještě zachránit. Šlo sice o minuty, ale přesto vzduch unikal pomalu. Mohla opustit své stanoviště a utěsnit za sebou dveře. Automatický systém, který uzavíral dveře, by na to bohatě stačil. Ale ona neodešla. Zůstala na svém stanovišti. Zatímco se kolem drasticky snižoval tlak a jí docházel vzduch, pracovala na obnovení palebných funkcí našich zbraní, abychom my je pak mohli použít.

Sama si to zvolila, Morn. A díky ní naše loď přežila a já tu teď mohu sedět s tebou. Podařilo se jí funkci zbraní včas zapojit. Vypálili jsme na Neohroženého najednou všemi zbraněmi, které jsme měli. A protože tak potřeboval energii k manévrum, musel přestat s nabíjením protonového děla. Bojovali jsme, dokud jsme tu loď nedostali.

Ale bohužel jsme ztratili tvoji matku. Když dokončila práci na naší záchraně, automatické těsnění dveří ji už nemohlo pustit z jejího stanoviště k nám. Ztráta tlaku vysoce překračovala jejich kapacitu a otevření bylo zcela nemožné.

Viš, jak lidé umírají bez vzduchu, Morn. Je to strašné. Ale pro mě je to teď to nejkrásnější, co tvoje matka mohla udělat. Položila život pro svoje přátele. Byl bych hrdý, kdybych takhle jednou také zemřel. To ti slibuji." Nyní jeho spravedlivý orlí zrak zářil leskle skrz slzy, které jako by neoddelitelně patřily k jeho odhodlanosti a síle. "Nikdo z nás, policie STS, se nezastaví, dokud nepomstí tvoji matku. Zarazíme řádění lodí, jako byl Neohrožený; zarazíme ty, kteří se pro svoji chamtivost zřikají lidskosti."

Když dokončil svůj příběh, Morn už byla pevně rozhodnutá, že nastoupí do řad policie STS. Styděla by se za sebe, kdyby se rozhodla jinak. Najednou cítila, že těmi ošklivými pocity, které se z pocitu osamění změnilly na zlost a nelibost, zabila svoji matku. Řekla si, že to tak dluží celému světu kolem, také svému otci, neohrožené představě její matky, ale i sobě. Proto se musí postavit na stranu těch, kteří se snaží chránit lidstvo a spravedlnost. Ale zase to byla jen slova.

Nejraději by se snad všeho zřekla.

Podle historického záznamu nikdo loď Neohrožený nikdy nedostal, Morn se o tom dozvěděla během svého studia v policejní akademii STS. Navíc už také s touto lodí nedošlo nikdy k žádné srážce. Buď někde v temném vesmíru zanikla díky velkému poničení. Nebo se neznámo proč ztratila kdesi v prostoru a nikdy se už nevrátila. A nebo je možné, že se z toho nějak dostala, změnila svou databanku, registraci a kódy, a teď ji už nikdo nemohl identifikovat. Slib, který Morn dostala od otce, se tak nikdy nesplnil.

V té době během studia na Akademii se znovu utvrdila ve svém odhodlání. Jestliže lodi jako Neohrožený stále existovaly, a možná i vzkvétaly, tak lidé jako Morn byli třeba ještě víc než kdy jindy. Takoví, kteří jako ona měli silný důvod k odhodlání a chtěli ho naplnit. Vypracovala se na jednoho z nejlepších kadetů v ročníku. Vše pro čest svého otce a pro památku své matky. A jestliže někdy pochybovala o tom, co dělá a proč, nebo snad cítila nějakou nejistotu vůči otci nebo policii STS, a nebo když kradmo zapochybovala o své odvaze, nikdy své pochybnosti nedala najevo. Skrývala je tak i před sebou. V době, kdy nastoupila službu na torpédoborci Pán vesmíru, aby tak s posádkou svého otce udržovala spravedlnost a soudržnost lidstva ve vesmíru, byly její pochybnosti ukryté natolik hluboko, že jen darebák jako Angus Thermopyle je mohl vyhrabat na povrch.

Zabila svého otce. Zničila poslední zbytky své rodiny. To zasáhlo to nejcitlivější místo a přineslo s sebou její starou hanbu, zlost a pochybnosti, za které si zasloužila být opuštěná. Objevily se znovu ty hrozné pocity, o kterých věřila, že zabily její matku.

A teď alespoň imaginární pomoc své rodiny potřebovala nejvíce. Bezmocná v zdravotním boxu Zářivé krásky, se zónovým implantem v hlavě a uslintaným Angusem sápadícím se po ní. Ale její rodina jako by vůbec nereagovala na její čisté zoufalství.

Jak by také mohla? Vždyť přes to všechno, co pro ni dělali nebo ji naučili, ji vůbec nepřipravili na možnou hrůzu dimenzní nemoci. Ani na to, že největší nebezpečí pro ni a pro její blízké nejsou jen zločinci a zakázaná pásma hlubokého vesmíru, ale že to nejhorší zlo číhá uvnitř jí samé.

Když začala přicházet k vědomí ze svého vzpomínkového hledání tolik potřebné odvahy, její pohled byl opět plný nezmírnitelné a nezhojitelné úzkosti.

"Jestli se mně nepodaří tě zastavit," řekla dutým hlasem, "udělá to někdo jiný. A je mi jedno, co si o mně myslíš a co o mně říkáš. Možná máš pravdu. Možná jsem ještě horší než zrádce. Ale jsou lepší policisté než já. Mnohem silnější. A ti tě zastaví. Za všechno jednou tvrdě zaplatíš."

Stáhlo se jí hrdlo. Lesk z jejích očí mizel. Dívala se teď ostře a nebezpečně.

Angus si dal instinktivně ruku do kapsy a sevřel ovladač od implantu, který už byl teď lepkavý jeho potem.

Tak to je teda na omylu, holčička, myslel si. Nepochyboval, že se mu něco podobného klidně někdy může stát. No jasně, že kdyby jen mohli, tak by ho ti pitomí fizlové hned chytili. Radostně by mu rozstříleli loď a zabili ho. Ale vůbec ne kvůli tomu, co udělal s ní nebo těm pitomým horníkům. Tohle byly jen prázdný kecý. Policie STS nikdy nechránila

lidi. Co by z toho měla? Chránila jen peníze. A hlavně sebe. Chránila si jen svoji moc jít po lidech jako Angus. Policie by po něm šla ne proto, že proléval lidskou krev, ale proto, že zúžil zisky Spojených Těžebních Společností. Po tomto nenávisném zjištění se sám sobě divil, že jí ještě stále nezapojil zónový implant a nechal v ní uzrát její odvalu a odhodlanost. Proč, když neměl žádný důvod? Možná ho zmátlo jeho vzrušení nebo zlost. Ale vždyť měl přece v kapsě ovladač jejího zónového implantu, nic mu nehrozilo. To ho uklidňovalo. Ať si v sobě má ta holka kuráže, kolik chce.

Čím bude odvažnější, tím větší on bude mít potěšení při jejím krocení. Pomyslení na její krocení ho opět vzrušilo.

Místo odpovědi a dalšího dohadování vyndal ruku z kapsy a začal si pomalu rozepínat poklopec kombinézy.

"Nedávám nikdy šanci, aby mě dostali," zaskuhral a vycenil žluté zuby. "Říkal jsem ti, že jsem hajzl. Nejhorší hajzl, kterýho jsi kdy potkala. A to, co dělám, dělám dobře. Kolem posraných fízlů jsem kroužil celý život. A jestli mě někdy chytí, budeš už dávno dlouho po smrti."

"Ale do ty doby se s tebou pěkně pobavím. Ty jseš teď moje posádka a já tě už naučím poslouchat. Mám hodně starých nevyřízených účtů. A já si je teď vyzlím na tobě. A až budu s tebou hotovej, budeš tak zoufale chtít utýct, že tě to málem zabije. Ale já tě nenechám ani ceknout."

Zírala, zděšená na jeho rozepnutou kombinézu, ústa stažená do výkřiku. Ale stále ještě se sebou bojovala, aby její strach nepoznal. Její předešlá slova jí možná nedodala tolik odvahy, ale zjistila v sobě zvláštní sílu, kterou nikdy předtím nepoznala. Hlas se jí trásl, když řekla: "Jdštlí se ale skutečně nenajde nikdo jiný, kdo by tě zastavil, udělám to sama. Jednou určitě dostanu šanci. Nemůžu sice přemoci zónový implant, ten je zcela na tvé straně, ale nemůžu být tvoje posádka, dokud mě necháváš nehybně ležet. Jednou mě budeš muset nechat začít se hýbat a myslet podle mého, a to bude moje šance."

Její vzdor ho dopaloval, ale zároveň rozpaloval. Zase dostal chuť jí jednu vrazil, ale věděl, že je to teď pro něj podřadné potěšení. Zničit její duchovní sílu bude mnohem lepší potěšení. A navíc to bylo zcela nutné. Měla pravdu. Nemůže jí mít za posádku pouze pod kontrolou zónového implantu. Obsluha řízení vyžadovala komplexní rozhodování a funkce zónového implantu byly příliš strohé. Kdyby jí musel neustále opakovat co a jak, byla by vlastně k ničemu. Jestli bude chtít, aby mu pomáhala s řízením Zářivé krásy, a nechá ji bez kontroly implantu, může toho využít a přemoci ho.

Nemůže tolik riskovat a opustit svoji skrýš, dokud si nebude úplně jistý, že ji zcela psychicky zlomil. A co víc, její duch byl přece část toho, co ji dělalo tak nádhernou. Zničí její krásu.

Ani na chvíli nezaváhal. Už kvůli ní udělal tolik věcí, které si neuměl vysvětlit a které ho tak děsily. Proč? Popadl kontrolní ovladač implantu a nemilosrdně ho zapnul.

Zcela bezmocná bránit se, upadla do poddajného stavu podobného hypnóze, ve kterém sama nemohla vůbec ovládat svoje pohyby, ale při kterém neztratila vědomí.

Těžce polknul, aby si trochu zvlhl vyschlé hrdlo. Mačkal knoflíky na ovladači a poručil jí: "Posaď se."

S upřenýma očima do prázdna a uvolněnými svaly jako loutka poslechla a posadila se na kraj lůžka.

Sáhnul do chirurgického vybavení u stěny boxu, vytáhl skalpel a podal jí ho. "Na, vezmi to."

Prsty se jí nedobrovolně otevřely a vzaly si od něj skalpel. Jenom temný záblesk v jejích očích prozradil, že ví o tom, co se s ní děje. Musel zatnout pěsti, aby se znovu neroztrásl. Zase bojoval se vzrušením. "Dej si hrot skalpelu na prsa."

Ovladač jí přesně vedl. Ani se nemusela dívat, co dělá. Slepě přibližovala čepel skalpelu proti sobě. Intenzivní lesk stříbra proti její jasné kůži. "Už jsi pochopila?" řekl těžce. "Doufám, že jo, tak teď dávej pořádně pozor. Můžu tě nechat hnusně se pořezat. Když budu chtít, nechám tě uříznout si vlastnoručně obě kozy." Měl chuť nechat ji alespoň trochu se říznout, aby viděl její krev a dokázal tak svoji moc nad ní. Obával se však, že kdyby to udělal, nezvládl by pak svoje vzrušení. "Vzpomeň si na to, kdykoli budeš přemejšlet, jak se mi dostat na krk. Ale já tě zničím. Tolik tě zlomím, že se ti to nakonec začne líbit a budeš to potřebovat. Ale já tě pak budu deptat ještě víc. Zničím tě tak, že ti nezbyde nic jiného, než závisle žít jen pro mě."

Její oči stále zíraly do prázdna, ale hluboko v nich byla hrůza a němý výkřik, který nemohla vyjádřit. Vypadala tak bezmocně ztracená, že se nad ní skoro slitoval a vypnul kontrolní ovladač implantu. Bylo by ale nádherné, kdyby ji mohl donutit dělat, co jí poručí, a ovládat ji jen pomocí jejího strachu a ne pomocí zónového implantu. Nechal by ji teď vrátit skalpel k ostatním nástrojům, kleknout si a otevřít pus. Pak by jí nacpal svoje přirození do krku, dokud by nešlela hnusem a hrůzou. Oslepený svými dalšími perverzními vizemi se už skoro chystal vypnout ovladač implantu. Ale na poslední chvíli přece jen zvítězily jeho instinkty. Nemůže si přece jen dovolit ignorovat její hrozby. Možná je přece jen silnější, než on sám může předvídat. Tato myšlenka zničila celé jeho vzrušení.

Vztekle popadl ovladač. Pohyby jako robot, neschopná udělat nic jiného kromě tupých rozkazů implantu, vrátila skalpel na příslušné místo. Když jí dal rozkaz, aby se smála, poslechla, ale vzniklý úšklebek svalů byl bez výrazu stejně jako zbytek jejího obličej. Poslušně si také před něj klekla.

Jeho sexuální vzrušení však bohužel už opadlo. V skrytu duše byl zklamaný. Jeho zbabělost ho stála něco, co tolik chtěl. Ale zklamání ho rozzuřilo a zuřivost má také své účinky. Vztekle jí poručil otevřít pus, nacpal jí do ní své přirození a nutil ji různě se pitvořit, dokud zase neucítil vzrušení a blížící se erekci. Náhlý pocit uspokojení smazal veškerý jeho vztek. Ani se pak na ni nepodíval, zmáčkl na ovladači knoflík, který ji okamžitě uspal, a nechal ji ležet nahou na zemi ošetřovny. Cítil se unavený. Rozhodl se chvíli si lehnout a odpočinout si.

To, co však najednou cítil, nebyla únava, ale jakýsi zákeřný pocit prohry. Po několika málo minutách vstal z postele a s hořkým zklamáním se vydal na velitelský můstek zkontrolovat řídící panel Zářivé krásy. Tam nastavil kamery a zapnul obrazovky, aby zjistil, jaké škody jeho lodi způsobil Pán vesmíru.

Na jedné straně měla jeho loď velikánský zásah. Ocelová kostra už dávno nedržela pohromadě a část přední části byla hodně pomačkaná. Ale všechno se naštěstí dalo opravit. Věděl, kde Zářivou krásku zase mohou dát do pořádku.

Když tak Angus Thermopyle pozoroval všechna poškození své milované lodi, neubráníl se slzám. KAPITOLA 7 O d té doby už Morn nikdy ne tloukl. Nepotřeboval ji po-mlácenou, byla přece jeho a on byl vždycky připravený a

vynešitelný, jak ji nově zneužít. Vedený svou šílenou zlostí, zuřivým vztekem a svým dalším nekontrolovatelným pudem, který v sobě v posledních dnech objevil, ji zneužíval natolik, že musel opět svoji výuku o řízení Zářivé krásky o pár dní odložit.

Nikdy se s ženami příliš nestýkal. Měl za to, že jeho život je dokonalý i bez nich. Ale teď se mu mozek zatemnil vášní. Perverzity, které dříve ani neznal, se mu teď zdály vzrušující a nutné je potřeboval k životu. Čím víc se mohl dívat na její bezmocnou krásu, tím víc pracovala jeho šílená fantazie a o to víc si ji cvičil na jejím těle.

Ani si však neuvědomil, že tím víc ho také dostává do svojí moci.

Bylo to k zbláznění zůstávat stále schovaný jen na jednom místě. Už dávno se měl raději vydat na cestu na nejbližší stanici, kde by mu opravili loď. Když poletí pár týdnů nebo měsíců na plný výkon, dostane se na hranice zakázaného pásma hlubokého vesmíru, kam policajti nikdy nelétali. Měl by začít okamžitě něco dělat.

Ale místo toho neustále vymýšlel nové způsoby, jak si užít Morninu vynucenou poddajnost a co dalšího by s ní ještě mohl udělat. V posledních dnech se jen staral, jak si vybit svůj osobní vztek a zvrhlost. Ve snech ho neustále pronásledovala pevná křivka jejích boků a měkkoučklé břicho. Nemohl spát z pomýšlení, jak se její ňadra jemně zvedají, když dýchá. Několik dní jednoduše nedokázal myslet na nic jiného.

Konečně ji pak na krátkou chvíli propustil z moci zónového implantu, aby se mohl pokochat jejím zoufalstvím, hrůzou a nenávistí sama k sobě. Podívala se na něj opovržlivě a plná hnusu a zeptala se: "Pro to děláš? Proč mě tolik nenávidíš?"

Byli opět v zdravotním boxu, protože lůžko tady mu k jeho zvrhlostem vyhovovalo nejvíce. Sedla si poraženě na zem a opřela se o stěnu. Kolena si přitáhla pod bradu a zmučenou tvář si skryla mezi ně. Připadalo mu, že už viděl jinačí zoufalce, vyvrhele a feťáky, kteří měli mnohem víc energie a naděje, než teď ona. Už ji zřejmě začínal psychicky lámat tak dokonale, jak si slíbil. Zdálo se mu úplně nemožné, že by měla ještě nějakou odvahu na nové výhrůžky.

Přesto se ale stále o něco snažila. "Proč tohle děláš? Proč mě tak nenávidíš?"

Připadala mu jako jeho loď Zářivá kráska. Také v sobě skrývala mnohá překvapení. "Je v tom nějaký rozdíl? Co chceš slyšet?" zahučel nevrle, jen aby něco řekl. "Proč zrovna ty máš dimenzní nemoc a já ne? Kdo ví. Koho to zajímá? Ty jseš teď tady. A tak to má asi být."

Zvedla malinko hlavu, oči temné zoufalstvím. Hlas se jí třásl, jako by se velmi bála anebo dočista zešilela. "Mohl jsi toho využít mnohem lip než takhle."

Nervózně si kousal horní ret a přemýšlel, co tím myslí. Najednou se cítil hovorný a podivně velkodušný. Vždyť je to klidně možné, že se po čase zblázní. Pocit vlastnictví ho povzbuzoval, jako by to byl vřelý cit.

Stroze řekl: "Tak dobře. Něco ti na sebe prozradím. Krátounký příběh, který ti pomůže všechno pochopit." Zašklebil se a začal: "Kdysi jsem měl spolubydličiho."

Morn Hylandová se na něj tupě dívala bez jakékoli reakce. "To bylo ještě na Zemi," vysvětloval. "V polepšovně. Byl jsem usmrkanec a ještě jsem pořádně nevěděl, jak to udělat, aby mě nechytli. Parchanti. Chytli mě, když jsem se cpal v obchodě s jídlem. Samozřejmě jim bylo jedno, že jsem to udělal, jen protože jsem měl hlad. Jediné, co je zajímalo, bylo, jak mě převychovat a polepšit. Udělat ze mě 'produktivního člena společnosti'. Psychicky mě zlomit. A tak mě zavřeli do ty polepšovny. Strašně jsem to tam nenáviděl. Tam jsem si slíbil, že už mě nikdo nikdy nesmí nikam zavřít."

Proč najednou mluví o tomhle. Angus přece vůbec nechtěl mluvit o zavírání. Kdyby v tom pokračoval, vytratil by se ten vzácný pocit shovívavosti a znovu by se rozzuřil. Za těch pár let už udělal plno zoufalých bezohledných věcí, které možná vypadaly podivně statečně. Ale odvaha s tím nikdy neměla nic společného. Vždycky je udělal jen proto, aby unikl nebezpečí vězení.

"Tak tam jsem měl spolubydličiho," začal znovu. "Řekli mi, že mám štěstí, že je jen jeden. Mít v pokoji tři nebo čtyři grázly mohlo být mnohem horší. Ale tady nešlo o štěstí. Nechali mě s tím idiotem samotného, protože si bláhově mysleli, že je to pro mě nejlepší. Byli to všichni pitomí vylízaní fízlové." Pomýšlení, jakou nad ním tehdy měli moc, ho szíralo. "Jako ty. Kecali jen o chránění a napravování, ale jediný, co se jim na tom všem líbilo, byla ta jejich zatracená moc. Stejně tak tobě, že jo? Moc zabít mě. Nebo mě alespoň psychicky zlomit. Ale to je to samý. Byl jsem jen pouliční krysa, kterou načapali, jak krade v krámě. Nemohl jsem se bránit a oni si mysleli, že mě porazí."

Můj spolubydliči měl být pro mě skvělejší příklad. Jeden z jejich největších úspěchů. Načapali ho, jak krade prachy z prkenice svého nevlastního fotra, a za necelých pět let v polepšovně ho konečně dostali na správnou cestu. Chtěli pak, aby jim pomáhal taky mě napravit.

Jmenoval se Scarl. Byl to parchant. Jeden z těch pitomců, kterej jim leze do prdele a ještě se u toho usmívá. Plnou hubou zubů. Bylo mi jasné, že mě chce za každou cenu napravit. Něco, za co by vypadal jako hrdina. Myslel si, že jedinej způsob, jak je zvládnout, byl, že bude jejich zlatíčko, jejich mazánek, o kterýho se budou moc starat. Byl jsem pro něj velká šance, jak jim svoji podlej-zavost dokázat.

Jak to bylo lacině dojemný! Chtěl, abych uvěřil, že je můj jedinej přítel. Tolik se snažil o mě pečovat! Vyprávěl mi, jak se na něm kladně podepsala škola a že už nikdy nedovolí, abych zapadl zpátky mezi lůzu. Učil mě, jak si získat privilegia mezi ostatními, jak zvládat překážky v učení a hlavně jak se dostat na seznam nejlepších a nejhodnějších podlejzáků. Po celým dni s ním se mi chtělo neskonale zvracet.

Ale nakonec jsem ho dostal," Angus se zjevně dostával k části příběhu, která se mu dost líbila. "Dostal jsem ho a ten starej dobrej Scarl nikdy nepřišel na to, jak se to stalo."

Měli jsme takový skříňky. Bylo prý dobrý a výchovný, že děcka měly něco osobního. Každý si ten svůj klíč chránil, jako by ve svojí skříňce měl poklad. Ale blbej Scarl si klíč neuměl pohlídat, a tak jsem mu ho lehce štipnul. Pak jsem se vplížil do policajtských pokojů a šlohnul plno maličností: ampule s drogama, pěkný tužky, prostě cokoli mi přišlo pod ruku. Jeden z fízlů tam měl skvělou sbírku čuňáckých obrázků." Oplzle "se na Morn zazubil, ale ta na něj vůbec nereagovala. "Odtud na tebe čerpám inspiraci."

"Ale dál. Tak jsem všechny ty věci zamknul do Scarlovy skříňky a klíč mu vrátil. Stejně si ten blb ani nevšiml, že mu klíč chyběl. Druhé ráno byla mela. Fízli se přihnali do našich pokojů jako vichřice. Museli jsme odevzdat všechny klíče a nařídit čekat, než nám prohrabou skříňky. Když Scarl uviděl všechny ty věci u sebe, málem omdlel." Angus se pokusil zlostně zachechtat, ale nějak se mu to nezdařilo. Najednou všechno to, co provedl chudákovi Scariovi, ztratilo svoje kouzlo. Bylo mu najednou hořce, jako by někdo podvedl jeho. Aby to ještě nějak zachránil, škodolibě řekl: "Ty prasečinky na obrázcích ho vyfídily nejvíc. Bylo to pro školu natolik trapný, že ho urychleně poslali pryč. Možná ho přemístili do věznice pro mladistvé." Bohužel mu najednou zlostné vyprávění nepůsobilo takovou radost jako kdysi. "Pak mě dali na pokoj se stádem grázlů, kteří si na mě zkoušeli své čuňárny, kdykoli neměli nic lepšího na práci.

Byl jsem na tom podobně jako ty, než se mi podařilo zdrhnout."

Stále se nehnutě dívala před sebe a vyčkávala. Když dovypověděl, na chvíli ho beze slova pozorovala, jak se mračí, a pak se zeptala: "A co to máš dělat se mnou?"

"Cože?" ve svém zaujetí přeslechl její otázku.

"Zradil jsi svého kamaráda." Hlas měla napjatý a roztřesený ze všech hrůz posledních dní, které vytrpěla. "On jediný tě chránil. To, že jsi ho zradil, ti možná ublížilo víc než jemu. Ale co to máš společného se mnou?"

Angus v duchu proklínal svoji hovornou náladu, zapnul si kombinézu a vstal. "Dělalo mi to dobře. To je to, co je společné s tebou. Prostě mi to dělá strašně dobře."

Nazlobeně odcházel, ale její náhlá slabounká prosba ho donutila otočit se. "Přestaň už s tím, prosím." Zastavil se.

"Pomůžu ti dostat na tenhle zónový implant povolení k užívání. Budu přísahat, že jsi to musel udělat, abys nás oba zachránil. Jen už mě, prosím, nech. Přestaň s tou hrůzou." Angus se na ni otočil, ale nedívala se na něj.

"A co se stalo s tvým policajtským přesvědčením? A kde jsou tvoje hrozby? Myslel jsem, že si chceš najít způsob, jak mě dostat za mříže."

"Bojím se," zašeptala na obhajobu. "Chci žít."

Najednou si uvědomil, že způsob, jakým teď sedí schoulená u stěny a celkově se tváří, vyzařuje čistou zbabělost.

"Budu ti dělat posádku až na stanici Com-Mine. Odpřísáhnou, že jsi udělal jen nutné a prospěšné věci. Mně uvěří. Pořád jsem ještě od policie STS. Nepovím nic o těch zabitých hornících. Já budu třeba," hlas se jí zadrhl a musela se nutit, aby větu dokončila, "budu i tvoje milenka. Jenom mě už, prosím, konečně nech. Přestaň mě tolik ponižovat."

Angus na chvíli uvěřil všemu, co mu říká, a cítil s ní podivný soucit. To už ji natolik psychicky zlomil? Že by se tak najednou změnila? Náhle se jeho soucit změnil opět v zbabělý nával strachu a vzteku.

"Ne," zaskuhral vztekle. "Nikdy s tím nepřestanu. Nikdy tě nepřestanu ponižovat. Dělá mi to totiž dobře. Strašně se mi líbí, jak se mě bojíš."

Než mu mohla jakkoli odpovědět, vyběhl ven. Nechal ji v boxu samotnou, aby se mohla umýt nebo si odpočinout, a tak se připravit pro jeho další zneužívání a týrání. KAPITQJLA O P

omalu začal zjišťovat, že jeho nenasytný hlad po jejím

těle trochu opadá. Nepříjemná vzpomínka na jeho nové zákeřné spolubydlici v polepšovně ho donutila začít víc přemýšlet o možném nebezpečí plynoucím z nevýhodné stabilní polohy jeho lodi. Příliš riskoval. I když všechny lekce poslušnosti, které Morn uštěďoval, mu dělaly nadmíru dobře, přesto však nestály za takové riziko, kterému se nyní vystavoval. Nemohl ani s určitostí odhadnout, v jakém rozsahu jsou škody na jeho lodi. Kov se lehce opotřebovával. Stěny Zářivé krásky mohly snadno povolit pod tlakem četných trhlin a v nestřeženou chvíli se sesypat. Morn už byla psychicky skoro jeho a její tělo si mohl vzít kdykoli. Bylo to od něj hloupé, že tak dlouho zůstal na jednom místě. Zatímco se sprchovala a smývala ze sebe hnusnou špinu jeho doteků, začal pečlivě kontrolovat stav nejdůležitějších systémů na lodi.

Nejdříve pro svou osobní ochranu naprogramoval novou sérii základních kódů a dat. Pak určil počítači, co má Morn dělat, až předá při řízení počítači část ovladače jejího implantu. Pro sebe pak nastavil několik výstražných alarmů, kdyby se při řízení pokoušela udělat něco jiného, než jí přikázal. Když toto dokončil, začal testovat funkce jednotlivých technických zařízení. Po vyhodnocení testů zjistil, že Zářivá kráska má v sobě bohužel velký zásah, který vyřadil z provozu celý levý bok včetně komunikačních antén. To znamenalo, že za letu se loď bude muset otáčet, aby jednotlivé senzory mohly zachytit případné informace, a tak kompenzovat neschopnost antén předem získat nějaký signál.

Problém to byl opravdu závažný. Bylo třeba skvělého pilota a ještě lepšího analyzátoru dat. Ale zase tu byla výhoda, že rotace lodi donutí Morn zůstat připoutaná v jejím g-sedadle, takže se o ni nebude muset starat.

Právě se ji chystal zavolat na první lekci v řízení lodi, když tu najednou začal na obrazovce výhrůžně blikat alarm. Srdce se mu málem strachy zastavilo. Instinktivní pohotovost ho však včas rozproudila, jako by byla Zářivá kráska napadena cizí lodí. Věděl, že nejde o napadení, ale přesto se mu třásla ruce, když zadával do počítače program k identifikaci příčiny alarmu.

Zdravotní box

Morn Hylandová nebyla vůbec žádný hlupák. Dobře jí to na Akademii naučili. Než stačil identifikovat, odkud a proč alarm pochází, stačila přeprogramovat počítač v ozdravovně.

Její instrukce se teď zobrazily na jeho obrazovce. Poručila počítači, aby jí vpíchl smrtící dávku nervové drogy.

Morn.

Angus Thermopyle byl hrozný zbabělec, když se ale bál, podával své nejlepší výkony. Nemusel ani přemýšlet, aby mu hned došlo, že přeprogramování zdravotního počítače od sebe z velitelského můstku by bylo příliš pomalé. Musel by urychleně projít příliš mnoho dat, než by šílený příkaz zrušil. A smrtící injekce by už zatím byla dávno v jejím těle. Bohužel už kdysi dávno odpojil ze zdravotního vybavení boxu záchranné zařízení. Zdravotní počítače byly obvykle naprogramovány životy svých pacientů zachraňovat a ne je ničit. Ale skalpely a drogy byly natolik spolehlivé ke zbavení se nepohodlné posádky, že se rozhodl, že raději všechna záchranná zařízení odstraní.

Ted' využil slabé gravitace asteroidu, vyletěl ze svého sedadla a pádil ke zdravotnímu boxu. Současně si z kapsy vyndal ovladač zónového implantu. Během posledních dní objevil různé nové funkce na ovladači, a tak ihned s jistotou zmáčkl knoflík, který ji znehybnil. Ale i to trvalo příliš dlouho. Morn na něj i v tomhle vyžrála. Natáhla se na lůžko a připoutala se k němu ještě předtím, než zadala instrukce do počítače. Nehybný stav ji nemohl nijak zachránit od složitých přístrojů, které teď namířily smrtící jehlu přímo na největší žílu na jejím krku.

Rychlejší než jeho strach skočil dovnitř boxu a vrhl se na sondu s připravenou jehlou. V rychlosti vyškubl jehlu ze sondy, víc horlivý než opatrný, a hodil ji na zem.

Proces se zastavil. Varovné světlo na ovládacím panelu signalizovalo přerušení operace. Ignoroval ho. I když věděl, že je Morn v katatonii a nevnímá ho, popadl ji za ramena a zuřivě s ní třásl, "Co je to s tebou?" křičel jí do bezvýrazného obličej. "To jsi dočista zešilela?"

Uvědomil si, že na něj nemůže nijak reagoval, a dostal chuť ji pořádně zmlátit. Když se však rozpráhl, zejí pár ran uštědřil, uviděl na jejím rameni krev, která se otiskla z jeho ruky.

Sakra. Zvedl ruku a sledoval své zranění.

Když se zuřivě vrhl na sondu, jehla se zřejmě zlomila a poranila mu ruku. Směs nervové drogy byla čirá tekutina bez barvy a zápachu. Byla vyrobená pouze pro složité synapse neuronů, schopná svým ničivým účinkem nemilosrdně zabíjet.

Jen těžko překonal nutivý pocit dát si prsty do pusy a ránu vysát. Přesto zůstal klidný a věděl, co musí okamžitě udělat. Podobné zoufalství pro něj byla běžná věc.

Rychlým pohybem odvázal Morn z lůžka. Bez ohledu na to, v jakém je stavu, ji nešetrně shodil na zem a vylezl si na její místo. Potom se obrátil ke kontrolnímu panelu počítače.

Poplach.

Zrušit naprogramovanou injekci. Zlikvidovat selhání.

Ošetřit otravu nervovou směsí.

Místo otravy: pravá ruka.

Snažil se nic neuspěchat, aby ještě něco nepokazil. Natáhl se na záda a nastavil pravou ruku operačním přístrojem. S mechanickou zručností přístroje vyčistily a zavázaly ránu. Nová jehla mu vpíchla injekci, v které byla malá dávka protijedu a která způsobila rychlé vyloučení smrtící směsi z těla. Pak také obsahovala určité množství katatonik k normalizaci jeho zrychleného pulsu a dýchání.

Celé ošetření netrvalo déle jak minutu.

Angus se cítil trochu omámený, jako by měl závrať. Posadil se a zamlženě se podíval na její zhroucené tělo. Měla na sobě čistou kombinézu, i když věděla, že jde na jistou smrt, nezapomněla se nejprve čistě obléci. Možná se už bez pocitu hnusu nedokázala podívat na svoje vlastní tělo, které její duši způsobovalo tolik bolesti. V čisté kombinéze a zvláště zkroutená, což milosrdně zmírňovala slabá gravitace, snad ještě nikdy nevypadala tak nádherně a zároveň bezmocně.

Omámení z léků na něj mělo podivný efekt. Naplnil ho pocit klidu a soucitu, a tak po chvíli vyndal ovladač od implantu z kapsy a vypnul ho.

Proběhla jí křeč a otevřela oči. Na chvíli se zdálo, že si nemůže vzpomenout, co se tu vlastně stalo. Pak si všimla, jak se na ni dívá, a ve tváři se jí objevila čistá hrůza a bezmocné zoufalství.

"Zvedni se," řekl drsně, ale bez vzteku.

Jako by ji zoufalství celou otupělo, nebyla v první chvíli schopna pohybu. Když křeč trochu povolila, začala se pomalinku zvedat. Nejprve narovnala nohy, povolila ruce a za chvíli konečně stála před ním, oči vryté do země. V duchu se viděl, jak ji mlátí. Cítil, jak by pomalu zvedl ruku a hřbet jeho pěsti by se jí zaryl do obličej. Zasloužila si to. Ale neudělal to. Podivný klid v jeho duši byl nádherný. Možná, že už tak dovršil svůj plán, když už se ze zoufalství pokusila i o sebevraždu. "Chci tě živou," řekl mírně. "Jestli to ještě jednou uděláš, udělám s tebou takový věci, že to, co se dělo doposavad', se ti bude zdát romantický. Nemysli si, že neexistuje nic horšího. To bys koukala. Když budu chtít, vezmu tě na nejbližší obydlenu stanici a nechám každého syfilitického parchanta, aby si s tebou veřejně pohrál," Potom se zvedl z postele a s gestem, kterým jako by jí povoloval holé žití, řekl: "Pojď, musíš si zasloužit, že jsem tě zachránil," a vydal se směrem k velitelskému modulu Zářivé krásy.

Stále ještě nemohl pochopit, proč ji vůbec neuhodil. Muselo to být důsledkem drog z operace. Možná však kvůli tomu, že ji chtěl dovést do takové fáze utrpení, že se do něj ve svém zoufalství zamiluje. KAPITOLA 9 V

e skutečnosti ji ale opravdu chtěl zavést na nejbližší obydlenu stanici. Zároveň ale věděl, že by vykastroval každého, kdo by se jí jen prstem dotknul. Ale neměl k naplnění ani jednoho z toho bohužel příležitost.

Za dva dny se dozvěděl pro něj velmi důležitou pravdu. Zrovna když si Morn zkoušela nanečisto vzletání, aby už mohli co nejdříve odletět. Morn se učila rychle, dokonce rychleji, než očekával. A naučila se hlavně nejdůležitější věc.

Poslouchala na slovo jeho příkazy a pomáhala mu udržet Zářivou krásku pod jeho naprostým dohledem.

Podvolila se bez odporu jeho velení, bledá ve tváři i ve svých citech. Její hrozný odpor k jeho zvěřských vášním ji zcela ničil. Ted' však měla alespoň trochu pocit, že je tu i na něco jiného, na pomoc s řízením lodi. Snad vděčná za to, že ji nechává pracovat, ho na slovo poslouchala, a tak si pomalu získávala jeho důvěru. Uchvácený svojí výchovnou metodou a zároveň její spolehlivou prací, když pomáhala řídit jeho loď, začal jí pomalu přidávat čím dál tím víc práce. Vždycky, než to udělal, měl z toho strach. Věděl, že ovladač nelze přímo napojit na jeho počítač, a tak kdykoli ho chtěl použít, musel sáhnout do kapsy. To nemuselo být vždy jednoduché, třeba zrovna kdyby letěli pod silnou gravitací nebo rotací.

Ale nyní byl opět klidný, dokonce Morn přestal na chvíli kontrolovat a nechal ji připravit Zářivou krásku k odletu.

Zatím se pustil do analyzování svých financí.

Potom pro sebe zuřivě klel, protože ho nesměla slyšet. To, že musí být potichu, ho ještě víc rozzuřilo.

Kvůli nedostatku peněz teď nemohl jet tam, kam by chtěl. Je jedno, jak dobře ho tam znají, a možná že až moc dobře, ale s takovou almužnou by mu všude zabouchli dveře před nosem. A neobměkčilo by je zřejmě ani skvělé zboží, které by mohl nabídnout a kterým je zásoboval. Nic na světě by nedokázalo zmírnit jeho dluhy. Jestliže za potřebné opravy na jeho lodi nebude moci zaplatit dopředu, loď mu nikde neopraví. A kdyby se snad pokusil s lodí uprchnout a nějak to zaonačil, riskoval by, že ho zabijí, nebo, co hůř, riskoval, že mu loď seberou.

Nejlevnější opravy byly vždy na stanici Com- Mine. A v některých servisech i zákazníkům důvěřovali. Tuhle možnost však zavrhl hned na začátku. Aby mohli mechanici ve staniční opravně lodí začít s prací, musel by jim prozradit některé tajné vstupní kódy, které by mohly odhalit jeho četná tajemství. A ti by si svoje objevy nikdy nenechali pro sebe.

Všechno by vy-zvonili, dozvěděla by se to Bezpečnost a on by se taky nikdy nemusel ze stanice dostat pryč.

Bylo jasné, že nemůže nechat Zářivou krásku opravit, dokud nesežene víc peněz. Chvilí se s tím faktem potýkal, nemohl to hned strávit, a to v něm vyvolalo bezmocné vražedné pocity. Dokonce se cítil ještě vzteklejší než kdy jindy. Pak se otočil na Morn a vyštěkl: "Všechno vypni."

Ocenil, jak ho bez váhání poslechla. Přesto se na ni díval jako vrah nevinátek. Rychle a pečlivě všechny příkazy k odletu zrušila. Nastavila chlazení, vypnula řídící panel a až pak se na něj provinile podívala.

"Moc se omlouvám," řekla přihloupě. "Co jsem udělala špatně?"

Potěšilo ho, že si myslí, že je to její vina.

Vztekle zavrčel ve snaze dostat z ní pravdu hned a bez pomoci zónového implantu: "Kolik lidí na Com- Mine vědělo, že po mně jdete?" Viděl, že se polekala. Než promluvila, v obličeji se jí rychle střídaly různé pocity.

"Nešli jsme po tobě."

"A jak jste mě potom našli?" zaskuhral. Najednou si uvědomil, že je ochotný uvěřit všemu, co mu napovídá. To ho polekalo. "Nesnaž se mi namluvit, že jste hledali ty idiotský horníky. Ten hajzl kapitán Davies Hyland znal moje jméno. Určitě jste šli po mně najisto."

"Ano," řekla pomalu, jako by si na tuto část své minulosti nemohla vzpomenout. "Dá se říct, že ano. Když jsme však vyletěli ze Země, nic jsme o tobě ještě nevěděli. Myslím přímo o tvé osobě. Až Bezpečnost Com- Mine nás na tebe upozornila. Dali nám seznam 'podezřelých osob', na které bychom si měli dávat pozor. Neudělali to, protože jsme byli policie STS. Nevěděli o tom. Je to pro ně obvyklá práce, protože stejný seznam dají na požádání každému, kdo si o něj řekne. Pak jsme o tobě hodně slyšeli z pomluv. Bylo nám divné, proč jsi tak rychle odletěl hned po našem příjezdu. Skoro jako bys věděl, kdo jsme. To nás zaujalo. Začali jsme se o tebe víc zajímat. Jak to, že jsi věděl, kdo jsme?"

Nešli jsme přímo po tobě. Byli jsme pouze na hlídce. Šli jsme po všech pirátech a přepadávacích dolů. Byla to náhoda, že jsme narazili právě na tebe."

Vzpomínání ji viditelně zraňovalo. Musela se tím přenést přes tolik bolesti, že by snad nedokázala ani lhat v

"Říkáš náhoda," zařval. "Nesnaž se mě napálit, ty děvko. Byl jsem ve vytěženém zapomenutém pásmu soustavy.

Jediný, kdo tam může potřebovat vaši pomoc, jsou ti odporní paběrkáři. Něco jako ti mnou usmažení horníci.

Nehlídkujete v takových místech. Hlídkujete jen tam, kde jsou prachy."

Zase měla ve tváři pino zoufalé hrůzy. Vždyť zabila celou svoji rodinu. "To není pravda. Byli jsme celou dobu v přestrojení. Předstírali jsme, že jsme noví přepravci rudy. Když jsme chtěli nalákat nějakého piráta, aby po nás šel, museli jsme se vydat někam, kam to nikdo neočekával. To byla hlavní věc, o kterou jsme se v tu chvíli snažili. Nalákat někoho jako ty, aby nás sledoval.

Podle mě jsme ale po tobě přece jen jistým způsobem šli. I kdybychom nebyli v přestrojení, je to běžné, že lodi jako Pán vesmíru létají někam, kam to nikdo nečeká. Trochu nacytat slídily. A způsob, jakým jsi urychleně odletěl, když jsme se objevili, nás přesvědčil, že jsi přímo zralý k nacytání. Nevěděli jsme sice, kam jsi letěl, ale bylo jasné, že bychom se měli nejdřív pro jistotu zaměřit na nejbližší vydolované části soustavy. Jen tak, pro jistotu. Kam jinam by letěla loď, která se chtěla skrýt?

Zbytek byla čistá souhra náhod. Stalo se to tak, protože jsme to zřejmě tolik chtěli. Hledali jsme tě, ale přitom jsme nedělali nic neobvyklého." Mluvila bezbarvým hlasem, otupělá bolestí vzpomínek. "Než jsi rozstřílel ty horníky, věděli jsme, že je tu i stejná šance, a že můžeš být právě tak nevinný."

"Dobře, dobře." Byl zelený zlostí a strachem, ale ani se ze svého sedadla nepohnul, nenutil ji jít k němu a navíc se ani nesnažil zapnout ovladač jejího implantu. "Kdybyste mě, vy hajzlové, nechali na pokoji, nic jako tohle by se vám nikdy nestalo. Ale neodpovědělas mi ještě na otázku. Kdo přímo o vás věděl? Kdo věděl o všem, co děláte?"

Na malou chvíli neodpovídala a upřeně zírala na panel před sebou. Potom vzdychla. "Nikdo. To je celé tajemství práce v přestrojení. Když jsme odlétali ze Země, nevěděli jsme, komu můžeme věřit. Tak jsme nikomu nic neřekli. Děláme svoji práci a čas od času se ohlásíme.

Při poslední výpravě mého otc-kapitána Hylanda někdo ze staniční Centrály předem informoval všechny piráty v okolí. Je to lepší a bezpečnější, když nikomu nic neříkáme."

Angus jí kupodivu věřil. Jediné, o čem měl pochybnosti, byl holý fakt, že jí tak rychle a lehce uvěřil. Všechno teď záviselo plně na něm. V této chvíli neměl žádnou jinou naději. Mohl sice se svou lodí letět i v tomto stavu, ale dříve nebo později by se stejně sesypala, jakmile by ji vystavil většímu tlaku.

Ale jestli Morn mluví pravdu...

Jestliže řekla pravdu, mohl by se z toho ještě nějak dostat. Byl by to nejriskantnější podnik za posledních pár let, ale dostal by se z toho.

Jen jestli ale nelhal...

A jestli by ji dokázal udržet pod kontrolou.

Nejraději by ji rozsekal na malinké kousky.

Těžce se zvedl ze svého g-sedadla. "Pojď za mnou."

Ignoroval nechuť a zoufalý odpor v její tváři, ale než mohla jakkoli reagovat, zamířil do zdravotního boxu. "Pro fyziky jsi dokázala držet hubu. Chci se jen ujistit, že to uděláš i pro mě."

Uvnitř boxu pozoroval její obličej. Liboval si, jak ji poděsil a vytáhl z ní potřebné informace. Pak se jí lačně vrhl mezi nohy, křečovitě strachy, ale povzbuzený nadějí. Dychtivě hledal nějaké znamení toho, jestli se už do něj zamilovává, anebo jestli se už stává bezmezně závislá na své beznaději. KAPITOLA 10 V

elmi se snažil uvěřit všemu, co mu vyprávěla. Od té doby, co ji nechal naživu, se mu stále víc zdálo, že jeho přežití na ní podivně závisí. V absolutním bezpečí mohl být už pouze tehdy, kdyby ji zabil a zničil její tělo. Ale o tomto způsobu už ani neuvažoval. Zabit Morn by pro něj bylo něco tak hrozného, jako by chtěl sám zničit svoji loď. Ale zároveň si nemohl dovolit udělat chybný krok. Musel ji psychicky zlomit a být si tím dokonale jistý. Musel ji natolik zničit, že si bude jistý její závislostí na něm.

Bál se už nyní, i když zatím ještě žádné nebezpečí nehrozilo.

Nakonec musel uznat, že se mu to všechno zdařilo. Co jiného si mohla vybrat? Udělal ze svojí osoby celý její vnější svět kolem, byl pro ni jediný zdroj pocitů. Věděl, jak tento druh nátlaku spolehlivě funguje, protože ho bohužel často mohl vyzkoušet na vlastní kůži. Získal si veškerou kontrolu nad její fyzickou i duševní stránkou. Vždyť jedním zmáčknutím knoflíku mohl zredukovat její vědomí na nesnesitelnou bolest. Když s ní byl spokojený, odměňoval ji. Ne pocitem radosti, ale odměna pro ni byla krátká pauza od neustálé bolesti. Dovolil jí pak na chvíli spát anebo se chvíli pohybovat bez kontroly implantu.

Postupně ji natolik porazil, že byla vedle něj závislá a poslušná jako malé dítě. Neustále jí opakoval, že jeho přežití je hlavně její přežití, protože cokoli by se stalo, mělo by nejhorší dopad právě na ni. Stále jí zlověstně připomínal, jak proradně zradila policii a svoje přesvědčení ve spravedlnost. Znovu a znovu ji ujišťoval, že to, co se s ní děje, si plně zaslouží. Zabíla přece svoji rodinu, ne? Zradila všechny. A neudělala to vědomě. Bylo to mnohem horší. Udělala to kvůli tomu, jaká opravdu je. Kvůli něčemu strašnému uvnitř jí samé, co se dostalo na povrch až s dimenzní nemocí.

Mazaně pracoval také na tom, aby v ní zničil sílu rozhodovat se podle svého.

Radostně pozoroval své výsledky a spokojeně je zkoumal se zbabělou pečlivostí. Viděl, že tma v jejích očích je stále větší, pomalu se jí unavuje kůže a pohyby jsou stále víc ochablé. Když ji znásilňoval, cítil, že pomalu začíná spolupracovat, snad jen v prostém domnění, že ho uspokojí a bude rychleji po všem. Vždy když usnula, slyšel, jak ze spaní zoufale šeptá o pomoc, která však nikdy nepřijde.

Nakonec se i přes všechna podezření přece jen ujistil, že už ji zničil natolik, že si může dovolit trochu riskovat.

Připravil si záchranné zařízení a ovladač jejího im-plantu. Neustále ve střehu pak odstartoval ze své skrýše s policistkou STS v posádce.

* * *

Za šest dní se dostala Zářivá kráska do kontrolního prostoru stanice Com-Mine a požádala o povolení k přistání. Nikoho nenapadlo klást zvědavé otázky. Nikdo k tomu ani neměl důvod, protože zatím ještě nikdo netušil, že se Pán vesmíru ztratil. Zářivá kráska bez problémů dostala povolení k přistání a teď jen čekala na obvyklou inspekční kontrolu. Inspektor dorazil na loď a bez zájmu prohlížel její prostory. I největší pitomec by si však nejprve všiml, že Angus Thermopyle opouštěl poslední stanicí sám a najednou se vrátil s cizí ženou v posádce.

Inspektor se však Anguse ani nezeptal, aby mu tento detail vysvětlil. Zřejmě ze sebe nechtěl udělat zvědavého hlupáka. Místo toho si od Morn vyžádal její jméno a vyhledal ho v identifikačním počítači. Potom se najednou situace zcela změnila. Na Zářivé krásce se najednou vyrojilo množství různých inspektorů a vyšetřovatelů[^] ptali se na různé otázky a dožadovali se odpovědí. Čím víc se ptali, tím víc byly jejich otázky agresivní a vlezle osobní. A všechny se týkaly Morn Hylandové.

Co se stalo s Pánem vesmíru? Jak to, že jste přežila? Proč zůstáváte zrovna s ním?

Bohužel se zde úřady dočkaly velkého zklamání.

Centrála se snažila zjistit co nejvíc o osudech Pána vesmíru a naopak staniční Bezpečnost chtěla využít šance a konečně chytit Anguse Thermopyla. Ale nikdo z nich se bohužel neměl čeho zachytit. O osudu Pána vesmíru nebyl žádný trvalý záznam, ale jen dohady. A Morn navíc odmítla odpovídat na všechny otázky. Vždyť patřila k policii, tak proč jen odmítla?

Inspektoři se neustále pokoušeli dostat povolení ke kontrole lodní databanky. Angus jim to samozřejmě povolil, ale jen v případě, že mu dají důkaz, že spáchal zločin, a on pak bude muset povolit kontrolu podle zákona. Neustále se také snažili dostat Morn pryč od Anguse. Vždycky však jen zuřivě mávala svým policejním odznakem a odmítla jakoukoli pomoc. Tím, že nechtěla vůbec nic říct, takticky Anguse kryla svou policejní autoritou.

Obezřetní úředníci si všimli, že vztah mezi ní a An-gusem je vyplněn velkou bolestí a utrpením. Na poli-cistku vypadala neobvykle zranitelná a příliš vyděšená. Kdyby ji někde potkali samotnou v chodbách Delta Sektoru, mysleli by si, že je to opuštěný vyděděnec. Kdyby byli navíc slušní a laskaví, pokusili by se jí pomoci. Ale takhle nemohli dělat vůbec nic. Její policejní odznak ji postavil mimo jejich moc. A Angus se jen samolibě šklebil s rukama v kapsách, nebo se na všechny zlostně mračil.

Co se stalo s Pánem vesmíru?

'Explodoval,' odpovídal za ni. 'Bezdůvodně. Zřejmě šlo o sabotáž. Dám vám souřadnice, kde můžete vrak hledat,'

Jak to, že to přežila?

'Podivná náhoda. Pomocný můstek držel pohromadě. Ale kdybych ji nezachránil, určitě by tam také umřela,' Angus viděl v jejím obličejí nekonečné utrpení, ale spoléhal na funkci zónového implantu, která ji držela v klidu. Také se plně spoléhal na její psychickou závislost a hlavně na její policejní odznak, který mu pomohl ošidit inspektory.

Proč s ním zůstáváte? Je to známý pirát, jen jsme ještě neměli příležitost to dokázat. Vždyť patříte k policii STS. Jakou

má nad vámi moc? Snad si nemyslíte, že věříme, že mluví pravdu?

'Je mi úplně jedno, čemu věříte,' řekl vztekle Angus. 'Už jsem vám to řekl. Pán vesmíru explodoval. Byla to sabotáž. Muselo se to stát možná ještě dřív, než loď odletěla z Com-Mine,' Morn tupě přikývla. Angus se na všechny zlostně mračil s rukou hluboko ve své kapse. 'Neví sice ještě, komu může věřit, ale je si sakra jistá, že to nejste vy,' Inspektoři lichotili, vmlouvali se a dožadovali se odpovědí, ale Morn jen zarytě mlčela. Jediná otázka, kterou chtěli odpovědět přímo od Anguse, byla, co se stalo s jeho lodí. Vždyť vypadala jako po boji. 'Tak znovu. Klidně si škody nasnímejte a vyhodnoťte. Sami uvidíte, že tohle není od částicové střely, ale jenom od kusu kamene,'

Jak se to mohlo stát. Vždyť jste zkušený kapitán. To už musela být pořádná skála.

'Byl jsem ještě v soustavě a musel jsem řídit svoji loď úplně sám. Asi jsem se přecenil, je to zločin?' Inspektoři už byli v koncích a pomalu se vzdávali. Ale zatím se ho stále pokoušeli nějak nachytat.

Pán vesmíru vás pronásledoval a vy jste narazil, když jste se pokoušel uniknout. Nezní to pravdivěji?

'Ne,'

A jak je možné, že jste se jim vydal na pomoc, když jste měl sám tolik poškozenou loď?

'Náhoda. Byl jsem zrovna poblíž a výbuchem z jejich lodí se mi zbláznily všechny snímače. Vzájemné působení.

Neuvěřitelný zvuk. Nic takového není nikde jinde než v místě výbuchu. Tak jsem otočil loď a vydal se zjistit, co se stalo. A našel jsem tam ji,' Angus nezapomněl zdůrazňovat, jak upřímné a záslužné bylo jeho konání.

Záznamy z vašeho posledního přistání ukazují, že jste nekupoval žádné zásoby. Vaše čističky vzduchu už by dávno neměly fungovat. Ale jak to, že ještě dýcháte?

'Privilegium zachránce. Vzal jsem si filtry z její poničené lodí,' Jeho lhaní plně fungovalo. Dokud Morn nepromluví, je v úplném bezpečí.

Proč s ním zůstáváte? Má nad vámi nějakou moc, ovládá vás nějak?

'Chce někoho najmout, aby doručil zprávu na Zemi. Udělal bych to sám, ale moje Zářivá, kráska v tomhle stavu nemůže prolétávat dimenzní propastí. Až vedení STS policie pošle instrukce, sama se rozhodne, co udělá. Do té doby věří jenom mně,'

Nakonec se inspektoři museli vzdát. Samozřejmě, že nevěřili těm jeho povídkám. Za jiných podmínek by mohli trochu natáhnout zákony a donutit Anguse, aby zůstal se svojí lodí na stanici alespoň do doby, než se přesně analyzují zbytky vraku Pána vesmíru. Ale byla tu Morn Hylandová. Patřila k policii STS, která nespadala pod staniční zákony. Nezbyvalo jim než věřit, že Morn zodpovědně ví, co dělá, a že jí do jejich rozhodnutí nikdo nijak nezasahuje.

Konečně všichni inspektoři museli opustit Zářivou krásku. Angus Thermopyle pak vzal Morn Hylandovou přímo do Delta Sektoru. Jeho blafování vyšlo přesně podle plánu.

* * *

Vlastně se mu vůbec k Mallorymu jít nechtělo. Měl chuť někam se s Morn zavřít a dělat jí to tak dlouho, dokud se nezhroutí. Uvědomoval si, že ji možná na veřejnosti nebude moci tak lehce ovládat, ale také věděl, že ho všichni neustále sledují. Je tedy nezbytné chovat se normálně. Alespoň než se vrátí výprava, která prozkoumává vrak Pána vesmíru. V tu chvíli "chovat se normálně" znamenalo jít k Mallorymu. Tam si navíc může koupit nějaké tajné informace a začít pracovat na kšeftech, aby rychle vydělal peníze.

Často se ocital na nebezpečné cestě mířící k záhubě, ale teď se jeho záhuba začala blížit k němu.

I když věděl, že to Morn v Delta Sektoru vůbec nezná, držel se stále krok za ní, aby ji mohl lépe hlídat. Vítězně, ale i s obavami, vlastnický, ale se vztekem si všiml, jak každý muž, který kolem šel, zalíbeně na Morn kouká. Nenáviděl je za to. Stejně jako když tehdy plánoval pomstu proti Pánu vesmíru, začal teď pomalu spřádat zákeřné nitky a nesmyslné msty, které by ty parchanty naučily pořádně si ho považovat. Bylo možné, že díky Morninu policejnímu odznaku může získat zbytky z vraku Pána vesmíru. Ty by pak mohl použít na zdokonalení svojí Zářivé krásky. Byl by nepřemožitelný a mohl by si dělat, co chce.

Tyto sny mu pomáhaly lépe se prodírat zástupy, které míjel v Delta Sektoru a pak u Malloryho.

Nenáviděl to tady, ale byla to pro něj nejpříjemnější alternativa. Jako celek tady všichni ti opilci a zločinci věděli mnohem víc a o to mň se také starali, než ostatní jení v Delta Sektoru. Mohli ho ohrožovat jenom způsoby, které už dávno znal, a proto pro něj nebyli nebezpeční. V silné staniční gravitaci, skoro 9 g, si připadal jako z olova a navíc neměl vůbec chuť pít. Jeho figl na inspektory sice zabral, ale od té chvíle ho všichni na Com-Mine sledují a čekají, až udělá chybu. Chtějí ho chytit. Všichni ti kolem, kteří znají jeho hroznou pověst a nevěří mu ani slovo.

Morn vedle něj šla lehce, jako by vůbec nic nevážila, a navzdory všemu ponížení hrdě. Všichni ti muži ji zoufale chtěli. Chtěli ji od něj nějak odlákat. Začínalo mu to pomalu nahánět hrůzu, ale spíš ho to dopalovalo. Najednou přes hustý kouř a odpornou špínu v Malloryho baru zachytil ostrý pohled Nicka Succorsa.

Najednou měl pocit, jako by ho někdo střelil přímo do prsou. Bylo to ještě horší, protože před tolika lidmi si nemohl dovolit ukázat slabost a strach. V každém případě Nicka považoval za svého úhlavního nepřítele. Věděl, co znamená ten jeho bezstarostný výraz tváře, jeho ostrý pirátský humor a nadřazenost. Moc dobře také věděl, že si o něm Nick vždycky myslel, že je jen ošklivý ušmudlaný nešťastník. A teď po něm blýská pohledem a zvědavě zjišťuje, co se děje. Za jiných okolností by Angus vynaložil veškeré síly, aby Nicka Succorsa ihned zničil. Byl to jeho základní instinkt a podstata všeho. Něco podobného jako nesmírná panika, když Angus poprvé uviděl Pána vesmíru. Ale teď to bylo horší. Mnohem horší. Bylo to jako dívat se na někoho, jak bere pušku, zamíří vám ji do obličeje a vystřelí. Viděl, jak se na něj Nick opovržlivě podíval a jak ihned sklouzl pohledem na Morn. Viděl, jak jizvy pod jeho očima tmavnou. Jako by to, co vidí, chtěl svým pohledem spálit na uhel, A nakonec Angus uviděl i Morninu nečekanou reakci. Její obličej nic nevyjadřoval. Sama nic neřekla. Ale Angus už ji znal dokonale. Znal každý puls jejího srdce, každý kousek její kůže, každý záblesk hrůzy a ponížení v jejích očích. Před všemi těmi lidmi okamžitě poznal, že Nick Succorso má nad ní větší

moc než on sám.

Nick měl tu moc, že ho Morn dokázala milovat a chtít. A i když toto poznání bylo pro něj hrozné, celá pravda však byla mnohem horší. V tu chvíli, když konečně všechno pochopil, si uvědomil, jak je on, Angus Thermopyla, uboze slabý a bezmocný. Nikdy dřív si nepřipouštěl, jakou má tato moc sílu. Ani jak mu velmi chybí a jak moc ji chce mít. Mohl Morn donutit udělat cokoli, co si jen ve své zvrhlosti zamlouval, a stejně jako tihle opilci a trosky kolem si myslel, že to bohatě stačí. Ale ono to nestačilo, nikdy to nemohlo stačit. Celou tu dobu si jen něco zaslepeně nalhával a sám sebe šidil.

Naučil ji jen tupě spolupracovat. Vše v mezích jejího ponížení. Naučil ji jen chovat se tak, jako by pro ni byl to nejdůležitější. Je jedno, co by udělal. Nikdy ji však nemohl přinutit, aby ho sama chtěla a milovala. Knoflíky na ovladači, kterými ovládal každý její nerv v těle, aby mohla vyhovět jeho chťičům, se teď zdály tupé a nepotřebné ve srovnání s Nickovým spalujícím pohledem.

To není spravedlivé. Morn patří přece Angusovi. Je jen jeho.

Neměl důvod, aby si myslel, že věci jsou přece jen trochu jinak. KAPITOLA 11 P

ravda však byla ta, že Morn Hylandová se na Nicka Suc-

corsa vůbec nedívala jako na sexuální objekt. Všichni, kteří přihlíželi celé situaci a kteří také viděli její reakci, se bohužel mylili. Bylo jí úplně jedno, že je Nick muž. Nejraději by se k němu otočila zády. Odmítla by ho díky svému zničenému pudu sebezáchovy, který ji také podobně tupě donutil odmítnout poslední naději na záchranu, kterou zosobňovali inspektoři na stanici.

Nechtěla muže. Z každého doteku by se jí chtělo křičet hrůzou a zvracet. Byla neustále nechutně znásilňovaná, až se jí násilí dostalo pod kůži a zasáhlo její duši. Bolest a hnus ji prosáklý naskrz až do morku kostí. Kdyby se jí Nick Succorso dotknul, ucukla by v stejné hrůze, jako by se jí dotýkal Angus.

Angus měl nad ní přece jen větší moc, než si sám uvědomoval.

Měl však úplnou pravdu, když si všiml, že se mezi Nickem a Morn něco děje. To "něco" však nemělo vůbec nic společného s Nickovou pohledností, mužností a šarmem. Bylo to spíše kvůli jeho horlivosti a odvaze, kvůli jeho pojizvenému obličejí a kvůli jeho neklamnému pirátskému vzhledu. Nechtěla ho jako muže, ale jako efektivní sílu. Určitě byl dostatečně silný, bezohledný a mazaný, aby dokázal zničit toho, kdo jí tolik ublížil.

Myslela si snad, že ji Nick může osvobodit a vykoupit z jejího zoufalství? Ne. Angus už ji téměř zlomil a ona už neměla sílu ani odvalu mít tak odvážné představy. Ale také ji naučil, jak nelitostně nenávidět. A to se naučila důkladně. Její nenávisť jí prorostla, vedle bolesti a hnusu, také rovnou do morku kostí. Takže to "něco", na co myslela při pohledu na Nicka, byla jen zoufalá naděje, že on by mohl konečně Anguse porazit.

Co se týkalo osoby a pocitů Nicka, tak se Angus, a stejně tak i ostatní v baru, opět mylili.

Samozřejmě, že si okamžitě všiml její krásy, a nesmírně ho přitahovala. Jeho mužnost vskutku nebyly jen povídačky.

Jeho chuť na krásné mladé ženy ho nikdy neopouštěla a díky ní si získal hrdou pověst milovníka. Ale měl také jiné důvody. Rád vyhrával, a tak dělal všechno možné, aby si získal ženinu lásku a vášně. Měl v sobě jakousi touhu pomstít se. Pomstít se všem ženám.

Pravda, kterou si nechával zásadně pro sebe, byla, že ve skutečnosti ženy téměř nepotřeboval. V skrytu duše se jich bál a pohrdal jimi. Jejich těla měla cenu jen do té míry, že za jejich uspokojení mu dávaly ještě větší. Když tomu tak nebylo, neměl o ně zájem. Raději viděl ženy zraněné a zoufalé.

Důvodem bylo jeho tajemství, o kterém nikdy nemluvil.

Jednou, když už dávno nebyl chlapec a stával se z něj pomalu mladý muž, byl vězněn ženou. Porazila ho, podvedla, zničila jeho sny a nakonec ho opustila. Jeho jizvy byly znamením jejího opovržení. Viditelné znamení, že jí nestál ani za to, aby ho zabila. Ostatní muže na lodi do jednoho zmasakrovala, a to jich bylo skoro dvacet. Ale jemu zanechala jenom potupné jizvy, aby na ni nikdy nezapomněl. Nemohl proti tomu tehdy vůbec nic udělat.

Ta loď se jmenovala Kapitánova radost a Nick toho jména později použil pro svoji pěknou loď, kterou teď létal. Lásko, kterou zahrnoval svoji současnou loď, byla jen ozvěna jeho touhy z doby bývalé. Ta loď byla jeho první toužebný sen, když už jako chlapec byl na nndnhné <nv dostatečně starý. Nick Succorso, což nebylo samozřejmě jeho pravé jméno, se narodil na jedné ze stanic, ke které byl vázaný podobně, jako jsou lidé vázáni k Zemi, a kterou by za žádnou cenu nechtěl opustit. Byl syn administrativních pracovníků na podobné stanici, jakou byla Com- Mine, avšak vzdálenější přes padesát parseků, která byla oficiální obchodní terasa mezi Zemí a hlubokým vesmírem. Tam se společně s ostatními dětmi úředníků už od raného věku naučil používat zaměřovači přístroje a získal si potřebné dovednosti, které bude potřebovat do konce života. Stejně jako ostatní se zamiloval do všech těch přístrojů a operací, co kolem viděl, a také do nekonečného prostoru vesmíru a lákavého vábení dimenzí propasti. Do romantických cest pod nezměřitelnou silou magnetických proudů. Učarovalo mu to tajemné záhadné zakymáčení a nečekané zmizení, které přeneslo muže a jejich lodě do dimenzí propasti, daleko od jejich obvyklých životů.

Nejvíce se však zamiloval do lodi Kapitánova radost. Pripadala mu ze všech lodí nejodvážnější. Kovový záblesk síly roztrhl temnou oblohu a vrhl loď bezhlavě do dimenzí propasti. Měla krásně hladké stěny už trochu poškrábané od střel. Byla velikánská, ale vždy se jen hbitě mihla na obrazovkách, přistála nebo odletěla a zmizela jako kouzelné stvoření z hlubin. Její posádku tvořili exotičtí krásní lidé, sesbírání ze všech koutů galaxie. Byli silní a odvážní vypořádat se s okolním vzduchoprázdňem a hlubokým vesmírem. Cena zboží, které často převáželi, byla obrovská.

Mladý Nick Succorso se toužil dostat na jejich loď za každou cenu na jakoukoli práci.

Panebože, to ne! řekla mu matka

Zbláznil ses dočista? zeptal se ho otec.

A kapitán jeho vysněné lodi také řekl jednoduše ne. Vznesený a vážený jako bůh prostě Nickovu zoufalou žádost smetl ze stolu. Kdyby se nad jeho zoufalstvím nesmíloval alespoň druhý velitel, nikdy by se mu nedostalo vysvětlení proč. Druhý velitel, který to s ním myslel trochu dobře, se významně odmlčel a řekl: Zapomeň na to, chlapče. Nikdy si

nebereme do posádky obyvatele stanic. Jsou s nimi jen problémy. Nemají ty pravé instinkty a předvídatost. Jediný způsob, jak se ty můžeš dostat na naše lodě, je, že půjdeš do jedné z našich akademií. Třeba na Zemi. Na Alephu nebo v Orionu.

Panebože, to ne! řekla matka. Zbláznil ses? na to otec. Myslíš si, že na to máme tolik peněz?

Nick nebyl hloupý. Jeho sny se začaly značně smršťovat. V životě by si nemohl vydělat tolik peněz sám. Jediná práce, za kterou se platilo trochu dobře, byla práce na vesmírných lodích.

Nesnesl ale nečinně se dívat na to, jak se mu hroutí jeho sny. Najednou v sobě objevil něco ze skrytého zla. Začal páchat zločiny.

V té době bylo pirátství obvyklý a hrozný problém na všech přepravních linkách. STS policie byla ještě relativně nová a možnost prosazovat pozemská práva bohužel tak daleko nesahala. A v hlubokém vesmíru nikdo nerozlišoval, zda jde o obchod legální nebo nečestný, hlavní byl přece zisk.

Nick si logicky odvodil, že kde je pirátství, musí být i piráti. A kde jsou piráti, musí být i shánka po informacích.

Vzdálenosti. Náklady. Data o přiletech. Trajektorie odletů. Vyklízení drah. Nick pečlivě prohlížel tajné záznamy na svém pracovišti, až se mu konečně podařilo odhalit přístup k potřebným informacím.

Skoro ještě dítě, a možná však už mladý muž. Byl v období, kdy čekal, kdo mu dá první šanci realizovat se. Potřeboval jen ukázat směr a tak určit, kudy se pak bude ubírat jeho zbývající život. Když už v něm zlo a zoufalství nesnesitelně přerostly, začal dávat svým plánům konkrétní podobu. V tu dobu se v jeho životě objevila žena, která způsobila jeho jizvy.

Samozřejmě, že jizvy přišly až později. Od začátku věděla naprosto přesně, co dělá, a dělala to skvěle. Nejdřív přišel na řadu nenucený rozhovor. Pak nenucené drinky. Pak sex. Když se poprvé jen tak mezi řečí zmínil o Kapitánově radosti, přešla to lhostejně, jako by nic neslyšela. Až když ji zasvětil do svých plánů, zdrojů informací a ostatních věcí, zableskla se jí v očích chtivost. Chtěla tu loď.

Opravdu byl ještě dítě. Bláhově si namlouval, že ona chce tu loď ze stejného důvodu jako on. A tak zradil loď, kterou tolik zbožňoval. Představoval si, že by pak mohl být v její posádce, anebo co víc, mohl by být její nový kapitán. Později si pak přísahal, že to bylo naposledy, kdy se tak ošklivě zmýlil.

Žena ho vzala s sebou na palubu svojí lodi. Byl s ní, když lstivě ze zálohy napadla Kapitánovu radost, ochromila její pozici a donutila ji bránit se. Byl s ní, když přirazila k přemoženému obru.

To, co se pak dělo před jeho očima, začalo pomalu ničit jeho toužebný sen. Kapitánova radost přece neměla být tak poničená! Co se týkalo vznešeného kapitána a jeho posádky, Nick jen chtěl, aby jim dala trochu za vyučenou, ale taková chladnokrevná jatka jeho žaludek nemohl strávit. To ale ještě nebyl konec.

Když žena dokončila svoji práci, nechala ho na přemožené lodi. Nejdříve zabila posádku, vyprázdnila zásoby a zničila zbytky řízení. Pak se Nickovi vysmála, zjizvila mu obličej a nechala ho opuštěného na palubě.

Prosil ji a zapřísahal. Věřil, že ji miluje, a stejně tak i ona jeho. Byl ale příliš mladý a bláhově přesvědčený o svých snech. Jeho šílená láskají jenom škodolibě rozesmála. Její nůž pak prozradil, co si o něm doopravdy myslela. Když odešla, bolestné slzy se mu mísily s čerstvou krví a stékaly v malých pramíncích do pusy.

Najednou se ocitl úplně sám na opuštěném vraku, milióny kilometrů od své stanice, bez potřebných znalostí a vědomostí a navíc bez jakéhokoli řízení. Odsouzený k smrti.

Ale nezemřel. Místo toho se z něj stal Nick Succor-so.

Když začal přemýšlet, jak by se mohl zachránit, a mimoděk zoufale manipuloval s čímsi v řízení lodi, zachytila nejbližší loď v okolí proud částic a emisí, které ji přilákaly na místo srážky. Nick si pak přivlastnil identifikační data stejně starého chlapce na palubě, opravdového Nicka Succorsa, doučil se nutné dovednosti a začal život s novou totožností. Když ho zachránili, okamžitě předal policii přesný popis věrolomné ženy, která ho pořezala. Tím ji také vědomě odepsal v části vesmíru, kde zrovna byl. Už ji nikdy v životě nepotkal.

Ale to neznamená, že na ni zapomněl. Od chvíle, kdy se dostal na svoji první cestu vesmírnou lodí, kdy pro sebe ukradl současnou Kapitánovu radost, i když poprvé úspěšně provedl první útok, byla ta žena stále s ním. Jeho jizvy obvykle ztmavly, kdykoli uviděl něco, co moc chtěl a co nebylo jeho. V tu chvíli jizvy na tvářích dostaly tmavou barvu sražené krve.

Za jiných okolností by pro pomoc Morn Hylandové nezvedl ani prst. Ženy v zoufalství byly jeho oblíbené hned vedle žen, které ho bezhlavě milovaly. Zoufalství a láska mu pomáhaly přenést se přes vše hrozně z jeho minulosti.

Ale v tomto případě šlo o něco jiného...

Nicka posedla myšlenka na Morninu záchranu z několika důvodů. Osoba Anguse Thermopyla byla jeden z nich.

Samozřejmě znal Nick Angusovu "slavnou" pověst. Věděl, že Angus není ledajaký protivník. Je to velmi nebezpečný protivník. Ale Nick se pouštěl pouze do kvalitních a vzrušujících střetnutí, aby protivníka zahnal potupně do kouta. Od první chvíle viděl Morn jako nástroj, díky kterému konečně může Anguse dostat.

Jeho ostatní důvody byly už složitější.

Mornin osobní význam pro něj jako pro velitele Kapitánovy radosti byl nejasný. Viděl v ní snad zdroj bohatství? Chtěl z rodiny Hylandových vytáhnout výkupné? Nebo z úřadů stanice Com-Mine? Anebo přímo od policie STS? Možná měl o ní ještě nějaké jiné tajné informace. Ať to bylo cokoli, neřekl ani slovo.

Je možné, že jeho pirátské povaze stačil jenom její fyzický význam.

Při pohledu na ni mu bylo hned jasné, co se v ní děje. Byla připoutána k muži, kterého nenáviděla. Psychicky fixovaná na zločince, který ji odpuzoval. Proč? Co to pro ni znamenalo? V tomto bodu měl zcela odlišný názor než ostatní kolem v baru. Podle něj její závislost na Angusovi nebyla způsobená neustálým týráním, ale tím, že její reakce byly tak nezkontrolně intenzivní, tak obrovské, že je nemohla kontrolovat a sama si pomoci.

A jestliže takto reagovala na někoho tak ubohého jako Angus Thermopyle, jestliže její vlastní prudkost ji nechala

spadnout do takové bídosti... Jizvy Nicka Su-ccorsa zčernaly a v hrdle mu vyschlo při myšlence, jak by asi reagovaly její vášně na něj.

Stejně tak jako se Angus Thermopyle mýlil v Morn, mýlil se i v Nickovi. V jediném však měl pravdu. Nebezpečí, které na něj číhalo, bylo skutečně velmi blízko. Beze slova, jen jedním nebo dvěma pohledy, se spolu proti němu ti dva v okamžiku spikli.

A on se na to musel dívat, uvědomovat si to a nedat na sobě nic znát. V tomto případě ho žádné jeho instinkty nebo intuice nemohly varovat. Byl vklíněn do této podivné a nechtěné situace, posedlý novou představou, kvůli které by bez váhání vraždil. Ale potřeboval nutně peníze. A proto teď potřeboval být u Malloryho a setkat se zde s těmi, kteří prodávali tajemství. A navíc ho sledovala Bezpečnost stanice. I v Delta Sektoru byli práškači. Pozorovali ho a čekali na sebemenší chybičku, na nějaký náznak slabosti. Nemohl přece najednou ustrašeně odejít a ukázal, že si je vědom jejich nebezpečí.

S lhostejným nezájmem ve tváři zůstal v baru, snad protože se bál udělat cokoli jiné. Hrubě Morn poručil, aby si sedla k jednomu z ušmudlaných stolů, zády k Nickovi Succorovi. Ujistil se, zda k ní mluví dostatečně nahlas, aby ho mohli slyšet i ostatní, a všimnout si tak její bezhlavé poslušnosti. Potom si sedl vedle ní a vlastnicky se na ní natlačil. Jen se na nás pěkně podívejte, vy zasraní parchanti. Podívejte se na ní. Je jen moje. Jenom moje. Zahrál tam pěkný výstup. Nikdo u Malloryho by neřekl, že si Angus všiml, jak se na sebe Morn a Nick dívali a jak to mezi nimi jiskřilo. Jeho úspěšné divadýlko ho však vůbec nepotěšilo. Chtěl jen Morn, chtěl její touhu, její ochotu se mu sama podvolit. Chtěl tolik to, co z ní nikdy nemohl dobrovolně dostat, a co teď nabídl jinému.

Bude muset Nicka zabít. Neměl jinou možnost. Už neexistoval způsob, kterým by ji víc zranil, a tak ji dostatečně vytrestal za to, co mu před všemi provedla.

Zaslepený vztekem a zlostí objednal a zaplatil pití, které vůbec nechtěl. Slyšel, jak si ostatní kolem povídají. Někteří mluvili i na něj. S některými prohodil pár vět. Ani nemusel jít vyhledávat ty, kvůli kterým sem vlastně přišel.

Ani náznakem nebo výrazem obličeje na sobě Morn nedala znát, že o Nicka má zájem. Jako by už neexistoval. Ale Angus viděl, jak se jí najednou zjasnila barva ve tváři, a všechno mu bylo hned jasné.

I přes nesnesitelný strach a paniku vydržel v Malloryho baru víc jak hodinu. To stačilo, aby všechny ujistil, že je u něj všechno v pořádku a že navíc vůbec nemá strach z úřadů ani z možných rivalů. Také to bylo dost dlouho, aby se všude kolem rozšířilo, že Angus Thermopyle je na stanici. Pak si odvedl Morn zpátky na palubu Zářivé krásy. Čekala, že bude zle. Když se blížili k lodi, všiml si, jak se na něj ustrašeně dívá plná obav z toho, co se bude dít. Měla teď svoje tajemství. Něco, co před ním chtěla ukrýt. Jen ať si má, hůř pro ni. Byl ochotný ji teď ještě hůř ponížit a vymlátit jí to její tajemství z hlavy. Žaludek se mu svíral temnou hlubokou nenávistí a jeho mozek byl tak nacpaný násilím a vztekem, že stěží ještě držel balanc.

Když vstoupili na palubu, předvedl jí záměrně, jak pečlivě stahuje veškerá okna, nastavuje bezpečnostní alarmy, vypíná veškerou komunikaci. Izolací lodi od stanice a okolního světa jako by chtěl prodloužit napětí a pořádněji postrašit v očekávání, co bude následovat. Potom vztekle popadl ovladač jejího zónového im-plantu. Nejdříve ji chtěl zbavit vůle. Chtěl, aby přesně viděla a cítila, co za hrůzu s ní bude dělat. Ale jeho prsty jako by měly svoji vlastní hlavu. Jeho tělo jako by ignorovalo to temné zklamání uvnitř něho. A tak místo toho, aby ji zbavil vůle anebo alespoň znehybněl, zmáčkl knoflík, který ji okamžitě uspal. Pak ji opatrně zvedl ze země do náruče a odnesl na její lůžko. Jemně ji položil na matraci, načechal jí pod hlavou polštář a přikryl starostlivě pokrývkou. Zatímco se mu žaludek vzteky svíral a hlava se motala zlostnou závratí, zavřel ji potichu v její kabině a nechal v klidu spát. Sám se pak zamkl ve velitelském modulu a bolestně vyl jako zraněné zvíře. KAPITOLA 12 S

amozřejmě by bylo nejlepší, kdyby už tehdy hned raději

odletěl na nejbližší lodní základnu a ne na Com- Mine. Možná by tam výhodně prodal Morniny půvaby, a tak získal dost peněz na opravu své milované lodi. Moc nad ní by mu přinesla více užitku tam než tady na Com-Mine. Pak by se mohl svému nepříteli postavit ve spravedlivějším a jasnějším střetnutí. Byl si jistý, že ho Nick od chvíle jejich setkání v baru sleduje.

Bylo by nejlepší, kdyby teď jednoduše odstartoval ze stanice, vypálil pár torpéd na Nickovu loď a pak si v klidu odletěl a šel po svém.

Možná by bylo nejlepší, kdyby zabil Morn Hylan-dovou a její tělo spálil v palivových šachtách.

Každou chvíli po dobu dvou týdnů měl chuť udělat některou z těchto věcí. Něj raději i snad všechny naráz. Ale neudělal nic.

Místo toho začal pracovat na Nickově zničení. Nejdříve se samozřejmě postaral o Zářivou krásku. Snažil se ji nechat co nejlépe spravít bez nákladných oprav. Zaplatil si za analýzu X paprsky, aby zkontroloval pevnost štítů a jednotlivých kovových stěn. Koupil co nejvíce nových součástí, které si jen mohl dovolit. Nakonec pak dal své lodi čerstvý nátěr a přetřel obrovská písmena hlásající její jméno.

Přitom se neopomněl všude vypytovat a získávat cenné informace. Za ty také zaplatil částky, které ho téměř zruinovaly. Nakonec se podle množství svých informací rozhodl, že se vloupe do dat staničního počítače. Vytáhl si z počítače co nejvíce dat, ještě než se spustil ochranný systém, který by ho zastavil a identifikoval.

Podle jeho názoru toho moc nebylo. Vedle obvyklých dat o Kapitánově radosti tam objevil pouze kódy a frekvenci, kterou se loď dorozumívala se staničním počítačovým systémem. Vlastně mu to bylo k ničemu. S tímhle se nemohl dozvědět nic o soukromých linkách, kterými se Kapitánova radost dorozumívala se stanicí. Nic, co by mu pomohlo. To, že si získal kódy a ostatní data, mu nebylo k užítu, když neznal vstupní heslo do konkrétní části dat.

Angus byl zoufalý. Podle vlastních slov musel zcela určitě přijít o rozum. Ve vlastním zájmu uložil Morn ke spánku, aby o ní nevěděl a aby se nemohla míchat do věcí, které se chystal udělat. Potom, zpocený a udýchaný jako zvíře, si na sebe oblékl skafandr. Bylo normální, že piloti, kteří chtěli pracovat na opravách svých lodí v doku, ale i kdekoli na

stanici, pracovali ve skafandrech. A snad jenom tak podezřívavý člověk jako Angus si pro sebe přeměřil sílu jednotlivých lodí v okolí. Nick nikdy tak podezřívavý nebyl a zřejmě by to bylo i pod jeho úroveň. Anebo si o sobě příliš myslel, že je neporazitelný. Nikoho v tu chvíli ani nenapadlo, co se Angus chystá udělat.

Pohyboval se po kovovém povrchu pomocí zvláštních přísavek a s hlavou odkloněnou od oblohy plné zářivých hvězd se pomalu plížil po zvrásněném povrchu až ke Kapitánově radosti. Tam se napojil citlivým senzorem na linky spojující loď se stanicí, dokud nenašel hlavní proud dat. Potom s děsivou přesností a opatrností vypojil linku z jejího zdroje a namířil ji do své lodi.

Když se vrátil zpátky na Zářivou krásku, ani si neoddechl z namáhavé práce a nepříjemného pobytu ve skafandru. Byl jako posedlý. Ruce se mu tráslý nedočkavostí a strachy, když aktivoval linku s daty, a obklopil tak Kapitánovu radost jemným magnetickým polem. Jeho rozsah pak držel pod kontrolou a bedlivě pozoroval veškeré změny. Fungovalo to skvěle. Pod plným výkonem jeho přístrojů se konečně začaly objevovat série jemných oblouků a hrotů. Pohybovaly se tak rychle, že je oko stěží mohlo zachytit. Jeho počítač měl už data a kódy a teď navíc získal i záznam hlavního proudu dat. Brzy si tak mohl vyvolat veškeré hlášení a rozhovory, co si kdy Kapitánova radost a Com-Mine vyměnily. Za jiných okolností by ho takové informace tolik nezajímaly. Možná tak v případě, kdyby chtěl zničit veškeré Nickovy finance a přeprogramovat si tak všechno jeho majetek, co měl, k sobě. Za použití jeho vlastních kódů a dat by vůbec nebylo těžké udělat takovou počítačovou transakci. Pak by odpojil pole kolem, sedl si v klidu do svojí lodi a nechal ty ubožáky na Kapitánově radosti hádat, co se asi mohlo stát.

Teď měl však Angus zcela jiné plány. Hlavně mu rozhodování zjednodušil fakt, že Nick vlastně vůbec neměl dostatečné množství financí potřebné k opravě Zářivé krásky. Kromě své nafoukanosti nebyl o nic bohatší než Angus. Po tomto zjištění měl Angus alespoň víc času na prohlížení nebo měnění dat, která našel. Nechtěl svého nepřítele upozornit na hrozící nebezpečí. Nechtěl mu ani zavdat příčinu k podezření, že ho někdo sleduje. Namísto nebezpečné a komplikované práce s jednotlivými daty zadal jednoduše počítači, aby ho upozornil, kdykoli se v rozhovoru mezi Nickovou lodí a stanicí objeví některé z klíčových slov nebo jmen. Potom ještě, čistě ze své chorobné podezřívavosti, zpětně počítači zadal, aby ho upozornil, objeví-li se nějaké neidentifikované kódy.

Pak si šel po své obvyklé práci na Zářivé krásce a choval se úplně normálně. Když se pak později vrátil do řídicího modulu svojí lodi, začal prohlížet počítačové vyhodnocení a bohužel nenašel nic, co by se zmiňovalo o něm nebo Morn. Zjistil však zajímavý fakt, že Nick Succorso je překvapivě svědomitý při zaznamenávání předávaných a přijímaných zpráv. Ten den Nick dostal dvě zprávy, které Angusův počítač nemohl identifikovat a do kterých se nemohl bez správného hesla dostat. Angus si sice tyto zprávy nemohl přečíst, ale mohl sledovat, odkud jsou, protože byl napojený na všechny potřebné informační linky. Zprávy pocházely od staniční Bezpečnosti.

Když se mu to podařilo, zjistit, měl chuť křičet a smát se radostí a na oslavu něco rozbít. Byla to skvělá trefa. Snad proto vyšlo i Nickovo blafování při přiletu. Byla to najednou obrovská trhlina v pověsti celé slavné Bezpečnosti. Měli mezi sebou zrádce. Proč by jinak Nick Succorso dostával kódované zprávy právě odtud?

Na této nepodložené zprávě se Angus chystal udržet svoji moc nad Morn a zároveň zasáhnout bezpečnostní inspektory na nejcitlivějším místě. Jeho zaslepenost všemu dávala téměř zaručenou platnost.

Takže Nickův chvastounský úspěch byl založený jen na vnitřních zprávách. Byl spojený s úředníky Bezpečnosti, měl přítele u moci.

Angusovi bylo úplně jedno proč. Dokonce se ani neptal jak. Jediné, co ho zajímalo, byla zpráva sama o sobě. Nick Succorso je ve spojení s Bezpečností Com-Mine. To v něm sice zvyšovalo jeho nebezpečnost, ale zároveň ho to snižovalo před ostatními. Tak on není to, co se o něm říká. Je to jen pěkná tvářička s ničím jiným u toho. Prázdné hrdinství. I kdejaký feťák by dokázal víc, když by měl za zadkem přítelíčka u moci, který by mu nahrával. Nick si mohl dovolit všem se vysmívat jen proto, že měl na svojí straně Bezpečnost.

"Ty hajzle," drtil vztekle slova přes zuby. "Ty za-sranej parchante. Za tohle ti natrhnu koule."

Bylo jen otázkou, kdy a kde. KAPITOLA 13 C

elou tu dobu, a to byl téměř týden, strávila Morn ve spánku nebo v katatonii. Když ji chtěl Angus použít, dělal to, aniž by ji propustil z moci zónového implantu. Nechtěl, aby viděla, co s ní dělá. Nemohl navíc riskovat, že si Morn díky volnosti najde způsob, jak by ho mohla zničit. Proto ji také pouštěl z postele pouze na jídlo, anebo když ji bral s sebou k Mallorymu.

Kdykoli si užíval na jejím těle, upevňoval v sobě nenávist k Nickovi Succorsovi. A kdykoli ji pak bral s sebou na veřejnost, vzrůstala v něm touha chránit ji a hořela v něm stejně jako jeho vzteklá zlost.

Ale další týden byl jiný. Angus pravidelně dodržoval svoje tajné návštěvy ze své lodi na Kapitánovu radost vždy, když se Nick vzdálil. Pod svojí kombinézu si nainstaloval nervové signalizační zařízení, malou elektrodu zasunutou pod kůži a nastavenou k aktivaci, kdykoli Kapitánova radost vyslala ze svého komunikačního systému zprávu pro Nicka, aby se vrátil na loď. To, že teď neustále bral Morn k Mallorymu, bylo součástí jeho plánu, a tak i součástí jeho msty. Chtěl, aby ji Nick stále viděl a konečně něco udělal. Chtěl, aby po ní Nick toužil tolik, že se ze zoufalství odhodlá k nějakému činu.

Dokonce zašel téměř tak daleko, že chtěl Morn koupit noVé šaty. Mohla být okouzlující. Měl chuť to udělat kvůli sobě, ale i kvůli ní, aby byla stejně tak krásná, jako čerstvě natřená Zářivá kráska. Nakonec se však rozhodl nechat ji v její staré pomačkané a nesedící kombinéze. Ne pro peníze, ale uvědomil si hrozící nebezpečí. Kdyby byla tolik krásná, mohla by na sebe přitáhnout plno problémů, na které nebyl připravený. Bral to nesmírně vážně, protože byl odjakživa chorobně podezřívavý. Hrozila i možnost, že Nick bude natolik chytrý, že ho začne kvůli nové vůni jejího parfému podezřívát.

Potřeboval, aby Nick něco rychle udělal, a tím mu dal možnost ho zabít a zároveň mu tím poskytl alibi, že jednal v sebeobraně. Angus byl připravený na všechno. O něm a jeho aktivitách věděl víc, než si Nick sám dokázal představit.

Kdyby zlikvidoval Nicka, byl by pak v ideální pozici a mohl by se vytratit se svým obviněním staničních bezpečnostních inspektorů. Nickův zdroj by pak mohl být jeho. Výměna kamarádů. Malý anonym a malá výměna by mohly Angusovi umožnit bezstarostný život, jaký vedl Nick.

A tak by udělal cokoli, aby Nick mohl vidět Morn co nejčastěji. Tajně a zákeřně, že nikdo nemohl tušit, o co mu jde, ji vystavoval před Nickem, provokoval ho-a nutil něco udělat.

Zatímco mu mozek zatemňovalo šílenství a zlo a ruce ho svědily touhou po krvi, věděl, že za Morniným tupým výrazem a zraněnou prázdnotou se skrývá spalující touha po jeho nepříteli. Pokaždé, když ji vedl někam, kde se mohla vidět s Nickem, přísahal si a sliboval, že jakmile se dostanou zpátky na loď, odřeže a zničí všechny její ženské orgány, aby už po ní žádný muž neměl důvod toužit. Pokaždé, když se však vrátili zpátky na loď, zmocnila se ho nekontrolovatelná laskavost a mírnost. Sprostě jí sice nadával, ale jeho ruce k ní byly jemné a milé. Věci, které jí udělal, jako by vše ještě podtrhovaly. Jako by za surové zničení její naděje, vůle a lidskosti teď prosil za odpuštění.

Snažila se to nedat na sobě znát, ale nemohla skrýt svoje zmatení. Znal ji tak dobře. Znal každý stín v jejích očích a každé pohnutí svalů ve tváři. Pozorovala se strachem, jak se změnil, a nedokázala si vysvětlit, co to může znamenat. Soucit? Od Anguse Thermopyla? Na to ho znala příliš dobře. Pozorovala ho, jako by jasně viděla, jak se pomalu blíží ke své záhubě.

Ona se určitě baví mou slabostí. Pevně věřil, že Morn už dávno počítá s tím, že ji Nick přijde zachránit a jeho zničit. Věřil, že už Morn dávno odměřuje jeho krev v kapkách svého utrpení a bolesti. Při této myšlence měl chuť ji popadnout a roztrhat na kusy.

Ale on jí v poslední době vůbec nijak neubližoval. Byla mu za to moc vděčná. A také zmatená. Její zmatek vznikl směsí pocitů, které by nikdy nepochopil. Nebyl už tak naivní, aby si představoval, že se její nenávist k němu může změnit. Nikdy by tak nepochopil, že jeho starost a laskavost ji zasáhly přímo tam, kde vznikla celá její nenávist.

Zavřený ve velitelském modulu zatínal vztekle zuby, aby nevytl vzteky.

Ať se do pekla propadnete! Co jste to se mnou jen udělali?

Řekl si, že už je na pomstu zcela připravený. Vždyť s takovými, jako byl Nick Succorso, se potýkal už od svých dvanácti let. Teď navíc o Nickovi věděl úplně všechno, snad kromě obsahu těch dvou kódovaných zpráv. Ale cítil se připravený. Určitě už musí být připravený. Jen podivná temnota hluboko uvnitř něho ho naléhavě varovala, že ještě není, a že nikdy připravený nebude.

Co jste to se mnou udělali?

V každé své volné chvíli se horečnatě pokoušel odhalit tajné kódy, aby se dozvěděl obsah zpráv. Kdykoli pak Nick opustil svoji loď, vzal Angus Morn také ven, aby snad nikdo o jeho neohroženosti nepochyboval.

Nakonec pomalu začal ztrácet trpělivost. Celý týden čekal, osnoval úklady a bojoval sám se sebou. Ale Nick stále ještě nic nepodnikl, Angus nepochyboval, že proti němu kuje také svoje nebezpečné plány, ale už jednoduše nemohl vydržet napětím. Každou chvíli se mu mohlo stát, že padne na kolena a odprosí Morn za vše, čím jí ublížil. Kdyby se tak stalo, byl by ztracený. Strach a zoufalství ho nutily dělat věci, které vypadaly sice odvážně, ale které byly velmi pošetilé.

Jednou s Morn strávil neobyčejně dlouhou dobu u Malloryho. Kupoval lačně drinky, které mu ještě víc dráždily vztek, hlasitě se se všemi bavil a snažil se nevšímat si Nickova ostražitého pohledu. Když se však Nick a jeho posádka zvedli k odchodu, popadl také Morn a zamířil k východu. Bez potíží se k východu dostal právě ve stejnou chvíli jako oni a zablokoval Nickovi dveře.

Všechno se zdálo až příliš snadné a Angusovy instinkty varovně ječely na poplach. Bylo jasné vidět, že i Nick si toto střetnutí přeje. Angus už nemohl ustoupit. Teď už ne. Na to byl příliš velký zbabělec.

"Po vás, kapitáne Succorso," zahučel s neskrývanou zlostí. "Vidím, že spěcháte."

Nick se důstojně uklonil, ale neudělal ani krok vpřed. "Naopak, kapitáne Thermopyre. Vůbec nespíchám. Prosím," - vehementně gestikuloval - "až po vás."

Všechny ty pohledy, úklony i gesta byly zjevně namířeny k Morn.

"Thermopyle," ostře vyštěkl Angus. "Jmenuji se Thermopyla. Dobře si to pamatujte, Succorso."

"Skutečně?" tvářil se jakoby udiveně Nick. Bylo vidět, že se mu celá situace velmi zamlouvá. Možná, že právě čistý adrenalin byla jeho nejoblíbenější droga. "Hned tady ve dveřích? Neobvyklé."

Vím, že něco chystáte, kapitáne Thermopyre. Něco dozajista kujete. Možná je to právě teď ve vaší kapse. Anebo si tam se sebou jen tak hrajete? Proč se nesvěříte? Vždyť bych vám mohl pomoci."

Na jednu stranu Angus vypadal, že praskne vzteky. Cože, hrát si? Se sebou? Ale na druhou stranu snad ještě nikdy neměl čistší hlavu a větší rozvahu. Však já ti ukážu, kdo si tady bude hrát. Vždy když byl Angus vzteky bez sebe, nejvíc mu to zapalovalo. Nick a jeho posádka, tři muži a dvě ženy, nebyli ozbrojeni, protože jinak by je nepustili do baru. Ale proti jednomu muži nepotřebovali jehlové lasery nebo jiné zbraně. Byli připraveni bít se za svého kapitána kdekoli a kdykoli holýma rukama. Jak a čím si u nich získal takovou věrnost, si Angus nedokázal ani ve snu představit. Bohužel také nepochyboval, že těch šest je ochotno ho zmlátit na placku.

Široké chodby Delta Sektoru před Malloryho barem byly teď opuštěné. Byla to doba, kdy většina lidí už byla na mol zpitá anebo v klidu spala v jiné části stanice. I kdyby se na stanici našel někdo, kdo by byl ochotný pomoci Angusovi Thermopylovi, v tuto chvíli byl bohužel nepřítomen. Angus nechal Nicka vychutnat si jeho zaváhání a pak řekl:

"Promluvme si venku." Úmyslně napodobil Nickova gesta. "Po vás."

"Ne, na tom trvám," zašklebil se Nick. "To já jdu po vás."

"To určitě," zahuhlal Angus. "Já jsem ti úplně jedno. Jdeš po ní." Pak se prodral před Nicka a vyrazil první ze dveří.

Mezitím v kapse zmáčknu knoflík od Mornina zónového implantu, po kterém jí tělem proběhla křeč a šílená bouře neuronů, což jí dávalo rozzuřený vzhled. V důsledku toho za Nickem zablokovala východ, jako by byla na Angusově

straně a chtěla ho bránit. V tu chvíli se Angus otočil, popadl Nicka za kombinézu a švihl s ním jako s plným pytle o stěnu chodby. Překvapení a síla mu dávaly všechny výhody, které potřeboval. Rukama pak Nicka popadl za hlavu a tloukl s ním o stěnu takovou silou, že to praskalo a dunělo celou chodbou. Po té ráně se Nick zhroutil, ale Angus ho zase zvedl a tloukl znovu.

Pak už bylo na další rány pozdě, protože Nickově posádce se právě podařilo dostat ven ze dveří a odkopli Morn stranou na zem. Byli lační po krvi. Angus se k nim v klidu otočil. Pak nešetrně nadzdvihl Nickovo zhroutené tělo a prsty svíral jejich kapitána nemilosrdně pod krkem. "Táhněte pěkně zpátky dovnitř." Jeho hlas zněl jako monotónní bouchání kladiva. "A nechtě nás sakra bejt. Ještě s ním nejsm hotovej."

Nickova posádka na zlomek sekundy zaváhala.

Pak dvě ženy z jeho posádky sebraly Morn ze země a sevřely ji pevně pod krkem. Morn sebou škubala, jako by doopravdy bojovala o holý život. Viděla a uvědomovala si všechno, i to, jak ji Angus proti nim nastrčil, Z vlastní vůle ale nemohla přestat.

"Vzdej se," řekl mužvedle. "Když ho zabiješ, zabijeme ji."

Strach o ni mu sevřel srdce. Musel však zůstat klidný, a to ho mučilo. Měl chuť zabít Nicka a vrhnout se na ty zpropadený ženský. Rozdrtit a zničit každého, kdo mu bude stát v cestě a kdo bude ohrožovat Morn. To by ale teď byla sebevražda. Nemohl je zabít všechny, aniž by neriskoval, že ho jeden z nich v nestřeženou chvíli dostane.

Anebo Morn. Podařilo se mu zůstat klidně stát a tvářit se, že je mu to úplně jedno.

"Nějak jsi to špatně pochopil, kamaráde. Když vy zabijete ji, já zabiju jeho. Nechci, aby vám umřel. Jen se bráním. Proti takovým parchantům jako vy, kteří se vrhnou šest na jednoho."

Najednou se v něm celý jeho vztek vzvedl a zarval: "Pusťte ji do prdele na zem."

Poslechli. Chtěli zachránit Nicka. A jak také Angus odhadoval, nechtěli na sebe vzít zodpovědnost za to, že zabili ženu, po které jejich kapitán tolik toužil.

Křečovitě dopadla na zem chodby.

Zatímco Angus stále ještě bojoval se zuřivou touhou vrhnout se na ně a pobít je do jednoho, začal najednou přístroj, který si nechat dát pod kůži, signalizovat, že Kapitánova radost vysílá signál, aby se Nick okamžitě vrátil na palubu.

Neváhal. Jestli to, co teď Nickovi provedl, ho nevy-provokovalo k činu, tak už snad nic. Lhostejně povolil sevření a nechal Nicka spadnout na zem. Se zručností získanou praxí okamžitě nastavil ovladač, aby se Morn mohla urychleně zvednout, a měla tak pohyb nohou pod kontrolou. Pak ovladač vypnul. Zoufalý pohled, který pak vyslala k Nickově zhroutenému tělu, ho zranil hůř než nejhorší poranění, které by mu mohl Ni-ock v boji způsobit.

Ale posádka Kapitánovy radosti si jí už nevsímala. Ani se Anguse nepokoušeli zadržet. Určitě také zachytili signál z jejich lodi a navíc je teď jejich kapitán potřeboval.

Angus a Morn se bez překážek dostali na palubu. Zářivé krásky. Tentokrát však byl Angus napevno rozhodnutý, že jí musí dát pořádně za vyučenou. Ruce, kterými před chvílí tloukl Nicka, krvelačně toužily po opakování. Zuřivost ho rozpalovala k šílenství, že toužil po něčem víc. Chtěl ji zničit. Potřeboval ji zničit. Zasloužila si to.

Nejprve však šel zkontrolovat počítač napojený na komunikaci mezi Kapitánovou radostí a stanicí. Chtěl vědět, proč Nicka tak urgentně volají. Vysvětlení však bylo kódované. Kapitánova radost dostala opět jednu z těch kódovaných zpráv od Bezpečnosti. Proto ho asi z lodi volali, aby se okamžitě vrátil na palubu.

Angus Thermopyle zuřivě klel a dokonce upustil i od své pomsty na Morn Hylandové. Jeho instinkty va-rovně vřeštěly, křičely mu do obličeje, aby okamžitě odletěl, dokud má ještě šanci uniknout Nickově pomstě. Ale on tato varování zase ignoroval. Už nemohl upustit od něčeho, co začal. Poručil Morn, aby si sedla do svého g- sedadla a připoutala se. Potom nastavil svůj monitor, aby se na něm zobrazily aktuální linky dat z Kapitánovy radosti.

Spojení fungovalo, až když Nick dorazil na palubu své lodi. Potom z nějakého důvodu vypnul všechny komunikační kanály a rozhovor se stanicí ukončil.

Protože Angusovy instinkty ječely jako sirény, otočil se najednou k Morn a štěkl: "Připrav se na start, vypadá to, že pojedeme na vejlet."

Okamžitě poslechla tak dokonale, jak to měl rád. Přesně, bez otázek a bez zaváhání. Systémy Zářivé krásky ožily a na řídicím pultu probuzeně mrkala kontrolní světýlka jednotlivých funkcí. Kontrolní záznamy a povely k odletu blikaly na obrazovkách monitorů. Jednotlivé přístroje začaly hrnout nejčerstvější data do hlavního počítače. Nastavení automatické navigace při odletu ze stanice a data o pohybu jednotlivých lodí v okolí Com-Mine.

Zatímco se Morn věnovala práci, Angus se zaměřil na Kapitánovu radost.

Co asi Nick teď dělá?

Připravuje se. Určitě se taky připravuje k odletu. Ale proč?

Bezpečnost stanice mu něco prozradila. Ale co?

Angus si nervózně kousal horní ret. Co jen mohla Bezpečnost říct Nickovi Succorsovi.

Jednotlivé panely a obrazovky se vyjasnily. Loď byla připravena k odletu. Morn seděla tiše s nepřítomným pohledem do neznáma. Její ruce bezvládně ležely na řídicím panelu připravené okamžitě splnit jakýkoli jeho další rozkaz.

Nerozhodnost ho ochromovala. Nevěděl, jak se má postavit vlastním instinktům. Vždyť ho tak často zachránily. Jestliže je teď neposlechne, bude ztracený. Cítil bolest, ale dokud na jazyku neucítil krev, neuvědomil si, že se zuřivě hryže do rtů. Automaticky začal mumlat sprostě nadávky, jako by tato slova už dávno ztratila svůj význam. Rychle odpojil spojení, kterým získával informace o Kapitánově radosti.

Komunikační systém na Zářivé krásce nečekaně ožil. Stejně jako většina lodí na stanici Com-Mine a v jejím nejbližším okolí, zachytily jeho přístroje frekvence a kódy nouzového volání. Jeho přístroje okamžitě zpracovávaly obsah volání. V tu chvíli zůstal sedět jako přimrazený. Část jeho mozku se úplně zatemnila překvapením, když se dozvěděl, že o pomoc volá zásobní loď letící na stanici ze Země.

Selhání navigačního počítače. Někdo z posádky onemocněl dimenzní nemocí. Ztráta koordinace. Ztráta veškeré kontroly. Nejvyšší stupeň krize. Pomoc nutná ihned. Pomoc nutná. Pomoc...

Ale zbývající část jeho mozku zuřivě přemýšlela. Nejbližší zásobní loď letící na stanici. Nejcennější poklad plný čistého cesia na této straně asteroidu. A letí o pár týdnů dřív. Možná proto, aby zmátla piráty.

To byla ta zpráva, kterou před chvílí dostal Nick Succorso od staniční Bezpečnosti. Prvnímu ze všech mu řekli, že loď přiletí dříve, aby mohl nerušeně celý náklad vybílit. Změna přiletu by loď uchlácholila, a nečekali by proto útok.

Ale nikdo nemohl tušit, že se dostane do problémů. Za několik málo minut vydá vedení stanice zákaz odlétání z doku pod hrozbou zničení lodi, a to do doby, než se zorganizuje a vytvoří oficiální záchranný tým. Jestliže si teď Nick okamžitě nepospíší, promarní jedinou šanci odletět pryč.

Angus se vrhl do práce zpocený naskrz a se srdcem někde v krku. Nouzové volání utichlo teprve před několika sekundami. Zřejmě se škody z navigačního počítače rozšířily už i do komunikačního systému. V tu chvíli však už Angus zapojil veškeré přístroje a motory a odlétal ze stanice. Podle pravidel sice už nekorvil v doku, ale přesto měl poslechnout příkaz k přistání, i když ho k tomu staniční Bezpečnost ještě oficiálně nevyzvala.

Kontrolní přístroje na jeho ovládacím panelu ukazovaly, že Nickova loď udělala přesně to samé jak on.

Samozřejmě, že na stanici vznikly okamžitě nejasnosti. Centrála chtěla absolutní kontrolu nad všemi loděmi v dosahu a staniční Bezpečnost zase chtěla kontrolu nad všemi záchrannými akcemi. Angusovy přijímače bleskově zpracovávaly data a všude kolem hučely příkazy vydávané ze staniční Centrály.

"Zářivá kráska, toto je staniční Centrála. Okamžitě musíte přistát. Je vyhlášen výjimečný stav. Záchrané akce jsou už připraveny. Zakazujeme vám odlet. Jestliže neuposlechnete naše instrukce," Angus slyšel v kovovém hlase známky uspokojení, "budeme vás muset postavit mimo zákon a následovně sestřelit."

Typické chování vyšších orgánů. Arogantní a nespravedlivé. Všichni ti STS policajti, staniční Bezpečnost a staniční Centrála zbožňovali neomezenou moc. Bohužel to však na situaci nic neměnilo. Angus byl ochotný klidně umřít, kdyby přece jen stanice zahájila palbu.

Kapitánova radost musela dostat stejné rozkazy. Nick je také ignoroval. Jeho loď se vesele otočila zády k přistávací ploše, jako by byla hluchá nebo nezranitelná. Pak zmizela pod plným výkonem několik kilometrů pryč od stanice, kde už ji sestřelovací děla nemohla zasáhnout. Počkala si ještě nostalgicky na pár prvních varovných výstřelů a pak nečekaně zmizela Angusovi z obrazovky. Vypařila se tak rychle, jako by nikdy neexistovala.

Angus se bezmocně díval a zuřivě klel, neschopný ji nějak zastavit. V tu chvíli si však ani on nenechal mluvit do toho, co dělá. Zářivá kráska už nabírala správnou výšku k úniku a mířila pryč ze stanice pod plným výkonem všech svých motorů. V tu chvíli měli ti pitomci v Centrále ještě možnost ji sestřelit, ale bohužel ji propásli. Podle zákona vystřelili po trajektorii jeho odletu několik varovných výstřelů. On však ještě přidal plyn a sám nečekaně začal vysílat nouzový signál. Zasáhla mě střela. Hořím. Zničené přístroje, nemohu navigovat. Nestřílejte. Snažím se přistát.

To Centrálu vyvedlo z míry. Neměli na vybranou. Museli teď počkat a urychleně zjistit, jestli je to pravda. Když nouzové volání skončil, obrátil se na Morn a řekl: "Pořádně se připoutej, teď to bude trochu bolet." Sám se pevně připoutal ke svému g-sedadlu a zapnul magnetické zesilovače.

Po tomhle už na něj zbraně ze stanice Com-Mine nemohly. Ne kvůli tomu, že se pohyboval příliš rychle na jejich možnosti, ale pohyboval se najednou tak rychle, že tomu nemohl nikdo v Centrále uvěřit. Vždyť jeho loď vůbec nebyla stavěná na takové zrychlení. Centrále se potvrdilo jejich podezření. Napálil je. Nouzový signál nafalšoval. Bohužel to zjistili příliš pozdě, protože Zářivá kráska zmizela z jejich dosahu.

Angus a Morn byli v bezvědomí, protože tlak v lodi byl nesnesitelný. Zesilovače se však automaticky vypnuly, jakmile loď dosáhla určitého intervalu a g uvnitř lodi se zredukovala na snesitelnější úroveň. Mezitím automatické řízení nasměrovalo kurs přímo do vektoru, odkud zásobní loď vysílala nouzový signál.,

* * *

Angus se probрал první. Zůstal na místě, zhluboka dýchal a snažil se vyjasnit si hlavu. Dokázali to. Jeho loď ho opět zachránila, i přes všechna poškození byla jeho jediná věrná společnice. Kdyby to bylo nutné, donutil by i Centrálu stanice, aby zaplatila za její poškození. Nikdo se nesměl dotknout ničeho, co mu patřilo a co měl rád.

Po krátké chvíli se probírala i Morn. Pokroucená a unavená zvedla hlavu. Bezvědomí a proud těžké gravitace ji na chvíli vzdálily z tohoto světa. Ihned bez váhání natáhla ruce k řídícímu panelu a začala programovat instrukce. Byl natolik unavený a zmožený, a navíc uběhlo tolik času, že téměř zapomněl na hrozící nebezpečí. Vůbec se nedíval na svůj řídící panel, takže neviděl varovné blikání, které začalo, jakmile se Morn pustila do práce.

Najednou se na ni podíval a viděl, jak se Morn dívá jako u vytržení. Její pohled říkal všechno. Všechno jsem najednou cítila jinak. Vznášela jsem se a všechno bylo tak jasné. Bylo to, jako by ke mně promlouval celý vesmír.

Najednou ho popadla panika. Vrhla se na svůj řídící panel, aby identifikoval příčinu poplašného blikání. Zjistil, že se Morn snaží nastavit do řízení Zářivé krásky příkaz sebezničení.

Ta děvka. Ta zatracená pitomá běhna.

Její šílená dimenzní nemoc.

Byl příliš unavený, aby jí nadával nahlas. Myšlenka na její nemoc ho příliš zmáhala a znechucovala. Oči mu zaplavil podivný pálivý pocit. Měl teď vyskočit, zmlátit ji a tlouct ji, než přijde ke skutečnému vědomí. Najednou se však cítil nesmírně unavený. A navíc Zářivá kráska letěla pod silnou rotací, takže se nemohl zvednout. Povzdychl si, jako by byl ze všeho pouze smutný, a zaktivoval její zónový implant.

Její ruce spadly dolů z panelu a její tělo se sesulo bezvládně do sedadla.

Musel to udělat. Bylo to nezbytné. Nemohl si dovolit riskovat, že kdyby narazil na Kapitánovu radost, Morn by se ho mohla snažit oslabit nebo přelstít. Neměl důvod, proč by ji neměl nechat hýbat se jako robot.

Najednou však cítil, že její dimenzní nemoc je stejná jako poškození jeho Zářivé krásky.

Za tohle někdo šeredně zaplatí.

* * *

V tu chvíli se však musel starat hlavně o svoji bezpečnost. Byl rád, že k místu, odkud vysílala zásobní loď nouzový signál, bylo jen půl dne cesty pod plným výkonem. Lodě letící přes dimenzní propast musely v tomto okamžiku vletět do normálního prostoru, aby neohrozily jiné lodě. Jeho přístroje by ho samozřejmě včas informovaly, kdyby místo, kde byla zásobní loď, přeletěl. Ted' měl chvilku na krátký odpočinek a nějaké jídlo. Kdyby se neposilnil, neměl by vůbec sílu postavit se Kapitánově radosti.

Spoléhal se na moment překvapení. Nick Succorso nemohl vědět, že se na stanici napojil na proud dat z jeho lodi.

Nemohl vědět, že ztracená zásobní loď Anguse Thermopyla vůbec nezajímala.

Bez schopnosti překročit dimenzní propast by jeho loď ztratila možnost opustit Com-Mine a celou soustavu a skončila by v nějaké jiné hvězdné soustavě anebo stanici. Někde, kde by ji nikdo neznal. Navíc Angus nechtěl riskovat, že nečekaně narazí na zásobní loď. Kdyby ji našel, musel by zachránit posádku a zajistit náklad podle platných pravidel. Život celého Delta Sektoru, a stejně tak i celé stanice, závisel na tomto náklade. Kdyby loď vykradl a někdo z Delta Sektoru by se to dozvěděl, zamordovali by ho okamžitě, jakmile by k Mallorymu strčil jen palec.

Angusovi šlo jen o Nicka. Jediné, co chtěl, bylo chytit Nicka, jak vykrádá ztracenou loď. Kdyby se mu to podařilo, měl by důvod beztrestně zničit Nickovu loď. Zachránil by posádku, jestli však Nick nechá někoho z nich naživu, naloží co nejvíce z nákladu, co bude pro sebe potřebovat, zajistí zbytek a vydá se zpátky na stanici Com-Mine jako hrdina. Jeho instinkty ho ale bohužel přesvědčovaly, že je to ta nejhorší věc, kterou může udělat. Přesto je ignoroval. Nejdříve zastavil rotaci lodi a šel něco malého zdlábnout. Pak se vrátil na svoje místo a začal testovat veškerá zařízení, jestli správně fungují.

Kdykoli si nervózně začal kousat horní ret, měl plnou pusu krve. KAPITOLA 14 A

larmy na jeho lodi začaly zvonit už o tři hodiny dříve,

než Angus očekával. Překvapeně zabručel. Bylo to moc brzy. Zásobní loď se nikdy nemohla dostat z dimenzní propasti do normálního prostoru tak brzy a tak blízko stanice.

Ale to ještě nebylo všechno. Aby zpřesnil zaměřování svých přístrojů, malinko pozměnil kurs lodi a zmínil rotaci.

Zjišťování stopy částic nedopadlo dobře. Obrovské tahouny, jako byla zásobní loď, měly veliké motory a nechávaly za sebou v černočerné temnotě širokou stopu částic plnou nečistot po krajích a více rozptýlenou uprostřed. Pozorně sledoval displeje a výsledky, které ho ujišťovaly v jeho podivném podezření. Zmocnil se ho nával nevolnosti.

A navíc...

Zjistil jasnou přítomnost jiné lodi pohybující se ve vektoru nouzového vysílání nákladní lodi. To ho překvapilo a zároveň šokovalo. Jestliže toto je dráha nákladní lodi, je o dost blíž, než očekával. Je také velmi blízko Com-Mine. To znamenalo, že signál jejího nouzového volání musel dojít na stanici mnohem dřív. Také to znamenalo, že měla na všechno mnohem méně času a nemohla se vzdálit ze svého místa. V poslední řadě to znamenalo, že na ni musí každou chvíli narazit.

Uvědomil si, že právě v tuto chvíli se Nick po svých manévrech a odletu ze stanice musí dostat někam sem. Nebylo možné, aby se sem dostal dříve. Možná však přesně ví, kde nákladní loď je. Jestliže je loď někde dál, Angus možná nestihne dostat se k ní včas a chytit ho při činu.

Jestliže je však loď někde tady... Jestliže je nákladní loď někde tady poblíž, může se i c ní Angus dostat jako první, zatímco Nick ji bude stále ještě hledat.

Byla to skvělá příležitost nastražit léčku.

Angus byl postavený před těžké rozhodování. Jestliže situaci odhadne špatně, ztratí svoji jedinečnou šanci překvapit a dostat Kapitánovu radost. Pak bude muset navíc nést důsledky z Nickova napadení na stanici. Nick měl na své straně Bezpečnost. Měl také novější loď a stála za ním celá jeho posádka. Angus mohl být přinucen schovávat se v soustavě hodně dlouhou dobu, možná i celé roky.

Zaplavoval ho nepříjemný lepivý pot. Přesto přesně věděl, co musí udělat. Zaměřil opět své měřiče a snímače do údajné dráhy ztracené lodi, aby se podíval po charakteristickém proudu radiace a dimenzních emisí, které doprovázely všechny přelety z dimenzní propasti do normálního prostoru. Konečně je našel. Zásobní loď musela vstoupit do normálního prostoru právě tady. Všechno bylo ale tak podivně neobvyklé. Byla moc blízko, moc neočekávaně blízko a příliš snadno zničená. Její stopa byla navíc příliš úzká. Ale hlavně že byla tam, kde se k ní mohl dostat o mnoho dříve než jeho nepřítel.

Nastavil v Zářivé krásce nejsilnější výkon, motorů, který jen jeho žaludek mohl snést, otočil kurs a sledoval stopu ztracené lodi. Když přemýšlel o rychlosti lodi podle hustoty částic v její stopě, přišel na to, že se pohybovala a nakláněla velmi pomalu. To dávalo smysl. Neschopná navigace chtěla zřejmě zredukovat veškerý pohyb, aby byla snadnější k nalezení a zachránění. Sám, namísto aby ještě zrychlil, začal podobně snižovat rychlost. Nechtěl, aby zbytek posádky na palubě zásobní lodi zjistil, že už je objevil. Zřejmě by se snažili vypálit světelné znamení, a to by mohlo zničit jeho plán. Měl v úmyslu se opatrně přikrčit ve stopě velké lodi, vypnout veškerá zařízení a hrát mrtvého brouka, aby ho nemohly předčasně zaměřit přístroje Kapitánovy radosti. Dokonce zašel tak daleko, že se pustil přímo středem stopy zásobní lodi, aby tak menší stopa Zářivé krásky splýnula s její, a on se tak lépe skryl.

Počká si, dokud Nick nepřiletí. Počká si, dokud Kapitánova radost nanapadne zásobní loď, nezmenší počet zbytečných svědků a nevrhne se lačně na snadnou kořist v podobě bohatého nákladu. Počká si, dokud se Nick neotočí nad zdechlinou zásobní lodi... a...

Potom vyrazí ze své skrýše a rozmetá všechno, co ten parchant miluje, na čisté malinké elektrony a vesmírný prach.

Nechá Morn Hylandovou, aby se na to musela povinně dívat. Ukáže jí obrovský výbuch a nechají hádat, který kousek žalostných zbytků býval mužem, kterého tolik chtěla vyměnit za něho.

Když bude mít Morn štěstí, strhá z ní jen její kombinézu a nechá ji dělat takové věci, až omdlí hnusem. Ukáže jí, kdo je jejím pravým pánem a komu patří, dokud nezapomene, že se vůbec opovážila ho zradit. Když nebude mít štěstí, může ji udělat malou operaci a trochu ji přeházet jen tak pro legraci jednotlivé části těla.

Ted' ale v první řadě musí najít ztracenou zásobní loď.

Nechápal to. Neustále zpomaloval, ale přesto se mu ještě nepodařilo ji zaměřit. Jako by byla neviditelná. Při způsobu jejího zpomalování by právě ted' musel být někde na jejím vrcholu, ale přesto ji stále ještě neobjevil na svých obrazovkách.

Bylo to neskutečné. Věděl, že jeho vybavení je natolik citlivé, že dokáže zaměřit i ztracený skafandr vznášející se černou prázdnotou. Zásobní loď se před ním nemohla schovat. Neměla důvod. Byla poničená a neschopná akce, a čekala, dokud ji někdo nepřiletí zachránit. Musela tady někde být, musela...

Než našel další slova, v úžasu zkameněl. Najednou se před Zářivou kráskou vedle stopy částic ozvalo mocné hučení a Angusovi bylo hned jasné, že loď, kterou sleduje, má motory zapnuté naplno a je schopná manévru pod tlakem několikanásobné g.

Tak proto ji nemohl najít. Zatímco on rychlost postupně ubíral, ona ji přidávala. Bylo to neskutečně bláznivé. Žádná poničená loď by tohle nikdy neudělala. Zničená zásobní loď s nefunkčními motory by je raději hodila přes palubu, než aby se nesmyslně pokoušela zmizet z dosahu možné pomoci.

Ledaže by loď, kterou sledoval, nebyla ztracená nákladní loď.

Přelstili ho. Neexistovala žádná zničená zásobní loď. Nouzový signál byl jen fingovaný. Měl v úmyslu nastražit na Nicka past, ale namísto toho nastražil past on na něj. Tak už ho dostali.

Ochable a bez jediného pohybu zíral na displeje a výsledky mňhající se pravidelně na přístrojích. Dokonalost lsti, do které ho vlákali, ho zcela ochromila. Jaké může mít šance proti lidem, kteří nastražili něco takového? Byl natolik vyvedený z míry, že vypadal jako mrtvý. Zděšen se podíval na Morn. Samozřejmě se ani nepohnula. Zónový implant odpojí její vědomí od jejího těla. Byla při vědomí, ale bezmocná. Stejně jako jeho loď. I kdyby se pokusil najít způsob, jak by mohl uniknout, stejně by je ještě dříve zničili.

V krku dusil zoufalé vytí. Neměl na něj čas. Zářivá kráska se pohybovala už zcela bez rotace a on se plně soustředil na stopu částic. Pokusil se ji nějak otočit a zaměřit tak veškeré přístroje na její slabé zničené místo.

Najednou se opět rozječely jako zběsilé veškeré její alarmy.

Cizí loď se rychle přibližovala. A co horšího. Loď už vypálila těžká torpéda, která se přibližovala neuvěřitelnou rychlostí.

Jeho hrůza byla nesmírná, ale jako vždy ho donutila k nadlidským výkonům. Zářivá kráska se ještě stále otáčela a začínala pomalu rotovat. Zapnul plný výkon, natočil ji do strategicky výhodného úhlu a strhnul ke straně tak silně, že to vypadalo, že jeho loď zcela ztratila řízení. Zdálo se mu, že už na lodi není jediný alarm, který by se nezaktivoval.

Nebyla stavěná na tak obrovské napětí a hrozilo nebezpečí, že se rozpadne na kusy.

Ale torpéda díky jeho manévru minula svůj cíl.

Pod tak obrovským tlakem se musel nutně zhroutit. Spadl v bezvědomí bezvládně na svoje sedadlo. Bylo nemožné, aby se ještě pokoušel zorientovat a hledat nějaký vztah k svému útočníkovi. Přesto se ještě z posledních sil vzpamatoval a vystřelil. Jeho částicová střela se dostala neuvěřitelně blízko k druhé lodi. Ta pak byla nucena pozměnit směr.

Neměl čas identifikovat svého útočníka, ale byl si podivně jistý, že jde o loď, kterou v posledních dnech tolik sledoval. Byla to dozajista Kapitánova radost. Nějak se Nickovi Succorovi muselo podařit zkrátit svůj manévru natolik, že se dostal do vektoru falešného nouzového signálu o dost dříve. Anebo se dostal se svou lodí tak daleko, že se mu podařilo dvojité překročení dimenzní propasti v neuvěřitelné rychlosti a výkonu. Pak nalákal Anguse, aby ho sledoval, a donutil ho zpomalit natolik, že téměř stál na místě. On sám pak zrychlil, otočil se a v nečekanou chvíli ho napadl. Na ničem z toho však Angusovi ted' nezáleželo. Nezáleželo ani na tom, kdo je jeho nepřítel. Jediná věc, o kterou mu ted' nejvíc šlo, bylo, že je v úzkých a že musí bojovat o svůj život. O svůj a o život Zářivé krásky. A také o Mornin. Stav jeho lodi byl nebezpečně kritický. Navíc se pohybovala příliš pomalu. Pod tak obrovským tlakem nemohl kontrolovat jednotlivé obrazovky. Nějakým nevysvětlitelným způsobem však dokázal odhadnout, co se druhá loď chystá udělat a kde zrovna je. Když se útočník znovu přiblížil a připravoval se k palbě, zapnul naplno brzdový výkon. Tak srovnal kolísání Zářivé krásky a vyrazil najednou tak rychle, co se jen domníval, že stačí jeho tělo snést, aniž by ztratil vědomí.

Částicové střely mu olizovaly boky, ale naštěstí nezpůsobily nějaké závažné škody. Pak náhle jeho loď prudce vyletěla ven z dosahu střel, a tak nemile pře^ kvapila svého útočníka tím, že je stále pod kontrolou a může provádět manévry, které se zdály nemožné.

Angusova hlava ted' sice byla nešetrně vmáčknutá do sedadla, ale alespoň byl rád, že vidí na displeje a měřiče na jeho panelu. Zaměřovače zbraní automaticky útočily na druhou loď, i když se to zdálo nepochopitelné a šílené. Druhá loď ho zase pomalu doháněla. Podle svých měření zjistil, že jeho loď bude za chvíli v nevýhodné pozici, kdy na ni ze všech stran dosáhnou části-cové střely. Musel nutně něco podniknout.

Bylo mu jasné, že Kapitánova radost je mnohem rychlejší. Kdyby jí chtěl uniknout, musel by zapojit veškerou energii, kterou jen ze své lodi mohl vymáchnout. Pak by pronásledovateli možná zmizel. Nevěděl by však o sobě, zda je živý či mrtvý, dokud by jeho lodi nedošlo palivo a dokud by neskončilo to neuvěřitelné zrychlení.

Angus však rychlost vůbec nepřidal. Navíc se ani nepustil do žádné únikové akce. Kdyby to udělal, musel by prudce zpomalit a nesnesitelný tlak by mu zřejmě způsobil krvácení. Místo toho začal do prostoru za sebou sázet malé statické miny.

Ani si nevšiml, že má v ústech a na bradě krev. Pokaždé, když se ze zvyku nervózně, kousl do horního rtu, zvětšil i své krvácení.

Statické miny byly drobné a zaměřovače sledující jiné okolnosti by je mohly snadno přehlédnout. Angus je vypustil v malých skupinkách o deseti nebo dvanácti minách, aby nemohly utvořit větší skupinu, kterou by mohla pronásledující loď zaměřit.

Kdyby na něj vystřelila a jednu z nich zasáhla...

Nebo kdyby jednoduše do jedné z nich narazila...

Loď za ním vystřelila. Jeho přístroje mu ukázaly, že jde o typický výbuch energie po čističové střele. Zářivá kráska byla opět zasažena. Další ošklivá jízva na jejím boku. Ale přesto měla stále štěstí. Zásah nebyl horší než větší facka.

Výbuch také zachytil několik statických min. Angus rychle nastavil, aby se postupně od sebe oddělily. Na několik sekund se zadní část jeho lodi pokryla salvou malých výbuchů.

Clona různých zvuků, nejasné vřeštící signály a neutišitelné šílené rádio najednou přehlušily všechny kontrolní přístroje na Kapitánově radosti.

Potom jim Zářivá kráska a celý okolní vesmír na chvíli zmizeli. Útočící loď se ocitla na okamžik slepá a hluchá v obrovském zrádném prostoru. Zůstala tak na deset až patnáct sekund, než se hlavnímu lodnímu počítači podařilo zredukovat veškerý chaos kolem a rozlišit mezi prázdným nepotřebným zvukem a faktickým signálem.

V ten moment Angus stočil Zářivou krásku stranou od jejího původního kursu, a dal jí tak naposled ještě další rychlou extra dávku energie.

Pak všechno vypnul. Úplně všechno. Dokonce i přístroje k udržení základních životních podmínek. Motory, komunikační systém, světla, citlivé senzory, prostě všechno, kromě minima základních funkcí řídicího počítače a pasivních zaměřovačů, které nevydávaly žádný zachytitelný zvuk. Všechno, kromě téměř neslyšného hučení nabitě jaderné částicové střely.

Snažil se být neviditelný. Snažil se tak vykompenzovat fakt, že je bezbranný, bez pořádného řízení a možná už úplně bez energie.

Potem mu tuhnula kombinéza, ale nevsímal si toho. Nemohl už napětím ani klít. Snad už ani nedýchal, protože v jeho mysli se vzduch začal kazit. Celé jeho tělo se teď soustředilo jen na tupé blikání obrazovek pasivních zaměřovačů, které nevydaly ani hlásku, ale pouze přijímaly a zpracovávaly, co měly v dosahu.

Tak kdepak se náš útočník ukrývá? Jeho smysly a zkušenosti ve vesmíru mu napovídaly, že právě támhle. Ale jeho přístroje to nepotvrzovaly. Jeho loď byla podobně slepá jako Kapitánova radost. Jediný rozdíl, jediná jeho naděje byla, že se role poněkud obrátily a Kapitánova radost je teď pronásledovaná. Bohužel však tu byl detail, že na rozdíl od něj stále ještě měla dost energie a mohla se snadno pohybovat. Obrazovky se rozzářily. Tady je.

Pohybovala se opatrně jako lovec, ale stále bylo slyšet její motory, životní funkce i vnitřní komunikaci. I přes nesnesitelný hluk, který vznikl výbuchem statických min, stále ještě vysílala v plné energii veškerá data. Zřejmě ještě nezjistila, kam se Angus schoval. Pomalu se blížila na dostřel jeho raket.

Jen pojdte, vy bastardi.

Netroufnil si ani nahlas šeptat z obavy, že by ho snad jeho pronásledovatel mohl uslyšet. o

Jen pojdte, vy zkurvení parchanti. Pojdte, ať si na vás můžu pěkně vystřelit. Jen jeden zásah.

Jeho loď byla v naprostém tichu, snad až na slabé hučení nabitých zbraní.

Je to skutečně tak, že Nick ji může zachytit pouze jako siluetu odráženou světlem hvězd? Skutečně byli od sebe tak daleko, že se ani tohle nemohlo stát? Skutečně jeho počítačům trvá tak dlouho, než analyzují, co vidí?

Čas. Jediné, co Angus potřeboval, je čas. Jeho pronásledovatel už byl na dostřel. Kdyby teď vystřelil, určitě by neminul. Ale možná, že by ji nezničil. Jestliže si trpělivě počká, až přiletí trochu blíž, může ji zničit jediným těžkým torpédem. Stačí jediné torpédo, aby jí to zlámalo krk. Byl si tím zcela jist. Věděl, co jeho torpéda dokáží.

A tak čekal.

Jen pojdte, vy zatracení sráči.

Čekal.

Pozdě. Jeho přístroje zaznamenaly náhlý výbuch energie, když druhá loď zvýšila výkon motorů.

Zpozorovali ho. Zrovna, když se chystal konečně ji zničit a rozervat na kusy, ho zpozorovali. Vztekle se otočil ke svým zbraním a poslal na důkaz své vřelé a zoufalé nenávisti jednu částicovou střelu. Chtěl vidět alespoň jeden zásah. Část střely loď opravdu zasáhla a na jedné straně rozšklebila otvor v ocelové kůži. Atmosféra a její části rychle unikaly do temného vzduchoprázdna. To však bohužel nestačilo k jejímu zničení.

Věděl to. Druhá loď okamžitě jeho střelbu vracela, dokud se nedostala z dosahu jeho střel. Také ho několikrát zasáhla. Neměl čas kontrolovat rozsah zničení. Okamžitě se musel dát do pohybu a zaktivovat motory, než se jeho protivníkovi podaří otočit. Divočeji přivedl k životu a rozzál všechny motory.

Znal svoji loď dobře. Byla jen jeho a po léta se o ni staral. Když motory uvedl do chodu, okamžitě zjistil, že jeden z nich je mimo provoz. Motor se s neskutečným rachotem zajíkal a chvěl. Poslední zásah proděravěl jednu z tryskových rour.

Boční výbuch loď nechal téměř neovladatelnou.

Surově a zuřivě se snažil svoji loď rozhýbat. Ignoroval tlak a náhamu svého těla, svého srdce, tlak na Morn, na každý šroubek v konstrukci Zářivé krásky a na její zničené části. Jediné, o co se teď snažil, bylo zvýšit rychlost a získat kontrolu řízení, a tak si zachránit holý život.

Vůbec se mu nedařilo. Věděl, že to nezvládne. Stálo by ho veškerou náhamu pouze ji udržet ve vodorovné poloze na přímé trase. Rozhodl se pro zběsilou otočku do hluboké tmy a změnu rotace své lodi. Musí to stihnout do té doby, než se jeho útočník otočí, zkontroluje situaci a vydá se ho dorazit. Teď se zoufale pokoušel o sebemenší zrychlení. Nechal toho, protože jediná věc, kterou by tím dokázal, by bylo tupé bezvědomí, zatímco by umíral.

Nevěděl, co má udělat. Nevěděl ani, jak se z toho dostat nebo jak umřít. To se teď zdálo jako jediný možný výsledek.

Když se Zářivá kráska pohybovala bez kontroly jako zrovna teď, nemohl ani pořádně dobíjet své zbraně. Byly úplně

bezpečné. Ani se nemusel dívat na zaměřovači obrazovky, aby mu bylo jasné, že jeho nepřítel se nezadržitelně blíží. Byl zoufalý. Ve chvíli, kdy se mu konečně alespoň podařilo zamezit rotaci jeho loď, Nick Succorso byl připravený rozmetat jeho loď na prach.

Zastavil motor s poškozenou tryskou a začal brzdit proti rotaci, přesto však pohyby Zářící krásy byly namáhavé.

Když se po jeho složitých manévrech vyjasnily kontrolní obrazovky, zjistil, že jen hloupě svému soupeři nahrál.

Protivníková loď byla už v bojové pozici. Nadřazená a důležitá.

Na chvíli si uvědomil, že tupě zírá dolů na nepřítelovy zásobníky se střelami.

Nemohl už nic udělat.

Všechna jeho zlost a inspirace k boji byly pryč, zcela vyčerpané. Jeho pronásledovatel byl sice na dostřel, ale nemělo cenu způsobovat si problémy a střílet na něj. Možná by jeho loď trochu poškrabal, ale to by bylo všechno. Nové zanedbatelné škody by ho zřejmě nezadržely od zničení Angusovy lodi a všeho na ní.

Najednou se však nečekaně rozsvítil komunikační panel,

"Kapitáne Thermopýre,"

Samozřejmě, že to byl Nick Succorso.

"Jste poražen. Doufám, že si to zapamatujete. Varoval jsem vás."

Angus měl nepříjemný pocit, že se mu Nick vysmívá. Bez další střelby nebo jiného útoku se Kapitánova radost otočila, změnila kurs a začala se rychle vzdalovat.

Nemohl tomu uvěřit. Zmateně zíral na svoje displeje a obrazovky. Jeho kamery už tak daleko nedohlédly, ale ostatní přístroje a senzory mu dávaly za pravdu. S elegantní lehkostí Nickova loď zmizela téměř okamžitě z dosahu jeho přístrojů. Zůstal sám s nebezpečně poškozenou lodí.

Připadal si jako osamělý trosečník na pustém ostrově. Najednou se sám sobě divil, proč vlastně vůbec zůstal naživu.

KAPITOLA 15 S

ystém, který zajišťoval základní životní funkce na Zářivé krásce, začal také pomalu odumírat. Angus cítil, jako by měl plnou pusku písku a jako by celý vnitřek jeho hlavy byla pustá poušť. Jste poražený. Už ani na sebe neměl vztek.

Doufám, že si to dobře zapamatujete. Ztratil i veškerou naději. Varoval jsem vás. Připadal si, jako by mu něco sebrali.

Něco, co nedokázal popsat, ale nutně to potřeboval a nedokázal bez toho žít.

Jeho loď byla poškozená. Byl vzdálený od Com- Mine pouze dvanáct hodin, ale mohl by si gratulovat, kdyby se tam dostal zpět za třicet šest.

Morn Hylandová stále nehnutě seděla na svém g- sedadle, slepá a hluchá ke všemu kolem.

Nemohl si už dovolit nechat Zářivou krásku opravit. Neuměl si vydělat peníze jinak než pomocí jí, ale ona teď byla v nepoužitelném stavu. Byl jako lapené zvíře. Neměl kam uniknout. Snad by bylo lepší, kdyby byl opravdu na opuštěném ostrově. Nebo zemřel.

Samozřejmě, že hlavní vinu nesla Morn. Nic podobného by se jemu ani jeho lodi nikdy nestalo, kdyby nezatoužila po Nickovi Succorsovi.

Přesto však ještě na ni neměl zlost.

Chtěl být zlý a vzteklý, protože pak by ho možná něco spásného napadlo. Chvilí tupě zíral na blikající obrazovky a pak vyndal ovladač jejího zónového im-plantu. Vypnul ho a nechal ji ovládat její vlastní tělo. Ani se na ni nepodíval, ve snaze ukázat jí, že se skutečně zuřivě zlobí. V hlavě se mu rojily různé myšlenky a otázky, zda si Morn vůbec pamatuje anebo ví o tom, co se tu stalo. Byla právě v moci svých vizí způsobených její dimenzní nemocí. Když zapnul zónový implant, právě plnila příkaz okolního vesmíru naprogramovat do loď příkaz sebezničení. Byla po celou dobu v zajetí svého čistého šílenství? Byla nemocná ještě teď? Byla vůbec schopná vidět, chápat a zpracovávat vše, co se kolem dělo?

Zavrtěla se, natáhla svaly a pozorovala displeje a zařízení na jejím pultu. Upřeně ji pozoroval. Byla neskutečně bílá, ale soustředěná. Pak se jí postupně vkradla do tváře hrůza z poznání.

Zoufale a zlomeně zašeptala: "To jsem udělala já?"

Měl ji nechat věřit, že za všechno nese zodpovědnost a že je to všechno jen její vina. To by bylo pro ni ještě horší než jakékoli fyzické týrání. Upřímně se ho bála, bezmocná a dočista zničená, ale poznání, že by způsobila něco takového a že by se tedy měla bát spíše sebe a své ničitelské síly, by ji úplně dorazilo. Bylo by to pro ni podobně hrozné, jako když on poprvé zaznamenal zamilovaný pohled, který si vyměnila s Nickem. Bylo by to tak šílené, jako by zjistila, že násilí, které na ni páchá, se jí líbí a potřebuje ho.

Zasloužila si, aby jí řekl, že je to všechno jen její vina.

Ale najednou cítil, že to nemůže udělat, že nemá důvod. Část jeho mozku ještě stále přemýšlela, jak jí vmete do obličeje, že je za vše zodpovědná, ale najednou nečekaně řekl: "Succorso nás dostal. Byla to léčba. Neexistuje žádná zásobní loď. Podívej, máme strašný škody na lodi." Zbývající detaily se mohla dozvědět na svém řídicím pultu.

Chvilí nic neříkala. Viditelně si oddechla, že tíha viny neleží na ní, a její radost byla tak silná, že se na chvíli zdálo, že dočista přestala myslet. Pak se ale pomalu zamračila a zeptala se neutrálním hlasem: "Jak to ale, že ještě žijeme?" Angus zaskuhral, jako by byl naprosto beznadějný. "Nechal nás jít."

Chvilí se nad tím zamýšlela, a přesto jí to nedávalo smysl, Nick je napadl, aby Anguse zabil, tak proč nakonec nechal Zářivou krásku při životu? Nastražil svoji past, aby zachránil Morn, tak proč to nakonec neudělal? Proč riskoval, že by mohla společně s Angusem zemřít?

Přesto jí něco v tom zmatku smysl dávalo. Angus ji natolik znal, že její zjištění mohl číst ve výrazu jejího obličeje.

Opatrně si odkašlala a řekla: "Jsi tedy poražený."

"To vím i bez tebe."

"Porazil tě."

"Dobrá, a co?"

"Budeš rád, když se ti podaří doplatit se s touhle rachotinou zpátky na stanici."

Její slova byla krutá, skoro trestuhodná. Možná se však na jeho zoufalství jen dobře bavila. Ne, tak to určitě nevyznělo. Její tón byl příliš lhostejný, příliš pod kontrolou. Když už něco, tak se zdálo, že její slova zněla spíše smutně, jako by i ji skutečně mrzelo, co se stalo.

Opět se snažil vypadat rozzlobeně a zavrčel: "Ses na něj pyšná, že jo? Myslíš si, jaký je ten tvůj hajzl hrdina. Porazil mě přece. Vsadím se, že už lačně počítáš minuty, než vy dva," snažil se najít co nejvulgárnější slova, "budete píchat do bezvědomí."

Olízla si těžce rty a bylo vidět, že má problémy s polykáním. Nečekaně však řekla: "Angusi." Ještě nikdy mu neřekla jménem. "Angusi, poslouchej mě teď. Můžu ti pomoci zachránit se."

Cítil, že se mu snad úlekem zastaví srdce.

"Budu svědčit ve tvůj prospěch. Až se vrátíme na stanici, budeš obviněn z nepovoleného odletu. Budu stát při tobě. Sice už dávno nejsem policistka, ale stále mám ještě policejní odznak. Řeknu jim, že jsi vše udělal na můj příkaz. A taky jim řeknu, že žádná ztracená nákladní loď neexistuje, že to byla jen past, kterou na tebe nastražila jiná loď. Řeknu jim, že mají raději zavít Nicka Succorsa. Nemůžu sice zachránit tvoji loď, ale můžu zachránit alespoň tebe."

Bude svědčit pro mě? Obrátí všechno na Nicka Succorsa? Vzdá se toho parchanta kvůli mně? To není možné. Angus si připadal jako šílenec. A to vše kvůli mně?

"Jen mi vydej ovladač." Její hlas byl přerývaný a naléhavý. "Kontrolní ovladač mého zónového implantu."

Najednou mu bylo všechno jasné. Konečně se doopravdy rozčílil, jak si to předtím přál. Tak ona chce kontrolní ovladač. To není kvůli němu. Nic nebylo kvůli němu. Chtěla jen neomezenou moc pro sebe. Moc nad sebou. Získat tu bezmeznou moc, která by jí umožňovala být, cokoli si zamane. Žádná dimenzní nemoc. Žádný strach. Žádné důvody k obavám, že by jí ještě někdo mohl ubližovat. Byla by dokonalá policistka. Dokonalá rhlénka. Její dokonalost by se blížila téměř nesmrtnosti, o které lidé tolik sní.

Psychicky ji zlomil, ale bohužel tak, jak to neočekával. Byla zničená tak hluboce a důkladně, jako jeho Zářivá kráska.

Najednou měl problémy s ostrým viděním. Oči se mu zalévaly slzami a on to nemohl zastavit ani kontrolovat.

"Zešilelas," řekl zastřeným hlasem, jako by skutečně plakal, "Bylo by to stejně tak nezákonný, jako všechno, co jsem ti udělal. Ses policajt. Celá tvoje rodina bude zpochybněná. Hrdinný kapitán Davies Hy-land a celá jeho nádherná pověst budou v háji."

Hořce odpověděla: "Co na tom záleží. Stejně jsou všichni mrtví."

Angus zkusil odjít. "Nemyslíš jako ostatní, protože jsi fyz. Nejhorší ale je, když policajt poruší zákony. Ukamenují tě. Čeká tě zvrtný trest smrti. Zjistí o tobě všechno. Budou muset. A pak budeš vyřízená."

Najednou si ji skrze své zoufalé slzy představil ve vězení, jak čeká na vykonání trestu smrti. Tak krásná a zničená jako Zářivá kráska.

"Bože, ztratím svoji loď," zašeptal zoufale.

"Nemůžeš ji nijak zachránit," odsekla mu najednou zlostně a zároveň zoufale. "Pomůžu ti zvládnout staniční Bezpečnost a policii. Nějak to už vymyslím. Ale nic už nemůžu zachránit tvoji loď. Je příliš zničená. Budeme potřebovat zázrak, abychom se živí vrátili na Com-Mine. Prosím tě, dej mi ten ovladač." Teď už jen poníženež žadonila. "Nezneužiju ho proti tobě. Potřebuji ho jen, abych se trochu vzpamatovala."

Pokusil se zaostřit a pak vyčerpaně řekl: "Vzdám se své lodi. Tak si tu výměnu představuješ, ne? Ty mě zachrániš, jen když ti dám kontrolní ovladač od implantu. Ale přesto se budu muset vzdát své lodi."

Vždyť je celý můj život."

Přikývla a za chvíli odpověděla: "Jak jinak by ses chtěl dohodnout?"

Najednou se mu na chvíli vrátily zbytky zlostné energie z jeho staré vzteklé povahy. Bleskově si odepnul pásy a vyskočil ze svého sedadla. Potřeboval na ni být šíleně rozzlobený, chtěl ji zase na chvíli nenávidět tak hluboce jako dřív.

Šel k ní. Jednou rukou chytil opěradlo jejího sedadla a druhou ji vši silou vrazil facou podobnou ráně, jakou nedávno uštědřil Nickovi. Kdyby její sedadlo trochu ránu nezmímilo, zřejmě by se sesypala v bezvědomí. Nebo by ji zlomil krk.

"Ty kurvo. Nikdy se své lodi nevzdám, rozumíš."

Rudá barva se jí rozlila po tváři a ze zubů jí tekla krev. Bolest a šok jí zářily z očí a na chvíli se nemohla soustředit.

Neudělala však nic na svou obranu. Jestli ji chce ještě mlátit, prosím, je tu zcela k dispozici.

Nemohl to však udělat. Bylo to, jako kdyby sám ničil svoji milovanou Zářivou krásku. Byla tak nádherná. Sevřelo se mu srdce při pohledu na rudý pramínek pomalu stékající po její bílé kůži. Chtěl být vzteklý a zuřivý, ale to bylo najednou pryč.

"Teď ty chvíli poslouchej mě," řekl najednou klidně. "Je nemožné, abys někdy s implantem unikla. Možná přesvědčíš Centrálu, že jsi mě navedla ty, abych porušil jejich příkazy, a tak jsme mohli jít po Succorovi. Neuvěří ti ale do té doby, dokud jim neposkytněš soubory z lodní databanky. Když ne, tak je celá tvoje věrohodnost nanic. Pak jseš v tom samým srabu jako já. To tebe budou podezírat ze zničení Pána vesmíru. Hned jak najdou důkaz o nastavení samozničení, půjdeš před vojenský soud. Pak u tebe najdou zónový implant a jeho kontrolní ovladač a bude po tobě. Nemáš žádný důkaz, dokud jim neposkytněš moji lodní databanku."

Určitě by to nějak přežil. Udržel by si alespoň holý život, když ne svobodu, ale to Morn nemohla tušit. Měl však přesto neskonalou hrůzu z vězení. Samotné uvěznění by ho do zajista zcela zlomilo.

"Musela bys mě zabít, abych vydal svoji databanku. Ale i kdybys to udělala, můžou vždycky najít tvůj implant a jeho ovladač."

Přemýšlel trochu. Po tom, co jsi všechno vytrpěla, budou chtít provést fyzický výslech. Budou na tom trvat. A když to

vydržíš, budou podezřívaví. Vytlačí z tebe přiznání. Je jedno, co uděláš, vlastně jsi už předem mrtvá. Musíš se to tak snažit brát. Vždyť já se snažím zachránit i tvůj život."

Teď už nebyl schopný dívat se na její tupý pohled. Pomalu si zase sedl na svoje místo a připoutal se. Jeho pohyby byly najednou nezvykle trhané. Škubal sebou, jako by to byl on, kdo má v hlavě zónový implant.

"Máme děravou jednu trysku motoru," zamumlal, "Budu muset vynaložit veškerou sílu, abych loď udržel aspoň na přímý dráze. Budeš se muset postarat o všechno ostatní."

Nevrle se mračil, když přepínal a přeprogramovával většinu řídicích funkcí na její ovládací panel. Pak soustředil veškerou svou zbylou energii, aby udržel Zářivou krásku ve směru, kam chtěl letět.

Věděl, že mu Morn pomůže. Co jiného mohla dělat? Věděl však také, co jí tímto výstupem způsobil. Zničil její poslední naději. Přes všechnu předešlou laskavost ji znovu uhořel. Přes veškerou jemnost, která ji téměř přesvědčila, že se změnil. Byl si vědom důsledků, které přijdou.

Nyní už měla jen jeden jediný cíl. Zničit ho. KAPITOLA 16 P

o více jak dvou dnech od jejich odletu se konečně Zářivá

kráska dobelhala zpátky do lodního doku stanice Com- Mine. Celý výlet byl mnohem horší a delší, než Angus sám očekával.

Poprvé od doby, kdy začala být Morn v jeho posádce, potřeboval cestou drogy, aby se udržel při síle. I ona si vzala nějaké léky pro povzbuzení. Práce, kterou musela vykonávat, zatímco Angus hlídal navigaci, nebyla tolik namáhavá. Nejvíce ji však vyčerpalo, že zakázal jakýkoli odpočinek a zastavení. Když konečně přistáli se Zářivou kráskou na místo, které jim v doku přikázali z Centrály, měla v očích horečnatý lesk a na obličeji znatelné stopy únavy. V tu chvíli vypadala jako žena, jejíž život je v úplně normálních kolejích.

Všiml si toho okamžitě. Vedle své únavy a nesnesitelného třeštění hlavy následkem drog si ostražitě všiml všeho s ní spojeného. Teď na ní viděl, že se zoufale potřebuje vyspat. Kdyby jen mohl, hned by ji to dovolil.

Ale bohužel tu byli staniční inspektoři a okamžitě se dobývali do lodi. Porušil příkaz přistání stejně tak jako Kapitánova radost. A navíc se ztracená zásobní loď stále ještě nenašla. Oficiální pátrání neobjevilo vůbec nic a Kapitánova radost se stále nevracela. Vyšetřující se Anguse Thermopyla chtěli nutně zeptat na pár otázek. Než je zodpoví, je dočasně oficiálně zatčen. Zrovna teď si nemohl dovolit spát. Nemohl si ani dovolit nechat spát Morn, protože ji potřeboval, aby vše dosvědčila. Vypnul svůj řídicí panel, odepnul si pásy svého g-sedadla a nesmyslně nadával na nezvyklou staniční gravitaci.

"Všechno vypni," řekl Morn. "Chvíli se tady budeme muset zdržet." Pak spěšně dodal: "Zase vůbec nic neříkej. Ty zasraný inspektory zvládnú sám. Jen si tady pěkně sedni a snaž se co nejvíce vypadat jako policajt."

Tiše přikývla. Rychlými pohyby po řídicím panelu vypínala vše na Zářivé krásce a připravovala ji k odpočinku. V tu chvíli si Angus posteskl, jestli ještě vů- beč někdy bude schopen se svojí poničenou lodí vzlétnout. Tato obava mu však docela pomohla. Vyvolala v něm nepříjemné pocity. Spoléhal se na ni, protože jeho bývalý vztek a zuřivost byly ty tam. Pak pustil na palubu inspektory.

Měli mu hodně co říci a jejich dotazy byly nekonečné. Přesto však všechno, co jim řekl, nemělo daleko od pravdy.

"Ta zatracená zásobní loď je mi úplně jedno,"

Skutečně? Takové bohatství, které jen čeká na to, aby si ho někdo vzal? Snad si nemyslíte, že vám to věříme, kapitáne Thermopyle?

"Myslíte, že jsem zešilel? Zásobní loď?" Angus ani nemusel hrát svoje zoufalství. 'Kdybych se jí jen prstem dotknul, většina z Delta Sektoru by si mě s radostí dala k snídani. To bych se sem vůbec nevracel, ne? Díky takovému pokladu bych si kdekoli mohl zaplatit veškeré opravy, který nutně potřebuju,"

Tak co jste pak celou tu dobu dělal?

"Už jsem vám to řekl. Šel jsem po Succorsovi,"

Proč?

Záměrně se podíval na Morn. Kvůli ní to bylo hlavně, ale mohlo to vypadat jako lež. Zavrčel: 'Succorso šel po ty zásobní lodi,"

Jak to můžete vědět?

'Sakra proč si myslíte, že neposlechl vaše příkazy k přistání a zmizel odsud tak rychle? Proč se hned nevrátil?' Dobře. Co se ale dělo dál?

'Zásobní loď' jsem nikde nenašel. Ale Succorso mě napadl. Proděravěl mi loď naskrz. Jediná věc, kterou jsem, pak mohl udělat, byla, že jsem se poraženě doplazil zpátky na stanici,"

Proč vás napadl?

Angus se ztěžka držel, aby nezačal zuřivě křičet. 'Můžete hádat,"

Jste si jistý, že to byl on?

'Ne. Znáte snad někoho dalšího, kdo je schopnej vás bezdůvodně přepadnout uprostřed zatracené prázdnoty?'

Inspektoři se tvářili, jako by měli celý nekonečný seznam podobných individuí. Porušil jste však naše příkazy, kapitáne Thermopyle. Obvinění stále zůstává. Nebyl jste už sice v době poplachu v doku, ale byl jste v prostoru spadajícím pod kontrolu stanice. Budete nám muset odevzdat vaši databanku.

'Klidně vám ji dám. Ale už jsem vám řekl, že jsem šel po Succorsovi,"

To situaci nemění. Porušil jste naše nařízení.

'Měl jsem příkazy," Angus se znovu významně otočil na Morn. 'Musel jsem je poslechnout a vy byste taky měli,"

Morn stále nic neříkala. Ani tentokrát. Pouze si jen vzala svůj policejní odznak, aby se inspektoři měli čeho bát.

Morn skutečně představovala možnost, že donutila Anguse Thermopyla, aby porušil nařízení Centrály a řídil se jejími příkazy, aby tak mohli nacytat Nicka Succorsa. Přesto však inspektoři jeho vyprávění nevěřili. Prohlédli Zářivou

krásku co nejpečlivěji, co jen mohli bez pomoci její databanky, ale přesto nic nenašli. Nakonec zkontrolovali poškození lodi, a konečně se zdálo, že jsou přece jen trochu spokojeni.

Jestliže se kapitán Succorso objeví, budeme ho vyšetřovat stejně jako vás. A jestli u něj najdeme něco z té ztracené lodi, jakoukoli maličkost, zavřeme ho do vězení do konce jeho života. Jestliže však u něj nic nenajdeme, nebudeme ho soudit za to, že na vás střílel. Alespoň ne do té doby, než s určitostí dokážete, že to byl skutečně on.

Inspektoři se pobaveně smáli. To znamenalo, ne do té doby, než vám poskytnete důkazy z vaší lodní databanky. 'Tak vám neskonale děkuju,' zahučel Angus ironicky. 'Jste opravdu samá srdečnost. Je to nádhera mít od vás tak spravedlivý a decentní jednání.'

Byl už natolik unavený, že necítil skoro žádnou radost z povedeného blafování ani jinou naději. To, že zase přelstil inspektory, nevyřešilo jeho finanční problémy.

Měl zakázáno opustit stanici, a to byl zřejmě současně jeho největší problém. Inspektoři mu povolili volný pohyb po stanici Com-Mine a možnost používat veškerých jejích příslušenství. Co nejrychleji vystrnadil inspektory ze své lodi a celou ji za nimi zamkl. Pak nechal Morn, aby si šla konečně lehnout. Protože sám už neměl nic jiného na práci, vyšplhal se na svůj pelech a usnul.

Za pár hodin se probudil celý zpocený. Jako by měl nůž proti srdci, nemohl se zbavit poplašeného pocitu, že něco zapomněl, že něco důležitého zanedbal. Něco smrtelně důležitého. Vzbudil se z hrůzného snu, kde udělal šílenou chybu. Cokoli to bylo za chybu, ta se teď prodírala jeho hrudí a těžkla jako nejtěžší kámen. Klimatizace Zářivé krásky sice ochlazovala jeho tělo rozpálené potem, ale bohužel nemohla zchladit jeho nesnesitelný strach.

Možná to byla jen nezvyklá staniční gravitace, která ho táhla jako břemeno k zemi a kvůli které se teď cítil nemotorný a poražený. Možná, že už byl přece jen starý a trvalo mu déle, než se přizpůsobí příliš velké nebo naopak malé gravitaci. Nikdy nepřemýšlel o svém věku a nerozlišoval, zda je mladý nebo starý. Popravdě řečeno, příliš si své tělesné schránky nikdy moc nevšímal. Teď se však snažil svést své nepřijemné pocity na spekulace týkající se jeho tělesné schránky.

Dozajista stárnul. Měl už prostě problémy s přizpůsobováním se staniční g. To bylo všechno. Ne. Něco určitě zapomněl.

Najednou se mu opět vybavily Nickovy hrozby.

Jste poražen. Doufám, že si to zapamatujete. Varoval jsem vás.

Stále ještě mu nebylo jasné, proč ho Nick nechal naživu.

Něco zanedbal. Snažil se rozpomenout na všechno od začátku, aby přišel na co.

Určitě to mělo něco společného s Morn. Nic jiného taky nedávalo smysl, Nick ho nechal naživu, protože zabít Anguse by znamenalo zabít i ji. Nick se ale přesto opovážil riskovat její život jen z pomsty k Angusovi a za to, jak ho ztloukl.

Když však potom Nick jasně zvitězil, ustoupil, aby se jí nic nestalo.

Skutečně je to takhle? Dává to vůbec smysl?

Možná ne. Ale alespoň to trochu zmírnilo Angusův strach a úzkost. Těžce se převálil na své posteli a drsně si škrábal svědění od zpocené kombinézy. Pak se zvedl, ošetřil desinfekcí rozkousány ret a vlekl se pomalu do velitelského modulu.

Téměř ihned si všiml blikání 'automatického výstražného signálu. Zkameněl. Bylo to jedno z poplašných zařízení, které naprogramoval, aby ho varovaly vždy, když se Morn pokusí udělat něco v řízení a ovládání lodi mimo své povinnosti.

Na chvíli, na malinkou chvíli mu bylo jedno, proč alarm bliká. Byl spíš zmražený nesmyslností a neskutečností celé situace. Vždyť jí nikdy nedal šanci, aby něco provedla. Celou dobu ji měl na očích. Když zastavila řízení lodi a vypnula veškeré ovládání, signál ještě neblikal. Nebo to snad bylo jinak? Snažil se co nejvíce zostřít svoji paměť.

Skutečně má pravdu, signál ještě neblikal. A on ji hned potom uložil ke spánku. Kdy by mohla něco provést?

To snad ne. Zjištění ho zasáhlo více než předtím samotný výstražně blikající signál. Pamatoval si to špatně. Přece jen jí dal šanci. Nechal ji o samotě ve velitelském modulu, když šel do lodi pustit inspektory a pak když je vyprovázel. Potom už svým ovládacím panelům nevěnoval příliš pozornost. Měl příliš práce s otázkami a inspektory. Byl příliš unavený a snad příliš poražený.

Sakra. Najednou se vrhl k panelu a rychlými pohyby pracoval na identifikaci poplachu. V první chvíli tomu nemohl uvěřit. Objevil něco, co vůbec neočekával. Počítač se dozajista musel zmýlit. Musela přece udělat něco horšího než jen tohle. Taková banalita, takový nesmysl. Copak se ho nesnažila zabít, konečně se s ním vypořádat? Proč se na Zářivé krásce nesnažila o nějakou sabotáž?

Počítač se samozřejmě nemohl mýlit. Jasně ukazoval, že Morn zablokovala bezpečnostní zámky na vnějších poklopech lodi a způsobila, že se nedaly zavřít. Pak odpojila poplašnou signalizaci oznamující nedostatečné uzavření lodi.

Vždyť to bylo směšné. Mozek se mu svíral od přemýšlení, a automaticky si stíral krev na bradě. Co tím Morn chtěla dokázat? Vždyť přesto se dveře zavřely a těsnily docela dobře. Na jeho lodi bylo mnoho dalších alarmů, které by se zaktivovaly při sebemenším porušení integrity lodi a úniku vzduchu. o

Ale zároveň však...

...teď se poklopy daly otevřít zvenčí. Kdokoli ve skafandru se tak lehce mohl dostat na palubu. Kdokoli ve skafandru mu mohl lehce šmejdít po lodi, zatímco spal.

Do prdele.

Byl asi natolik překvapený a ztracený, že se předtím lehce nechal svést k chybným závěrům. Nejdřív ze všeho zkontroloval Morn a téměř s jistotou očekával, že už ji na jejím místě nenajde. Morn však spala tam, kde ji nechal ležet, v nepřemohitelné moci jejího zónového implantu. Okamžitě potom zapnul zaměřovače zjišťující životní signály pohybující se zrovna na jeho lodi. Chtěl tak zjistit, zda se tu ještě teď neskrývají prohnání mstitelé, skrytí vrazi nebo jiní sabotéři.

Zaměřovače však kromě něj a Morn na palubě lodi nikoho jiného neobjevily. Jste poražen. Doufám, že si to

zapamatujete. Varoval jsem vás.

Panika mu najednou přinesla nové-podezření. Šel okamžitě do tajných skladů zkontrolovat svoje dobře skryté zásoby. Sklad byl od podlahy do stropu plný zásob jídla, vybavení a léků. Každá krabice a kartón nesly identifikační etiketu označující je jako majetek Com-Mine. Veškeré zásoby poslané ze Země na stanici Com-Mine se teď ocitly v jeho skladech. Veškeré nutné vybavení, které jen mohla unést ztracená zásobovací loď.

Když se pak v hrůze dobelhal zpátky do velitelského modulu a zapnul snímáče okolí jeho lodi, zjistil, že jen asi padesát metrů od něj kotví Kapitánova radost. Přiletěla, zatímco Angus spal.

Byl v koncích. Dostali ho. Je vyřízený. Mrtvý.

Žasl nad jednoduchostí celé situace. Neměl divu, že byl Nick tak ochotný diskutovat s ním ve dveřích Malloryho baru.

Byl rád, že dostal šanci říct nahlas před Morn jeho tajnou zprávu. A nepostřehnutelně si tak oba našli způsob, jak zničit toho, koho tolik nenáviděli. "Nepostřehnutelně" bylo možná pro to ještě silné slovo. Bylo to natolik neviditelné, že se dalo pochybovat, zda to tak skutečně bylo. Angus však nepochyboval, že je to právě takhle.

Vím, že něco chystáte.

V co jiného celou tu dobu doufala?

Proč se mi nesvěříte?

Co jiného jí zbývalo?

Vždyť bych vám mohl pomoci.

Hned jak slyšela tahle slova, musela se na ně okamžitě upnout, neustále je opakovat dokola a pátrat po jejich skutečném významu. Na jejím místě by udělal to samé. Zoufale toužila po záchraně a jako šílený maniak musela hledat pravý význam jeho slov, který jí mohl pomoci k záchraně.

Nickův útok ji zřejmě přesvědčil, že to skutečně .myslí vážně, a to jí dodávalo naději. To bylo přesně to, co potřebovala. Když teď dostala šanci, snažila se ji využít a něco pro ni udělat. To ale nestačilo. Možná by to stačilo zoufalé Morn, ale náročnému Nickovi to nestačilo. Musel se přesvědčit, že mu Morn rozumí.

Co to tehdy ještě říkal?

Je to právě teď ve vaší kapse. Nebo si se sebou jen tak hrajete?

Angus odhadoval, že tím Nick narážel na ovladač od zónového implantu. Musel uznat jeho dobrý odhad. Najednou ho napadla další možnost. Stejně jako všechno, co tam Nick řekl, to také bylo mířeno k Morn.

Během jeho rvačky s Nickem bylo spousta času, kterého mohli využít Nickovi lidé a strčit Morn do kapsy nějaký vzkaz. Krátkou zprávičku, kterou si pak přečetla a okamžitě zničila. V té zprávě by jí Nick přesně popsal, co chce, aby udělala. Proto možná Nick připustil, aby došlo tak snadno k jejich incidentu ve dveřích a jeho lidé tak měli čas dát jí vzkaz. Zbytek jeho plánu už byl jednoduchý.

Ztracená zásobní loď nikdy neexistovala, to mu bylo samozřejmě jasné. Nouzové volání bylo falešné a Nick ho zaranžoval společně se svým kámošem od Bezpečnosti. Kdyby' zásobní loď skutečně existovala, Bezpečnost by mu vše oznámila už mnohem dříve a navíc by základ jeho pomsty závisel na nepředvídatelném poplachu. Celá věc by se nemusela podařit. Nouzové volání bylo proto, aby nalákalo Anguse pryč z Com-Mine, a tak pořádně zajistilo místo jeho zničení.

Jestliže měl však Nick šanci před chvílí šmejdít po Angusově lodi, proč ho rovnou nezabil? Proč jednoduše Morn neunesl? Vražda by ale možná Nickovi způsobila vážné problémy. I přes Angusovu nevalnou pověst by Bezpečnost udělala cokoli, aby zatkla jeho vraha. Alespoň aby tak dokázala svoji soudržnost a sílu. Kdyby však Morn zmizela ze Zářivé krásy a Angus by zůstal naživu, Nick by nikdy neměl klid, aby se neobával jeho pomsty.

Ne. Musel uznat, že tato jeho léčka byla bezchybná. Tím, že napěchoval sklady Zářivé krásy zásobami, které mu bezesporu opatřil jeho kámoš od Bezpečnosti, mohl Nick zničit Anguse bez toho, aby riskoval Mor-nin život. Anebo také svůj.

Jediné, co už jen musel udělat, bylo poskytnout inspektorům důkaz o spáchání trestného činu. Pak by měli právo bez ptaní prozkoumat databanku Zářivé krásy. Tím by také samozřejmě odhalili tajné zásobní sklady. Také by se dozvěděli o vraždě těch horníků na opuštěném asteroidu. Mohlo by jim to navíc napovědět to, že Morn dal voperovat zónový implant. I přesto, že počítač v zdravotním boxu okamžitě své záznamy o jednotlivých zdravotních úkonech vymazával, by v hlavní databance objevili, že naprogramoval příkaz o jejich ničení.

Sečteno a podtrženo to dělalo doživotní vězení za krádež staničních zásob a trest smrti za vraždu, když už by nepřišli na zónový implant.

Morn by samozřejmě osvobodili. Mohla by se vrhnout přímo do náruče Nicka Succorsa.

Lest to byla sice dokonalá, ale od základu strašná. Proběhla jim neskutečná panika a všechny jeho instinkty ho přemlouvaly k akci. Bez delšího přemýšlení o tom, co vůbec dělá, se rychle připojil na svůj g-sedadle a začal startovat Zářivou krásku.

Rychle pryč. Zmizet. Utéct. Byl přece jen ubohý zbabělec plně ovládaný svými instinkty. Urychleně musí vzlétnout a zmizet odsud, než na něj vyrukuje Bezpečnost s oficiálním zatčením. Vždyť ho chtějí zabít. Určitě ho zabijí. Rychle pryč. Měl ale zákaz vzdálit se ze stanice. Jestli se pokusí odletět bez povolení, Com-Mine ho sestřelí. S polozničenou lodí by se staničním dělům asi jen stěží vyhnul.

Zničili by Zářivou krásku. Zabili by Morn.

Okamžitě odsud vypadni! Ty zbabělej pitomče, ty hovado, leť. Zmizni jim.

Zabili by Morn.

Hrůzou téměř vykřikl. Vždy byl ochotný riskovat svoji loď. Také to tolikrát musel udělat. Ale Morn...

Vzpomněl si, jak ji naposledy uhodil a krev jí vystříkla na tvář. Krev z rozbitých zubů. Její krása protkaná rudou barvou. Myšlenka na ni mu sevřela vnitřnosti podivnou hrůzou a zároveň šílenou touhou. Byla jeho. Jen jeho, jeho, jeho. Když

se teď pokusí zachránit sebe, ona zemře.

A co se stane? oponoval si ve stylu svého prokletého, osamělého života. Je to běhna. Když to dokázala dělat se mnou, bude se radostně kurvit i se Succorem. Raději bych ji měl hned zmasakrovat, dokud spí. Zaslouží si to.

Najednou měl nezadržitelnou chuť udělat to. Všechny instinkty mu radily, aby to udělal. Zabít ji a utéct. Lepší, když ho rozstřílejí na útěku, než aby tvrdnul v místním vězení a pak čekal na popravu, zatímco ten parchant Succorso se bude radostně dívat a chechtat na celé kolo.

Bohužel jeho tělo ho opět zradilo.

Šíleně a nekontrolovatelně se trásl. Pomalu opět vypínal Zářivou krásku a všechno vracel do původního stavu. Potom dlouho seděl s dlaněmi přes oči, zatímco na něj jako nezkrotný roj meteorů útočily ze všech stran jeho šílené instinkty a dusivá hrůza.

Pak s roztrášenými rukama odpojil a vymazal z řídícího počítače veškeré možné důkazy spojené s Mor-niným zónovým implantem. Nakonec ještě zkontroloval a potvrdil, že ani počítač v zdravotním boxu neobsahuje nějaké diskriminující materiály.

Navíc přidal do své databanky pár dodatků a úprav, které byly teoreticky nemožné stejně jako nezákonné, ale díky jeho, vyspělé technice lehce proveditelné.

Potom probudil Morn Hylandovou.

Ani se na něj nepodívala. Nebylo to nic neobvyklého, ale tentokrát přesně věděl proč a co je za tím. Ovšem, že mu bylo jasné proč. Pomalu se probírala a snažila se ze sebe setřást známky spánku. Stále ještě ležela v posteli a protahovala se. Pak se nuceně a pomačkaně usmála. I když si všimla jeho napjatého a divokého výrazu, nedala na sobě nic znát. Místo toho k němu natáhla ruce, jako by se jí o něm zdál ten nejkrásnější sen. Jako kdyby chtěla, skutečně sama chtěla, aby si přes všechno, co jí udělal, lehl k ní. Podvědomě ucukl. Uviděl, že za jejím úsměvem je její tvář zoufale prázdná.

Krásná/ale tupá, nic nevyjadřující. Bez citu, jen odhodlaná udělat vše podle svého smrtícího plánu a nenechat nic náhodě. Kromě krátkého vzkazu a pár vět, které s ní Nick prohodil ve dveřích u Malloryho, neměla skoro nic, čeho by se její naděje chytily. Přesto v ně plně věřila a bojovala za ně. Teď se hojen snažila zmást pro případ, že ještě nepřišel na to, co provedla.

Když to uviděl, něco se v něm zlomilo. Na chvíli ji zase upřímně nenáviděl. Někde přišla na tu pečlivě skrývanou jedinou věc, kterou vždy postrádal: odvahu postavit se svému osudu a neschopnost udělat něco, aby svůj osud mohl ještě zvrátit. Chtěla jen Nicka a pro něj tohle všechno dělala. Ne pro Anguse. Bohužel teď už bylo jedno, jestli ji nenávidí nebo ne, jestli se o ni bojí nebo ji miluje. Už dávno se také neřídil svojí zlostí a vztekem. Všechno, co teď dělal a říkal, mu připadalo jen jako bídné a improvizované reagování na impulzy zvenčí.

Bohužel však už neměl na vybranou. Když se pokusí dostat se pryč, zabijí ho. Když se nepokusí dostat se pryč, zabijí ho taky.

"Vstaň," zaskuhral bez zloby a vzteklého přesvědčování. "Jdeme k Mallorymu."

Nějak si dokázal udržet bezvýrazný obličej. Přijala jeho odmítnutí a zvedla se beze strachu a bez překvapení z lůžka.

Pozoroval ji a najednou se cítil nesnesitelně malinký a bezvýznamný, jako by všechno zlo, co jí kdy udělal, jí dodávalo sílu a zvětšovalo její moc nad ním.

Možná, že je už na všechno pozdě. Možná, že staniční Bezpečnost je už na cestě, aby ho zatkla. Kontrolní ovladač od implantu mu v kapse připadal jako odjištěný granát, připravený ho na místě zničit. Přesto se vydal ke dveřím bez nějakého viditelného spěchu.

Než se Morn konečně vzpamatovala a začala používat pořádně svoji hlavu, vyšli naposledy ze Zářivé krásky a vydali se do chodeb Delta Sektoru. KAPITOLA 17 V

Malloryho baru bylo jako vždy narváno. V tuto večerní dobu se všechny podlé krysy a cynikové všeho druhu vydávali ze svých obydlí loudit drinky nebo prodávat tajemství, podělit se o svoji samotu nebo lehceji zapomenout. I přes obrovské množství lidu Angus Thermopyle neměl potíže najít volný stůl. Jeho pověst už byla natolik zkažená, že vedle něj raději nechtěl nikdo sedět. Alespoň ne teď, když je podezřelý, že ukradl staniční zásoby ze ztracené zásobní lodi. Kdyby na něj začal někdo ze vzteku střilet, štamgasti u Malloryho nestáli o to dostat se pod palbu.

Většina hostů vypadala, že zřejmě netouží po ničem jiném než po společnosti a po klidu. Anebo si byli už napevno jisti svými dohady o tom, co se stalo a ještě stane. Tenhle večer však vůbec nebyl vhodný pro klid. Angus a Morn vypadali stejně jako obvykle. Pořád tak nehodící se jeden k druhému jako vždy. Přesto cítili jakýsi podivný tlak plný napjatého očekávání, který se zmocňoval všech kolem. Z klidných lidí dělal nezvladatelné a z nezvladatelných nervózní. Angus si všiml zuřivého vzteku v pohledech všech, na které se jen podíval. Krev z jeho rozkousaného rtu mu opět začala jemně kapat na bradu.

Bledá Morn se tvářila nejistě a bez zájmu. Snad jen díky síle své vůle a napjatým okolnostem se krotila, aby v nesnesitelném očekávání neudělala něco divokého. Nálada kolem houstla každým okamžikem.

Pak vešel do baru Nick Succorso a pár jeho lidí. Měl skvělou náladu a sršel humorem. Jeho smích a vtipkování však náladu vůbec nepozdvihly a nikoho věrohodně nepřesvědčily. Způsob, jakým se snažil Anguse a Morn ignorovat, nenechal nikoho na pochybách. A navíc jizvy pod jeho očima byly příliš tmavé, aby ne-prozrazovaly, že se něco stane. Ti, kteří už nestáli o to dozvědět se, co se tu bude dít, se nenápadně vypařili. Ostatní se podvědomě připravili na blížící se zvrat.

Když do baru vtrhla policie, někteří z přítomných diváků byli překvapení. Nepřekvapilo to jen ty, kteří se alespoň trochu pokusili nahlédnout pod pokličku posledních událostí, a tak už zběžně tušili, o co jde. Stoly a židle se kvapně převracely nazad, lidé se motali, jedni uctivě zdravili, druzí se posměšně šklebili, vše jen aby uvolnili cestu přicházející bezpečnostní hlídce. Skupina strážníků se celým zmatkem prodírala, co nejrychleji jen mohla, aby se včas dostala k Angusovi, než se pokusí zmizet.

Změti lidí se i Morn začala rychle prodírat směrem k Nickovi Succorovi. Angus však najednou nečekaně její útěk zarazil. Měl stále skvělé reflexy a jeho strach mu dal nadlidskou rychlost. Nadcházela jeho chvíle, proč ji vlastně zavedl dnes k Mallorymu, chvíle, na které závisel jeho holý život. Byl přece jen ubohý zbabělec, a jako pravý zbabělec se snažil zachovat alespoň život i přes to, že se zlomí jeho srdce. Vůbec si nevšímal přicházející hlídky, ale mumraj kolem mu dával jasný obraz o všem, co se zrovna děje, a řídil jeho veškeré reakce.

Rychlý jako had popadl Morn za zápěstí.

Bránila se, co jen mohla, ale byl silnější. Zoufale se na něj podívala a snažila se zmírnit jeho sevření. Hnus a strach v jejím výrazu byly silnější než nejhlasitější výkřik. Možná však cítila jen tupou bezmocnost. Možná si myslela, že se na poslední chvíli rozhodl spáchat s ní společně nechutnou sebevraždu. Zrovna teď ji musel chytit. Zrovna teď, když každou částičkou své duše doufala, škemrala a toužila po úniku.

Jestliže ji nepustí, je s ní konec...

Chtěl ještě něco říci, ale najednou mu chyběla slova. A také dostatek času. Jeho osud se k němu nelítostně blížil, V tu chvíli se začal davem prodírat i Nick a jeho posádka, aby pomohli uvolnit Morn cestu.

Jednou rukou jí Angus drtil zápěstí a druhou jí vmáčkl do ruky ovladač jejího zónového implantu.

"Přijímám tvoji nabídku. Budu tě kryt. Ale nezapomeň," sykl zoufale, jako by škemral a poníženež prosil. "Mohl jsem tě zabít, kdykoli jsem tě mohl zabít."

Pak ji pustil.

Najednou se jí zjasnil pohled a nevěřícně na něj zírala. Hned se ale vzpamatovala a zdálo se, že rozumí. Na okamžik mezi nimi zablesklo porozumění. Tak kvůli tomuhle ji sem dneska přivedl. Aby ji pustil. Aby jí dal, co si přála. A aby ji požádal o záchranu svého života.

Uvnitř sebe cítil, jak ho šírá zběsilá hrůza.

Měla jen pár sekund, aby se rozhodla, zda si ovladač vezme. Pak se k ní dostanou Nickovi lidé a odtrhnou ji od něj.

V tu chvíli si-už rychle strkala ovladač od zónového implantu hluboko do jedné z kapes. Tento cenný kousek její nesmrtnosti už nemohl získat nikdo cizí a použít proti Angusovi Thermopylovi. Anebo ji samé.

Potom zmizela. KAPITOLA 18

A tak jako v pohádce byla nádherná dívka konečně zachráněna, odvážný pirát si ji odvezl s celou její krásou a darebák musel konečně zaplatit za všechny své zločiny.

Anguse soudili pouze za krádež staničních zásob, protože veškeré důkazy v databance Zářivé krásy byly nepřesné.

Technici, kteří prozkoumávali trosky Pána vesmíru, nezjistili nic víc, než že policejní loď sama zničehonic vyletěla do vzduchu. Zda to byla sabotáž anebo nastavení sebezničení, bylo nejasné. Bez Morni-na svědectví nemohli Anguse z ničeho jiného obvinít. Přesto to stačilo, aby ho na zbytek jeho života zavřeli do vězení.

Morn se s Nickem zřejmě dařilo mnohem lépe. Určitě se k ní alespoň mnohem lip choval. Obzvláště když vůbec nic netušil, nebo si nebyl dostatečně jistý existencí jejího zónového implantu. Díky ovladači ve vlastních rukách byla stejně tak svobodná, jako by im-plant vůbec neměla. Včasné nastavení a chladný rozum Morn pomáhaly už dopředu postarat se o její dimenzní nemoc.

Fakt že ji Nick Succorso zachránil tak chytře, ještě víc zvětšil jeho veleslavnou pověst a úctu ostatních.

Způsob, jakým dostal Anguse Thermopyla, byl zkrátka dokonalý. Stanice získala zpátky své zásoby a nečekaný přilet skutečné zásobní lodi podle obvyklého plánu jenom podtrhl Nickovu vychytralost. I přesto všechno si Angus Thermopyle na svůj úděl a to, jak byl obelstěn, nikdy nestěžoval. Nikdy neprozradil, že v řadách Bezpečnosti je zrádce, a také se nikdy neobhajoval. Navíc nikdy vůbec nereagoval na svůj rozdudek. Když se dozvěděl, že Zářivá kráska bude bohužel poslána na rozebrání a sešrotování, zoufale vyl jako v agonii. Ale Nicka a Morn nechal jít. Přes všechno, co při své zbabělosti udělal, to značilo alespoň o nějaké jeho odvaze.

Navzdory své šílené hrůze z vězení byl odsouzený zůstat pod zámek, dokud nezčerná.

Tímto končí Skutečný příběh. Naše vyprávění však pokračuje v knize Dimenze příznaků: Zakázaná znalost.

DOSLOV

Většina spisovatelů nenávidí otázku "Kde získáváte svoje nápady?" hlavně proto, že odpověď na ni bývá většinou nevýslovně záhadná nebo bez fantazie světská.

Vždyť všichni zbožňujeme kouzlo představivosti, i když zrovna nejsme nějakí slavní umělci. Nikdo z nás však dost dobře nedokáže vysvětlit, jak sama představivost funguje. Mohu tedy s klidem říci, že autoři nedostávají nápady, ale naopak nápady dostávají autoři. Prostě se najednou zjeví a jsou tu. Když se nepoddáme jejich síle, ztratíme je. Také neděláme dobře, když je příliš kontrolujeme a cenzorujeme. Lehce nás pak opustí. Sami od sebe se nikdy k tvořivosti přinutit nemůžeme. Nejlepší, co můžeme udělat, je vycvičit si veškerou svou vnímavost a pak čekat a věřit, že nápady samy přijdou.

Bohužel však se má všeobecně za to, že kouzlo představivosti je už dané, a tak se specifická odpověď na danou otázku pro mnohé stane nešťastně anti- umělecká. Jako například: "Ano, k tomuto nápadu mě inspirovala láhev desinfekčního prostředku na pánských toaletách v Circle K. (Toto si vůbec nevymýšlím. Jedna ze scén v knize Síla, která přetrvává mě skutečně napadla na pánských toaletách díky desinfekčnímu prostředku.) Taková odpověď je sice naprosto vyčerpávající, ale kdo se odváží vyslovit tu trapnou pravdu nahlas? V tomto případě se zdá, že konkrétní zdroj nápadů jen celé nádherné kouzlo představivosti snižuje. Odtud pak pocházejí všechny ty nafoukaně arogantní nebo jinak odbyté odpovědi na otázky, které autorům pokládají jejich čtenáři.

Někdy se však mezi námi vyskytne světlá výjimka, která je schopná odpovědět na otázku upřímnou odpověď bez toho,

aby autor říkal něco jinak, než cítí, že by měl říct. Tento doslov je, doufám, zrovna právě ten světlý případ. Chtěl bych se zde vyjádřit ke zdrojům svých nápadů a inspirace, které byly tolik důležité pro vývoj zbylých čtyř knih, které následují ihned po knize Skutečný příběh.

Přitom budu muset znovu vydržet strašnou hrůzu a nejistotu, než mě konečně napadly ty základní črtý příběhu. A budu jen slepě žasnout nad tím, jak můj mozek pracuje pomalu.

* * *

Nevím, čím to je, ale dobrá většina mých nejlepších příběhů pochází ne z jedné, ale rovnou ze dvou nápadů. Nejdřív ze všeho se objeví první nápad. Ten mě natolik rozruší, že u něj zůstanu. Bohužel však přes veškerou mou snahu a mé různé působení odmítá růst. Místo aby se rozšiřoval v charakterech, nových událostech a celkovém obsahu, pohodlně si sedí v mé hlavě, často i dlouhé roky, a dokola mi opakuje: "Jen se na mě podívej, ty idiote. Kdyby ses na mě pořádně podíval, hned bys věděl, co se mnou máš dělat." No, a tak se na něj dívám, ale stále ještě nevidím, co potřebuji. To však jen do té chvíle, než se první nápad skříží s druhým. A pak už to všechno jen lítá.

Kdysi jsem slyšel Briana Aldisse mluvit o podobném úkazu. Také pro něj musí mít kniha dva nápady v sobě. Popisuje je jako kombinaci věcí známých a exotických. Vždy začíná s věcmi známými. Většinou jsou to tématy nebo příběhové věci z jeho osobního života, a píše o nich, dokud ho nezarazí věci exotické. Exotické věci jsou většinou založené na science fiction, v níž se věci známé samozřejmě téměř nevyskytují. Propletením známého a exotického se mu podaří skvěle celý příběh zdramatizovat. Tyto dvě věci pospolu mají mnohem větší moc vydesit, než kdejaký podstrčený jed nebo tajemná kouzla.

Podobný postup práce mám i já. Začínám s věcmi exotickými (nezapomeňte, že toto jsou termíny pana Aldisse), ale celá myšlenka se stane celkovým příběhem, až jakmile se protne a zreaguje s věcmi známými.

Například Kronika Thomase Covenanta je zcela jasně založená na dvou nápadech. Skepse a malomocenství. Myšlenka napsat fantazii o skeptikovi mě poprvé napadla už v roce 1969. Nemohl jsem však přijít na to, jak nápad využít. I přesto, že jsem se tolik snažil a na nápadu pracoval, nemohl jsem ho donutit nijak se rozšířit. To vše až do května 1972, kdy mě najednou napadlo, že můj hrdina by měl být malomocný. Jakmile jsem tyto dvě myšlenky spojil, mozek se mi rozpálil a já se vrhl zuřivě do práce. Další tři měsíce jsem strávil horečnatým zapisováním svých nápadů a myšlenek, kreslením map a podrobným představováním si jednotlivých postav. Hluboce jsem se zabýval jakkoli možnou spojitostí mezi skepsí a malomocenstvím. Pak jsem začal konečně psát.

Podle Aldissových termínů pro mě malomocenství představovalo věc známou víc než exotickou. Nikdy předtím jsem ještě fantazii nepsal a celé psaní fantastické knihy o skeptikovi pro mě bylo exotické. Musím však také poděkovat faktu, že můj otec pracoval přes dvacet let jako ortopedický chirurg v Indii, a já se tak mohl setkat s malomocenstvím ve všech stádiích a podobách.

Co se týká čtyř knih, které začínají knihou Skutečný příběh, moje dva základní nápady mohu nazvat "Angus Thermopyla" a "Richard Wagner".

Určitě je vám jasné, že Angus zde reprezentuje věci známé. * * *

První řádky ke Skutečnému příběhu jsem napsal v létě 1985. V tu dobu jsem si ještě myslel, že píšu jen povídku. Dostal jsem nápad, a tak jsem ho podle svých možností dále rozvíjel.

(Možná se zase ptáte, odkud že celý nápad přišel. No, je to až trapně jednoduché. Nejprve jsem začínal vymýšlením jmen jednotlivých postav. Když jsem jednou projížděl autem městem Ábuquerque, najednou jsem se přistihl, jak si broukám pro sebe cosi dokola jako mantru, "Angus Thermopyla, Angus Thermopyla," Vůbec jsem nemohl přijít na to, jak mě to zvláštní jméno napadlo. Cítil jsem však, že bude zřejmě důležité, a tak jsem si ho broukal dál. Za pár týdnů se mi podobným způsobem zjevilo i další jméno: Morn Hylan-dová. A tak jsem si pro sebe dál pobrukoval "Angus Thermopyle" a "Morn Hylandová", dokud mě nenapadlo jméno Nick Succorso. Ta jména se mi tolik zalíbila, že jsem se snažil napsat co nejrychleji stejně zajímavý příběh speciálně pro ně.)

Moje původní myšlenky se zdály být jasné. To, co se mi pomalu začalo vyvíjet v hlavě, byl typický třístranný příběh. Příběh, ve kterém si postupně Oběť (Morn), Zloduch (Angus) a Zachránce (Nick) vymění navzájem své role. (Toto je základní rozdíl mezi dramatem a melodramatem. Melodrama obsahuje Oběť, Zloducha a Zachránce a vypráví jejich příběh. Drama obsahuje přesně ty stejné postavy, ale naopak dodatečně odhaluje postup, jak si vzájemně hrdinové vyměňují své role.) Týráná zloduchem Angusem, je pak oběť Morn zachráněna Nickem. Ale tím to ve skutečnosti u mě nekončí. Skutečný příběh poukazuje na způsob, jakým se Angus stane obětí Nicka a Morn se nakonec stane Angusovým zachránce.

Když jsem dokončil základní náčrt povídky, byl jsem ve stavu akutního vyčerpání. Podle posledních tří náčrtů, jsem si byl vědom jen dvou motivů. Nejprve jsem si okamžitě všiml, že to, co jsem napsal, se vůbec neshodovalo s původní myšlenkou mé snahy. Zamýšlel jsem vytvořit vyvážený trojúhelník a všem postavám věnovat stejnou pozornost a dát stejný důraz na jejich jednání. Ve skutečnosti jsem ale této vyváženosti nedosáhl.

Problém byl v tom, že mi Angus zabral téměř celý příběh. Plný života a zákeřnosti zredukoval Morn téměř na stín a Nicka na pouhopouhého chvástala. Nějakým způsobem, dokud se věci braly z Angusova úhlu pohledu, to však dávalo smysl. Morniny motivace byly neznámé a Nick byl nepotřebný.

Výsledek mé celé práce byla podrobná intenzivní studie, jak se ze zloducha Anguse stává oběť, pouhý náznak, jak se z oběti Morn stává zachránce, a téměř nic o Nickově změně ze zachránce na zloducha.

(Kdybych nebyl tak zatraceně pomalý, okamžitě by mě možná napadl třetí, nejdůležitější náčrt.)

Byl jsem sám sebou zklamaný.

Více jak kterákoli jiná postava, kterou jsem kdy vytvořil, mi navíc Angus připadal, že odhaluje něco ze mě. Když jsem si ho představoval, bylo mi, jako bych sáhl do nejčernějšího dna svého nitra. (Opět podle Aldissových termínů byl pro mě věcí známou.) Jako bych ho našel uvnitř sebe a ne si ho jen vymyslel. Ten fakt mě děsil. Připadalo mi pak zcela

jasné, že kdokoli si pak přečte Skutečný příběh, uvidí vlastně mě, a když pak odhalí pravdu o mém skrytém charakteru, bude zhnusený.

Protože jsem se za tu povídku tolik styděl, jak po umělecké, tak i po osobní stránce, rozhodl jsem se ji nepublikovat. V tu dobu jsem byl pevně přesvědčen, že ji nikdy nepustím na veřejnost.

Čas však dělá zázraky. Kromě jiného nám dává možnost k přemýšlení. A tak po rozsáhlém přemýšlení jsem se konečně pokusil něco se svým studem udělat.

Bohužel jsem nemohl změnit osobní stránku mého studu, musel jsem si jí pouze nevšímat. Čas a přemýšlení mě dovedly k závěru, že vlastně nemám vůbec důvod za něco se stydět. Ve svých nejčernějších obavách jsem vše viděl příliš realisticky. Domníval jsem se, že já jsem vlastně ten Angus Thermopyla, zhnusený pěknými věcmi a dobrotou (a toto jeho chování je ve Skutečném příběhu dost patrné), a že správně uvažující čtenáři budou pohoršeni. No a co? Vždyť nic z toho přece nezasahuje do celistvosti Skutečného příběhu. Když jsem při vytváření charakteru Anguse Thermopyla musel sáhnout do mého horšího já, alespoň jsem' psal o tom, co je mi známé. Došel jsem k závěru, že nejdůležitější otázka není pro autora: "Co si o mně pak lidé pomyslí?", ale: "Udělal jsem pro svou práci maximum?" Na ničem jiném totiž nezáleží.

V případě Skutečného příběhu jsem si na tuto otázku musel odpovědět dvěma způsoby. Ano i Ne.

Ano, udělal jsem všechno, co jsem měl, když jsem knihu psal. Přijal jsem prvotní nápad o vytvoření Anguse, hned jak se mi zjevil v té nejjednodušší podobě. Pak jsem se i vyrovnal s myšlenkami, které mě brzdily a nutily řídit se nesmyslnými pocity hanby.

Ale je tu i Ne. Byl jsem si vědom, že jsem ještě neudělal všechno, co mohu, abych dokonale rozvedl celou zápletku a pojetí příběhu.

A tak jsem další dva roky strávil přepisováním a upravováním Skutečného příběhu. Nejméně šestkrát jsem se snažil rozvinout a zaměřit se na postavy Morn a Nicka. Nakonec jsem skončil s uspokojujícím závěrem a rozhodnutím, že není v mých silách ty postavy ještě více zdokonalit. Zase mě přepadly moje prvotní zlé předtuchy o tom, že tahle knížka bude vždy jen propadák.

Cítil jsem, že pro mě jako pro autora je popisování Anguse mnohem naléhavější a nutnější, a tak jsem Morn ani Nicka nemohl vykreslit jako jemu rovné. Můžeme to také nazvat, ±e upjatý pohled vypravěče jim nedal dostatečný prostor. (Stále mě bohužel ještě nenapadala ta důležitá třetí črta nebo spojitost.)

Možná jsem tak byl zachráněn od toho, že Skutečný příběh jako jasný propadák bude označený nějakým panem Nikdo jako "scestný". Většinou však, když máte před sebou strmý útes a za sebou nejstrašidelnější příšeru, raději uhnete z cesty. Poslušný tohoto faktu jsem se sám sebe začal ptát ne na otázku, "Jak jsi se mohl tak mýlit ve svém příběhu?", ale, "Kde jsi udělal chybu ve svých původních záměrech?"

Skutečně, kde? Samozřejmě kde jinde. Skutečný příběh byl založený pouze na jediném nápadu! A vždyť většina mých nejlepších příběhů vznikly ne z jednoho, ale ze dvou nápadů! Moje problémy s celým příběhem by vyřešil druhý nápad.

A tak jsem začal celý příběh vyprávět od konce. Popravdě řečeno Skutečný příběh v této podobě byl vlastně až ten druhý nápad. Hlavně po tom, když jsem ho zkombinoval s myšlenkou, kterou jsem měl v hlavě už dobrých dvacet let. Tak jsem se plný energie a nadšení pustil do práce.

I přesto všechno si Angus Thermopyla na svůj úděl a to, jak byl obelstěn, nikdy nestěžoval. Nikdy neprozradil, že v řadách Bezpečnosti je zrádce, a také se nikdy neobhajoval. Navíc nikdy vůbec nereagoval na svůj rozsudek. Když se dozvěděl, že Zářivá kráska bude bohužel poslána na rozebrání a sešrotování, zoufale vyl jako v agónii. Ale Nicka a Morn nechal jít. Přes všechno, co při své zbabělosti udělal, to značilo alespoň o nějaké jeho odvaze.

Navzdory své šílené hrůze z vězení byl odsouzený zůstat pod zámek, dokud nezčerná.

Takto končí Skutečný příběh. Není zde žádný náznak toho, že události budou nějak pokračovat v dalších čtyřech knihách, aby se tak dostaly ke svému zdárnému závěru. Anebo aby se jejich závěr dostal konečně do wagnerovských epických událostí. Tak obrovských intenzivních a opovážlivých. Vše jen proto, že původní zdroj inspirace pro tuto sérii příběhů byla pro mě nahrávka Götterdämmerung (Soumrak bohů) od Richarda Wagnera. Úplný začátek této myšlenky už vlastně začal na podzim 1966.

Tato nahrávka, kterou jsem si koupil v září 1966, nebyla moje první setkání s Wagnerem. Bylo to však poprvé, kdy jsem se setkal s Wagnerovým čtyřdílným cyklem oper, začínajícím Der Ring des Nibelungen (Prsten Nibelungů). To mě donutilo, abych si ušetřil peníze a co nejrychleji pořídil zbývající další tři nahrávky. Další tři části Prstenu se nazývaly Das Rhein-gold (Poklad z Rýna), Die Walküre (Valkýra) a Siegfried. V relativně krátké době jsem věděl, že jsem v sobě opět objevil svůj starý zájem o hudbu. Něco jako transcendentální Doppelgänger. Wagnerova hudba mě zcela inspirovala. (Ve skutečnosti některé literární techniky, kterých jsem užíval při psaní Kroniky Thomase Covenanta, byly velmi podobné způsobu, jakým se Wagner vyjadřoval v hudbě.) A celý příběh Prstenu, obzvláště pak dvojí vyvrcholení ve Valkýře a Soumraku bohů, mě hluboce zasáhl jako žádný jiný příběh předtím.

Brzy potom, co jsem se tak zamiloval do příběhu Prstenu, jsem se rozhodl, že bych mohl zkusit napsat soubor podobných příběhů založených na wagnerovské epice. Hlavně se mi líbila spíše koncepční skladba než literární obsah. Nechtěl jsem opět jednoduše převyprávět příběh Wotana, odsouzeného bojovat za udržení síly na straně bohů proti nátlaku obrů, skřetů a samotných lidí. Spíše jsem měl v úmyslu vytvořit jen jakousi dobu, která by mi dovozovala držet se stejného tématu a požadavků, ale čistě z mého hlediska. Je zřejmé, že mně Wotan sám o sobě učaroval. Hlavně v okamžiku, když porozuměl, že podstata jeho vlastní touhy po moci vede ke zničení jeho síly, ale i samotnému zničení jeho osoby a všeho, co reprezentuje. Dokonce víc. Toto zjištění o podstatě jeho touhy po moci ho vede k vědomému přání vlastní záhuby.

Tento nápad však ve mně beze změn dřímал až do roku 1987. Tehdy jsem zjistil, že svět Anguse, Morn a Nicka mi nabízí

skvělé prostředí pro příběh, který jsem chtěl tolik napsat.

(Dodatečně jsem si pak uvědomil, že když použiji Skutečný příběh k rozvedení širokého vyprávění, budu mít příležitost využít veškeré své původní záměry s wagnerovskou epikou. Relativní nerovnost postav z mé původní povídky se tak vyváží, jakmile je rozvinu v dalších knihách. Tak toto byla moje třetí a poslední spojitost, která konečně dala dohromady Skutečný příběh. Moje práce se mi předtím nedařila jen proto, že nebyla úplná a nikdy by úplná nebyla bez dodání nového nápadu.)

"Jak ukazuje konec Skutečného příběhu, spojitost s Wagnerovou epikou a Angusovým osudem nemusí být ihned patrná. Jediná omluva mé neskutečné pomalosti je, že jsem příliš pomalu pochopil, že Wagner a Angus se navzájem potřebují.

Bohužel, anebo snad na štěstí, záleží na tom, jestli má doslov obsahovat radostné zjištění nebo depresivní, nemohu vysvětlit tuto spojitost bez toho, abych se k Prstenu trochu nevyjádřil podrobněji.

Ve zkratce Wagnerův cyklus oper vypráví příběh o tom, jak bohové byli nuceni odstoupit od své neomezené moci kvůli dvěma věcem. Ty dvě věci jsou horší kletba a nesobecké hrdinství.

Das Rheingold

Bylo to v dobách, kdy lidé byli pouze nejslabší a nejméně efektivní forma života a kdy na světě vládli hrdinně a spravedlivě bohové. (Wotan; Fricka - jeho žena, bohyně a ochránkyně rodinného krbu; Donner - bůh bouře; Froh - bůh světla; Loge - bůh ohně; a Freia - bohyně věčného života.) Přesto však nebyli nejstarší, ba ani nejsilnější zjevení v jejich sféře. Jejich vláda byla nejistá a neustále ohrožovaná. Závisela jen na schopnosti bohů udržet pod kontrolou dva jiné magické národy: obry (tvůrce velkých věcí) a skřety (tvůrce malých věcí), kteří se neustále snažili svrhnout jejich nadvládu. Ve snaze upevnit svoji výjimečnost a potvrdit svoje prvenství si Wotan vyřezal kouzelnou hůl z magického Stromu světa a do své hole vtesal dohody a ujednání s oběma národy. Chtěl vyjádřit a potvrdit svoji vládnoucí nadřazenost a svou božskou autoritu a zařadit ujednání jako součást přírodních zákonů na Zemi. Ale protože jeho moc byla založena spíše na autoritě a zákonech než na lásce a upřímnosti, vyvolalo to všeobecnou nelibost a odpor. A tak aby uchránil sebe a ostatní bohy před možnými rebeliemi, poručil obrům, aby mu postavili nedobytnou pevnost, kterou nazval Valhala. Měl v plánu naplnit pevnost samými udatnými hrdiny, kteří by pro něj věrně bojovali, a on se tak mohl postavit veškerému odporu ze strany obrů a skřetů.

Bohužel však nečekaně vyvstaly dva problémy. Jeden z jeho přímého jednání a druhý z důvodů, které bohužel nemohl ovlivňovat.

Ten, který nemohl kontrolovat, se týkal tří vodních vil a skřeta Álbericha, který se do nich zamiloval. (Přiznávám, že jsem tyto říční víly nikdy nepovažoval za zodpovědné.) Otcem dívek je jedna z výše zmíněných nejstarších bytostí a jejich životním poselstvím je hlídat poklad, který má v sobě tajemnou mystickou sílu. (Něco jako magický Strom světa.) Tajemství říčního pokladu je: Kdokoli prokleje lásku a vzdá se veškerých forem vášně a odevzdání, může si vzít poklad, a když z něj ukuje prsten, získá tím moc ovládat vůli ostatních. Toto tajemství říční víly klidně prozradí Alberichovi, protože si myslí, že jeho touha a samota jsou směšné a neškodné. (Postavy s ničím lepším na práci, než sedět na nějakém tajemství a hlídat ho, bývají většinou necitlivé a podezřele hloupé.)

Ale bohužel víly jeho osamění a touhu trochu podcenily. Když se mu posmívají nádherné krásky, které tolik miluje, ale nemůže nikdy mít, vskutku prokleje lásku, sebere zlato a vytvaruje z něj prsten. Ještě než kdokoli zjistí, co se vlastně stalo, získá si vládu nad všemi skřety a nahromadí si obrovské bohatství. Pak naplánuje svůj útok na svržení bohů. Tak se v prstenu zrodí zlo, které se může zlomit pouze vrácením zlata zpátky říčním vilám.

Zároveň však nastává ještě ten další problém, kterému se mohl Wotan vyhnout, kdyby byl moudřejší a netoužil tolik po moci. Kvůli tomu, aby stavbu Valhaly měl co nejlevnější, udělal s obry dohodu, kterou stejně neměl v úmyslu dodržet. Nabídl jim neprozřetelně výměnou za pevnost bohyni Freiu (zdroj božské nesmrtelnosti). To je samozřejmě jasně zavádějící, protože jeho božská nadřazenost a jedinečnost je založená právě na plnění dohod, které si vtesal do své kouzelné hole. Ale budiž. Je mladý, silný a namyšlený, a navíc věří, že jakmile bude Valhala postavena, dohodne se s obry na jiném druhu splacení.

To se však bohužel přepočítal. Obři chtějí pouze Freiu, anebo ať jdou bohové s celou Valhalou k čertu. (Zřejmě je jim jasné, že bez bohyně Freii jsou bohové ohroženi. Tak obři trvají na řádném zaplacení, díky kterému doufají, že se jim konečně podaří Wotana svrhnout.)

Tento moment je pro Wotana hrozný. Zahubí se, jestliže dohodu poruší, ale stejně tak se zahubí, jestliže dohodu dodrží. Bohužel však ještě není natolik moudrý, aby dokázal objektivně zhodnotit celou situaci. Místo toho, aby se celé situaci postavil a začal jednat, opět hledá nějaké vytáčky. Možná, že by obři přijali Alberichův poklad (to je samozřejmě jeho prsten) jako náhradní zaplacení místo Freii. Obři souhlasí, protože už totiž o prstenu hodně slyšeli.

V tu chvíli je jedinou Alberichovou slabostí, že si ještě na obrovskou moc své neomezené síly nezvykl. Sám totiž ještě nechápe, že stojí na pokraji božství. Příliš se zabývá malichernostmi a užívá si svého pokladu většinou jako možnosti mučit tak své lidi. V tu chvíli není zranitelný silou, ale pouze lstí. Díky chytrosti a pomoci boha Loge se Wotanovi podaří prsten nakonec získat a okamžitě si tak podrobuje Albericha, ale i jeho poklad. Další Wotanovo jednání je také velmi zničující. V každém případě na prsten nemá právo, ale okamžitě ho opanuje šílená touha získat jeho moc. Bohužel se jeho pozice opět zhorší, protože Alberich stačí ještě prsten proklít. Pouze ztrátou prstenu si Alberich zpětně uvědomuje, jakou mohl mít nesmírnou moc. Plný zoufalství a vzteku křičí svou kletbu:

Stejně jako mi tento prsten dal neomezenou sílu, ať nyní svým kouzlem přinese smrt každému, kdo si ho nasadí.

Nikdo se z něj už nikdy nebude radovat, nikdo už se nepousměje nad jeho jasnou září.

Kdokoli ho získá, ať je okamžitě posedlý zlobou, a kdokoli ho nemá, ať se šíří závistí.

Každý ať ho touží vlastnit, ale nikdo ať si ho neužije ku prospěchu.

Ať si ho jeho pán obezřetně hlídá, ale ať se přitom zoufale bojí svých vrahů.

Odsouzený ke zbabělé smrti, ať se strachy třese.

Dokud majitel prstenu žije, bude toužit jen po smrti.

Protože ten, kdo se stane pánem prstenu, bude hlavně jeho otrokem...

Teď se ale Wotan dostal do velmi vážných problémů. Prsten je prokletý, ale on ho najednou tolik chce, že se ho nemůže vzdát. A navíc je prsten jediný způsob, jak může obrům zaplatit za pevnost, aniž by jim musel dávat bohyni Freiu. Bez její nesmrtelné moci by bohové zemřeli. Wotan však ani obrům nemůže vyhlásit válku, aby se o prsten čestně utkali, protože na své magické holi má s nimi vyryté dohody a smlouvy a tato hůl je jediným zdrojem jeho síly. Kdyby porušil dané sliby, kouzlo by ho zničilo. Přírodní zákony existence mohou být obnoveny pouze vrácením zlata říčním vílám, což by však znamenalo vydat bohyni Freiu obrům. Nakonec Wotan přece jenom porozumí vážnosti své situace. Díky pomoci Erdy, Matky Země (jedné z těch nejstarších existujících bytostí), získá dostatečný rozhled, aby si uvědomil, že se musí prstenu bohužel vzdát. A tak obři dostanou prsten, bohyně Freia zůstane mezi bohy a Wotan získá Valhalu.

Toto je však pouze částečné vyřešení situace. Přírodní zákon je stále v nebezpečí, protože zlato patří vílám. Navíc je prsten stále velká tírozba proti bohům. A ke všemu strašná kletba prstenu skutečně funguje. Obři se začnou navzájem pobíjet, dokud na světě ne-zbyde pouze jediný, který vlastní prsten. Ten se schová (v podobě draka) a věnuje celé své bytí pouze jedinému účelu. Bedlivě hlídá prsten, aby ho nemohl nikdo jiný získat.

Die Walküre

Wotan se teď jako posedlý snaží dostat ze svého těžkého rozhodování. Po své intenzivní studii u Erdy (během které se mu podaří vyprodukovat osm dcer - valkýr), zjistí, že jediná ochrana proti zlu skrytému v prstenu je vrátit ho zpátky říčním vílám. Bohužel to však nemůže sám udělat. Nemůže dostat prsten zpátky od draka bez toho, že by porušil své bývalé sliby a úmluvy s obry. Přesto však brzy přijde na řešení tak závažného problému. Rozhodne se, že musí poslat za sebe věrného prostředníka, aby pro něj prsten získal.

Nejprve se tedy spojí s lidskou ženou, a tak vznikne jeho syn Siegmund (a bohužel náhodou i jeho sestra Sieglinde, Siegmundovo dvojče). Pak sám vystavuje svého syna zkouškám, aby byl dostatečně silný, odvážný a zoufale posedlý myšlenkou zabít draka. Bohužel tento způsob života oddělí Siegmunda a Sieglinde od sebe a uvrhne je do extrémního života plného samoty, týrání, zneužívání a nebezpečí. Nikdo z nich vůbec netuší, že jejich otec existuje, miluje je a potřebuje. Jediné, co znají ze svého těžkého života, je hořký boj s krutým osudem. Všechno se ale zase vyvíjí velmi špatně. Wotanův plán byl hned od začátku nesmyslný a celá situace se navíc vyostří, když se Siegmund a Sieglinde setkají a zamilují se do sebe (a pak spolu ke všemu ještě čekají dítě). Toto přitáhne pozornost bohyně Fricky. Ona, jako ochránkyně rodiny, musí zodpovědně potrestat tak strašný hřích, jakým je krvesmilstvo. Donutí Wotana, aby si už konečně uvědomil, že jakýkoli z jeho synů mu prsten přinést nemůže. Bylo by to, jako by prsten sebral Wotan sám. Wotan tak zjistí, že tak už Siegmunda k vyřešení svého problému nepotřebuje, a souhlasí s trestem smrti, který nad Siegmundem a Sieglinde vyřkla bohyně Fricka. Se zlomeným srdcem a ve strachu o svůj další osud poručí jedné ze svých nejoblíbenějších valkýr, Brunnhilde, aby dohlédla a ujistila se, že Siegmund a Sieglinde byli zabití Hundingem, Sieglindiným sadistickým manželem.

Zde se projeví Briinnhildino nesobecké hrdinství, které změní celou podstatu Wotanova těžkého rozhodování.

Jako Wotanova oblíbenkyně si myslí, že zde také zosobňuje jeho vůli. Bolest, se kterou odsuzuje Siegmunda a Sieglinde, ji hluboce dojí. Pak je načisto ohromená Siegmundovou vášní a fatální loajalitou vůči Sieglinde, se kterou ji brání. Nakonec se valkýra rozhodne, že Hundingovi s popravou nepomůže. Místo toho se proti němu postaví a hájí Siegmunda, a tak přímo vzdoruje Wotanovi, svému Všeotci.

Potupený Wotan osobně zasahuje a zabije oba, Siegmunda i Hundinga. Zmatená Brunnhilde pak prchá společně se Sieglinde. Když už nemohla zachránit ubohého Sigmunda, chce zachránit alespoň jeho syna. Pomůže Sieglinde uprchnout do temného lesa (do toho samého, kde se náhodou skrývá i drak a kde hlídá svůj poklad), a pak se vrátí a hrdinně se postaví čelem Wotanově pomstě (tím také poskytuje Sieglinde více času k úniku).

Protože se mu Brunnhilde nebála postavit, Wotan ji nezabije, ale pouze odsoudí k hlubokému spánku, z kterého ji může vzbudit pouze hluboce milující smrtelník. A protože ji ale stále velmi miluje, chrání její spánek ohněm, který ji střeží před nestatečnými muži.

Siegfried

Sieglinde mezitím bojuje v lese o holý život. Vyčerpaná k smrti se dostane do jeskyně, kde žije skřet Mime, Alberichův bratr, už od doby, kdy skončila neomezená Alberichova vláda nad skřety. Mime ji nechá naživu, dokud se nenarodí její syn Siegfried. Potom Sieglinde umírá při porodu a skřet Mime vychovává dítě v duchu jediné myšlenky. Chce, aby byl Siegfried natolik odvážný a neohrožený, že se nebojácně postaví do boje s drakem, a získá tak hlídaný prsten pro svého nevlastního otce - skřeta.

Stejně jako většina promyšlených plánů, i tento má své trhliny. Ze všeho nejdříve je třeba říct, že Wotan i Alberich oba vědí, co se Mime chystá udělat. Lstivý Alberich okamžitě splétá vlastní plány. Další trhlina v jeho plánuje mnohem horší. Mime cvičí Siegfrieda ne-bojácností s takovou intenzitou, že se Siegfried nakonec na něj nemůže ani podívat a je rozhodnutý neudělat pro odporného skřeta vůbec nic. Mime je však lstivý, a tak napovídá Siegfriedovi, že se setkáním s drakem naučí jedinou věc, kterou nezná, a tou je strach. Siegfried tedy nakonec s dobrodružstvím souhlasí i přes všechnu svoji nechuť cokoli dělat pro Mima. Bohužel ani tato rádobý dokonalá lest chudákovi Mimovi nevyjde. Místo toho, aby Siegfried poznal, co je strach, zabije draka (celou cestu k němu se nevázaně směje) a získá kouzelný prsten. Navíc ještě získá kouzelný talis-man, starověkou přilbici, která mu umožňuje změnit podobu a tvar, a také pak získá díky drakově krvi schopnost rozumět ptákům. Tak mu nějaký lesní ptáček prozradí, že se ho chystá Mime otrávit,

a Siegfried v pravou chvíli Mima zabije. Pak mu ptáček poví o osudu krásné Brunnhilde. Siegfried je lačný po nových Cestou potká Wotana, který mu zakazuje, aby se jen přiblížil ke kouzelnému ohni. Ale Siegfried je umíněný. Je mu jedno nějaký symbolismus a vztekle popadne Wota-novu kouzelnou hůl, zláme ji a vydá se dál svojí cestou k záchraně zakleté dívky. (Samozřejmě, že bez své magické hole je Wotan vyřízený. Ve skutečnosti nemůže uvěřit, že jeho kouzelná hůl nedokázala zastavit toho chlapce. A tak se rozhodne, že Siegfrieda musí vyzvat sám. Na jednu stranu si je vědom, že když ani jeho hůl nedokázala Siegfrieda zastavit, osud bohů je pravděpodobně stejně zpečetěn. Už nikdy si nebudou moci získat neomezenou moc. Na druhou stranu Wotan také ví, že když je jeho magická hůl zničená a jeho vláda otřesená, svět se nikdy nebude moci zbavit nežádoucích efektů z uzavřených dohod a smluv. Vyzývá Siegfrieda v posledním pokusu o svou záchranu, ale i zničení.)

Götterdämmerung

Díky své výmluvnosti je Siegfried pro Briinnhilde jako splněný sen. Smrtelník, který se díky své odvaze a hrdinnosti může klidně stát bohem. Dá mu celé své srdce a k tomu ještě tajemné kouzlo, které ho ochrání od jakéhokoli nebezpečí. Siegfried se pak opět vydá do světa za dalšími dobrodružstvími, aby na něj mohla být krásná Briinnhilde ještě víc pyšná. (Možná jsem měl už dříve naznačit, že Siegfried není příliš inteligentní.)

Téměř ihned se ocitne na panství Gibichungů. Jde o kmen lidí s pokřivenými ambicemi a zničeným smyslem pro morálku. Vede je neženatý Gunther spolu se svou sestrou Gutrune, starou pannou, a jejich půl- bratrem Haganem (Alberichův syn a spojenec). Gibi-chungové chtějí díky Siegfriedovi získat slávu a Hagan prsten pro svého otce. Aby se zdárně dopracovali k svým cílům, dají Siegfriedovi vypít omamný lektvar, po kterém okamžitě zapomene na Briinnhilde. Pak ho pro ni pošlou, aby ji přivedl jako nevěstu pro Gunthera (Siegfried si nasadí svoji čarovnou helmici, aby vypadal jako Gunther) a Siegfriedovou odměnou pak bude ruka Gutrune (jen díky tomu, že Siegfried zapomene na ostatní ženy, které kdy viděl, ošklivá Gutrune se mu pak zdá i hezká).

Když přivede Brunnhilde z bezpečí jejího magického ohně mezi Gibichungy a vydají Guntherovi, je ona samozřejmě nadmíru uražená Siegfriedovou zradou a veřejně ho zuřivě proklíná. Hagan pak lstivě dá Siegfriedovi nový lektvar, po kterém si opět na Briinnhilde vzpomene a zapomene na Gutrune. Jakmile Siegfried konečně přízná oprávněnost Briinnhildiny obžaloby, Hagan se věrolomně přikrade zezadu a probodne ho.

Dokonce i po smrti je Siegfried natolik silný, že mu nemůže nikdo čarovný prsten sebrat. Briinnhilde později zjistí pravdu o omamném lektvaru, který způsobil změnu jeho chování. Na jeho počest přikáže spálit jeho tělo na pohřební hranici a také ho na ni následuje. Ještě než oheň kouzelný prsten nadobro roztaví, objeví se říční víly a vezmou si svoje zlato zpátky. Celý příběh končí tím, že přírodní zákony se nakonec podaří zachovat, zatímco mocná pevnost Valhala, kvůli které všechno začalo, v dálce hoří. Tím končí osudy bohů a lidstvo je osvobozeno od despotické nadvlády a od této chvíle si může vytvářet svůj osud podle svého.

(Logika příběhu je velmi hluboká, ale velmi těžko vysvětlitelná. Když byla Wotanova kouzelná hůl zlomená, bohové se udrželi naživu jen díky síle Alberi-chovy kletby. Nemohli zemřít. Ten, kdo prsten vlastnil, mohl zemřít, ale všichni ostatní, kterých se kletba týkala, byli nuceni beznadějně toužit a přežívat, dokud prsten byl na světě.)

* * *

No a co má být?, může se někdo zeptat. Co všechno to povídání má co dělat s vesmírným pirátským a rudnými stanicemi ve vesmíru?

Odpověď je jednoduchá. Ale ještě dříve se vyskytuje nová otázka. Když Angus Thermopyle je pirát, který okrádá horníky a nákladní loď, komu pak prodává svoji kořist? Vždyť nakonec ruda nejsou peníze. Je relativně bezcenná i přes to, že se dá zpracovávat. Ale zpracování rud je přece neskutečně drahé. Piráti jako Angus a Nick by nebyli vůbec schopni existovat. A na druhou stranu vesmírná policie STS by je tak nemohla pronásledovat, když by pro své bezcenné zisky hledali odbytiště. Co je to pak za svět, který leží za Skutečným příběhem? Je veřejný svět přece jen proti sobě tolik rozdělený? Anebo je to v souvislosti s něčím jiným, cizím, ne-lidským. Nevy-vozuje policie STS svoji morální autoritu a pídění po pirátech jen proto, že piráti vlastně přímo zrazují lidstvo samo?

Nějaké podobné otázky jsem si položil (v kontextu s Der Ring des Nibelungen) a poznal jsem, že od Skutečného příběhu k další knize Zakázaná znalost mě dělí jen malinký krůček.

Jakmile jsem začal o policii STS přemýšlet jako o jakýchsi zákonných samozvaných bozích, které ohrožují skřeti v podobě pirátů, nemohl jsem se ubránit a nepředstavovat si perverzní vztah mezi Angusem a Morn jako něco podobného vztahu Siegmunda a Sieglinde. Potom, jak už jsem naznačil, mě celý příběh strhnul jako dravý proud.

* * *

Tím, že si Anguse a Morn představuji jako Siegmunda a Sieglinde, ukazuji, jakým způsobem jsem neliterárně celý příběh Prstenu pojal. Příběh o prstenu jsem nevymyslel. Je to jen jedno ze semínek, ze kterých vyrostl můj příběh. V mnohých detailech jsem se však od zdroje své inspirace i pováženě odchýlil. Snad z jednoho prostého důvodu. Ve Wagnerovi jsou témata, kterých se držet prostě nechci. Jeho práce totiž někde obsahuje náznaky strukturální diskriminace pohlaví, a to mě nechává zcela chladným. (Například chování říčních vil mi připomíná scénu z jednoho příběhu Monty Python a svatý grál, kde sedlák křičí na Artuše, "Nemůžeš jít přece hledat hlavní vládnoucí sílu jen proto, že si do tebe nějaká nána rejpla!") A mně jsou navíc úplně lhostejné postavy, jejichž síla se odvozuje z jejich "naivní nevinosti". Podle mě Siegfried není nebojácný díky své nevinosti, ale jen proto, že je neskutečně pitomý, aby si uvědomil cenu svého života. Wagnerova myšlenka, že vědomosti ochromují sílu, se mi zdá nepřiměřená. "Angus Thermopyle" mění základní termíny a možnosti "Richarda Wagnera". Jako prostředí celého příběhu jsem si zvolil pro svůj Skutečný příběh science fiction mnohem raději než mytologii. Žní to skoro jako definice, ale zápletky příběhu se tím staly spíše věcmi veřejně důležitými než archaicky zastaralými.

Samozřejmě, že jsem všechny vazby na Prsten musel pozměnit. Viditelný příklad je, že bříme celého příběhu jsem z bohů

a skřetů přesunul na obyčejné lidi. Jestliže se lidstvo udrží ve vesmíru, a já věřím, že to dokáže, bude to jen díky potomkům Istivých Gibi-chungů, a ne všemocných bohů a valkýr.

Důsledky těchto změn jsou téměř všude. Pár příkladů. Moji "bohové" odvozují možnost vlády ne od své nesmrtelnosti, ale od své neomezené kontroly nad veškerými informacemi. Hlavním úkolem policie STS je spíše chránit než moralizovat a obyčejné krvesmilstvo pro ně nic neznamena. Takže nebylo ani třeba, abych z Anguse a Morn dělal sourozence. Také téměř vůbec nepoužívám analogie k Wotanově magické holi a Al-berichově prokletém prstenu, i když Angusova schopnost upravovat databanky má velmi zajímavé implikace.

Musím ještě dodat, že Prsten je přítomný i v dalších čtyřech knihách, které následují po Skutečném příběhu. Jakmile do příběhu vstoupí, nebo jak by někdo mohl říci, začnou si "klestit cestu oblaky slávy", postavy jako Warden Dios, Min Donner, Godsen Frik, nebo Hashi Lebwohl, zavane tu opět wagnerovské ovzduší. Kdo jiný by lépe zosobňoval Istivé skřety než Amnion, který netouží po ničem menším než zničit veškerou podstatu lidské existence?

Zda si Angus a Morn dokáží uhájit svoji lidskost (stejně jako lidstvo samo) je otázka, která mohla vzniknout pouze zkřížením Skutečného příběhu a Der Ring des Niebelungen.